

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

8 FEBRUARI 1940 — No. 6

LOSSE NUMMERS 15 CENT

CUPIDO'S BOOG WORDT GESPANNEN

(CARLTON STUDIO)

ZIE ONZE FOTO'S VAN DEN FINSCHEN OORLOGSRAAD

De Finsche regeering. Aan het hoofd van de tafel: president Kyösti Kallio. Rechts van den president: Risto Ryti, minister-president, Väinö Tanner, minister van buitenlandsche zaken, Mauno Pekkala, minister van financiën, Juho Kivisto, onder-minister van landbouw, Uuno Hannula, minister van onderwijs en eerediensten. Links van den president: J. K. Paasikivi, minister zonder portefeuille, Juho Niukkanen, minister van oorlog, Ernst von Born, minister van binnenlandsche zaken, Väinö V. Salovaar, minister van verkeer. Tegenover den president: minister van handel V. A. Kotilainen. De ministers van sociale zaken, justitie en landbouw, K. A. Fagerholm, J. O. Söderkjelm en Haikkinen, ontbreken.

De Finsche regeering vergadert tijdens een Russisch bombardement

Links Tanner, minister van buitenlandsche zaken, rechts Ryti, minister-president.

Links Fagerholm, minister van sociale zaken, rechts minister van onderwijs Hannula.

Tweemaal in de week, „ergens in Helsinki”, komt de Finsche regeering voltallig bijeen.

Plaats, datum, tijd worden zorgvuldig geheim gehouden, alleen de ministers zijn hiervan op de hoogte.

Twee fotografen hebben, voor het eerst en tevens voor het laatst, verlof gekregen zoo'n zitting bij te wonen en opnamen te maken. Speciale voorzorgen werden genomen om te verhinderen, dat men uit een of ander detail zou kunnen afleiden, waar de bijeenkomsten plaats vinden. Behalve dat zij moesten beloven onder geenerlei omstandigheden te verraden, waar zij de regeering hadden aangetroffen, reden ze in een auto twee uur lang kriskras door de stad, zoodat zij niet meer wisten waar zij zich bevonden. In de zittingzaal had men schilderijen en platen van de muren verwijderd; bij publicatie der foto's kan men zelfs uit de wandversiering

Links Von Born, minister van binnenlandsche zaken, rechts Salovaar, minister van verkeer.

President Kallio en minister Paasikivi.

niet opmaken, waar de regeering haar beraadslagingen houdt.

Wanneer wij 'n oogenblik den tijd nemen om de uitdrukking van deze gezichten te bestudeeren, dan zien wij dat de ernst van den tijd, de nood van het oogenblik zijn stempel op elk gelaat heeft gedrukt. Maar wij zien tevens, dat hier mannen aan het werk zijn, die, volkomen bewust van hun verantwoordelijkheid, vastberaden de moeilijkheden onder de oogen durven zien, diep begaan met het lot van hun volk wel is waar, doch ondanks dat standvastig. Indien ooit tijdens een oorlog de beste eigenschappen van den mensch tot uiting kunnen komen, dan teekenen zij zich af op de gezichten van deze ministers, van deze dappere en kundige mannen.

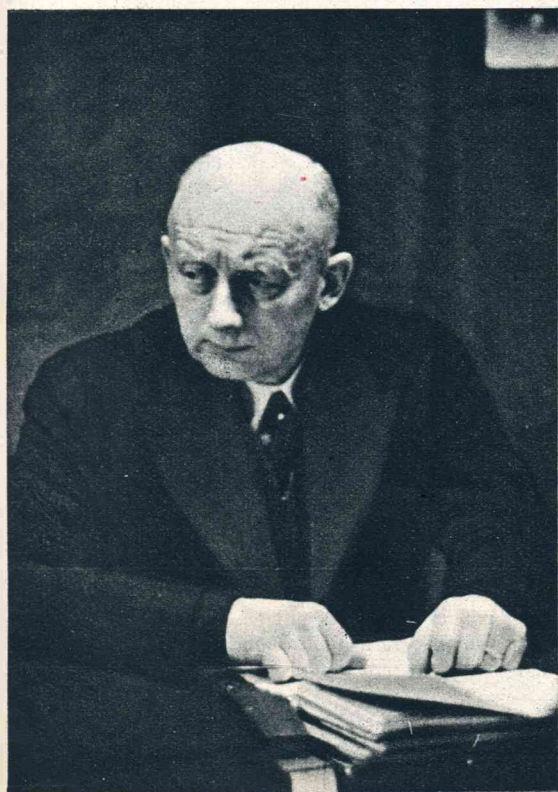

Achter den president zit de secretaris van den minister-president, die oplet, dat alle formaliteiten bij het nemen van een besluit in acht genomen worden, en die er voor waakt, dat nieuwe wetten niet in tegenspraak komen met de grondwet.

Söderkjiln, minister van justitie.

De minister van landbouw, Haikinen, kijkt peinzend voor zich uit.

Terwijl buiten de Russische bombardementsvliegtuigen razen, teekent de president een nieuwe wet, die de veiligheid en rechtszekerheid der bevolking zal bevorderen.

Meer voorraden

Amerika voert in groote hoeveelheden vrachtauto's naar Engeland en Frankrijk uit. De waarde van een enkele „zending” bedroeg anderhalf miljoen pond sterling.

HET PAROOL VAN ELKE OORLOGVOERENDE NATIE

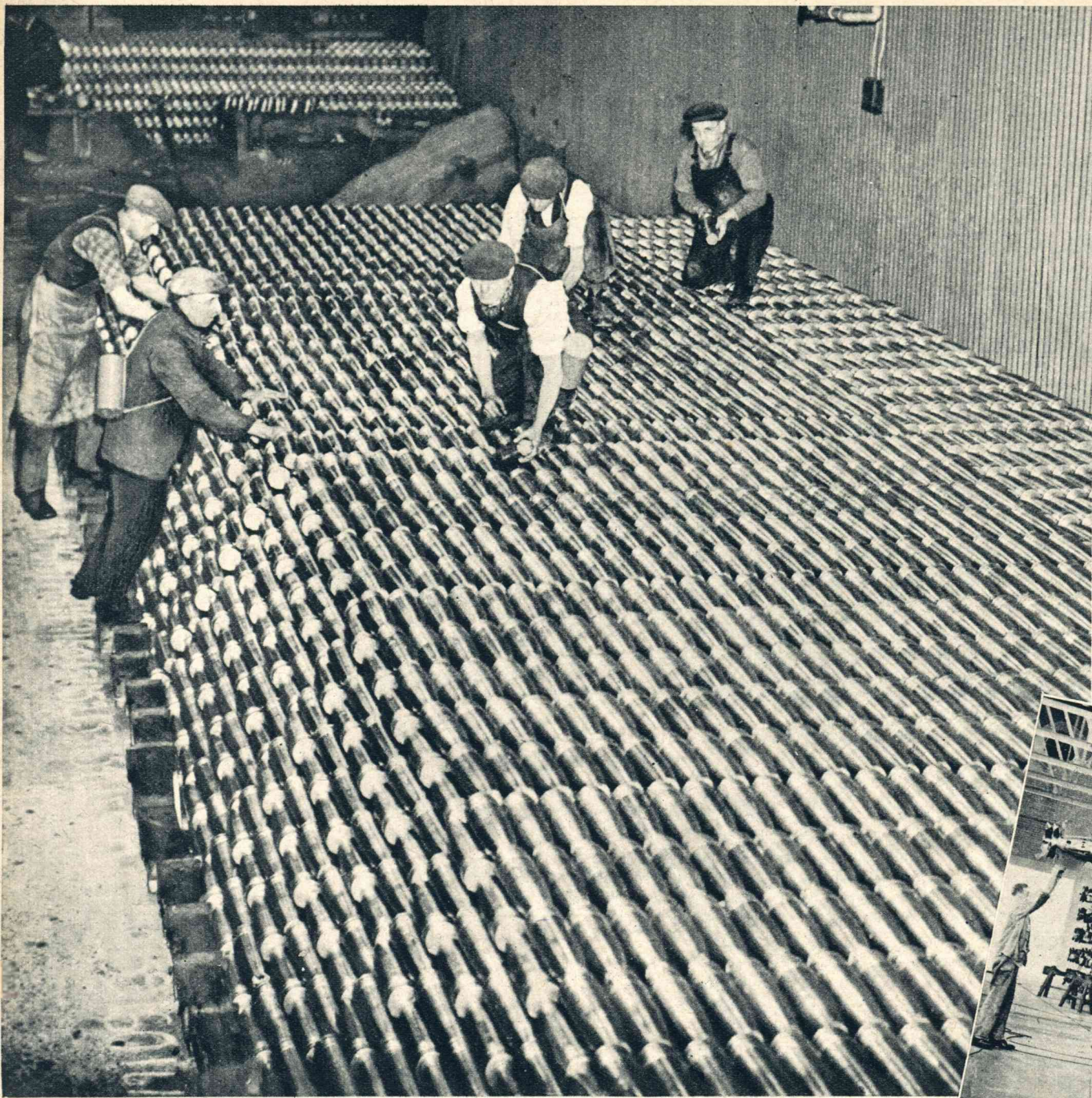
Honderden motorfietsen staan gereed om van Engeland naar Frankrijk getransporteerd te worden.

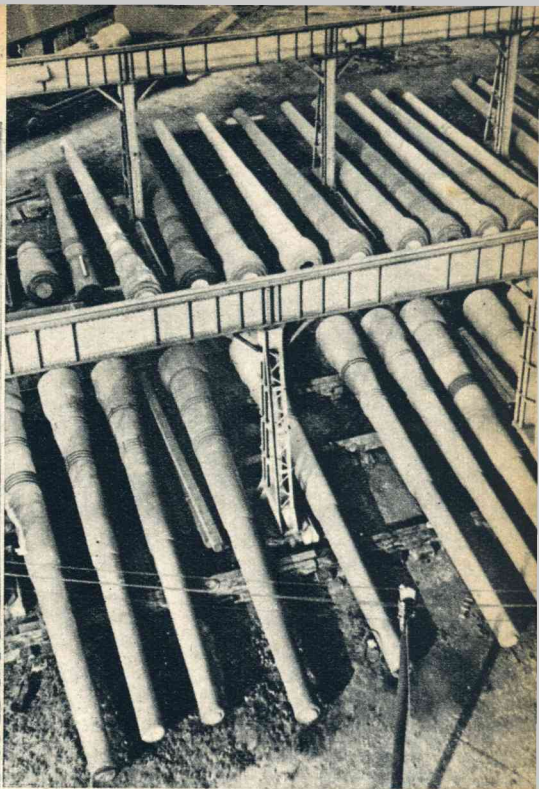
Bren-geweren worden in de fabriek aan 'n nauwkeurige onderzoek onderworpen, alvorens zij worden afgeleverd.

Een van de zonderlingste verschijnselen in dezen „zonderlingen oorlog” is, dat geen van beide partijen eigenlijk precies weet, hoeveel ammunities zij méér noodig zal hebben dan in den laatsten oorlog. Iedereen weet echter, dat er meer noodig zal zijn: machinegeweren vuren twintig maal zoo snel, lucht-doelgeschut honderd maal zoo snel en van zware kanonnen is dit cijfer nog hooger, naar men aanneemt.

Als men bovendien rekening houdt met het feit, dat de vliegmachines met kanonnen en verscheidene machinegeweren bewapend zijn, dat er nieuwe

In een van de „geheime” Britsche wapenfabrieken stapelt men dagelijks granaten op elkaar, die voorloopig nog niet zoo snel verschoten worden als men ze aanmaakt.

Kanonloopen gereed voor de verzending.

Een torpedo bevat 6000 onderdeelen en de vervaardiging ervan duurt enkele maanden. Het kost weinig tijd om zoo'n kostbaar stuk af te vuren en dikwijls nog minder om er een nog kostbaarder stuk mee naar den kelder te helpen.

wapens bijgekomen zijn of oude wapens een grootere beteekenis hebben gekregen, dan kan men zich voorstellen, dat de militaire experts weinig houvast hebben aan het maximum-verbruik per dag in den wereldoorlog van ongeveer 12.000 ton ammunitie.

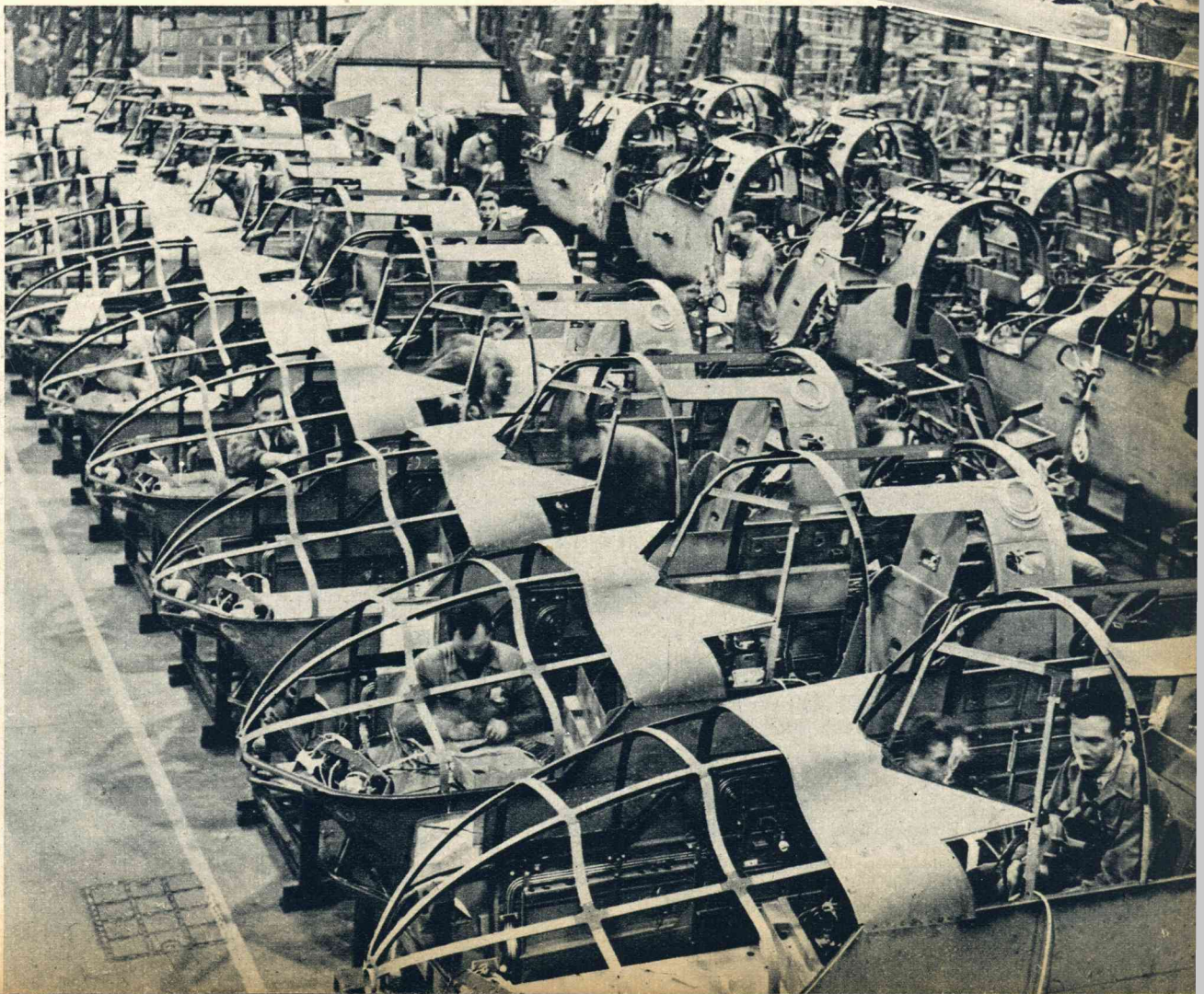
Vandaar dan ook, dat alle oorlogvoerende partijen maar liever het zekere voor het onzekere nemen en ondanks het feit, dat er nu nog weinig „verbruikt” wordt, voorraden en nog eens voorraden aanmaken om op alles voorbereid te zijn.

Deze voorraden kunnen echter tamelijk snel uitgeput zijn, als men aanneemt, dat een zwaar gevechtsvliegtuig acht machinegeweren kan tellen en per minuut 10.000 kogels kan afvuren. Een paar honderd vliegtuigen in de lucht, een linie forten als de Maginotlinie en de Siegfriedlinie in „bedrijf”, een aantal kruisers en duikboten in en op zee, zee-mijnen, landmijnen, vrachtauto's, uniform-knoopen, benzine, stalen helmen, waschblikjes en schoenen, tonnen en tonnen staal, kilometers katoen, hectares blik.

En waar blijft dat alles?

Het is als warmte, die door den schoorsteen ontwijkt. Al deze voorraden verdwijnen en zijn niet meer te „achterhalen”. Niet alleen menschenlevens, ook rijkdom gaat tijdens den modernen oorlog in angstwekkend snel tempo verloren.

Een montagehal in de vliegtuigfabriek, waarin de Blenheim-bombardementstoestellen gemaakt worden. Twee jaar geleden was de grond, waarop deze uitgestrekte fabriek staat, nog een korenveld „ergens in Engeland”.

EEN VORSTIN PUBLICEERT FOTO'S VAN HAAR GEZIN

H. K. H. Groothertogin Charlotte van Luxemburg.

Luxemburg, het groothertogdom, dat thans in de onmiddellijke nabijheid van het oorlogstoo-
neel op het westfront ligt, doch dat door de strikt neutrale houding van zijn regering en volk ieders eerbied afdwingt, mag zich verheugen in het bezit eener vorstin, die op de handen gedragen wordt en die een bijzondere plaats inneemt in de harten van alle inwoners van het groothertogdom, dat — gelijk bekend — jarenlang door zeer nauwe banden met ons land verbonden was.

„Holland” heeft in Luxemburg een goeden naam, de Nederlander is er alom een graag geziene gast. Vooral als men den Luxemburger wat beter kent dan na een eerste, oppervlakkige kennismaking, blijkt telkens weer, dat men den „goeden vriend” gaarne inwijdt in de belangen, welke dit land reeds jarenlang hoog gehouden heeft. Dan zal men u ook met meer enthousiasme kunnen vertellen, hoe groot de vereering voor Madame la Grande Duchesse wel is, en dan maakt de Nederlander als vanzelf een vergelijking met zijn eigen land, waar hij dankbaar

Prins Karel als natuurvorbser.

De opbrengst is bestemd voor de armen van haar land

gestemd is, in het bijzonder in deze dagen, den krachten steun van het Oranjehuis te bezitten, gepersonifieerd in de persoon van H. M. de Koningin, die reeds zoo tallooze malen duidelijk bewees met haar volk mee te leven, en zich zoo geheel op de hoogte wist te stellen van de nooden en behoeften! Misschien zal dit tot het nageslacht nog sterker spreken dan tot onze huidige generatie.

Ook in het groothertogdom Luxemburg kent — en waardeert men in hooge mate! — een dergelijken toestand. H. K. H. Groothertogin Charlotte, die over enkele weken twintig jaren aan het hoofd der regering gestaan heeft, die het land met vaste hand bestuurde, ook in minder gunstige tijden, wordt door de Luxemburgers als een „moeder des vaderlands” beschouwd. Met haar gemaal, prins Félix, haar vier dochters en twee zoons is zij het middelpunt van het Luxemburgsche volk, dat ieders vriend en niemands vijand wenscht te zijn, doch dat hoog houdt de fiere uitspraak: „Wir wölle bleiwe, was mir sinn!”

Een bezoek aan het land, dezer dagen, heeft deze overtuiging wederom bevestigd en versterkt, dat ook groothertogin Charlotte, die den drieëntwintigsten Januari vierenveertig jaar werd, met het wel en wee van de Luxemburgers meeleeft. In vrijwel alle boekhandels ligt thans een vijfenveertig bladzijden omvattend, keurig uitgevoerd boekje voor de ramen, dat tot titel draagt: „Prénzekanner em den Hémechts-Trón” (Prinsenkinderen rond den vaderlandschen troon). Het merkwaardige van dit boekje is wel, dat het samengesteld is... door de groothertogin zélf. Het bevat een groot aantal zeer gevarieerde foto's van de kinderen, n.l. erfgroothertog prins Jean (die

5 Januari j.l. negentien jaar geworden is en bij de bevolking in hoog aanzien staat), prins Charles en de prinsessen Elisabeth, Marie Adelaïde, Marie Gabriëlle en Alix.

Het doel van dit boekje, dat slechts vijf francs kost, is van zuiver charitatieven aard. Op de eerste bladzijde leest men het volgende schrijven:

*Wir hien am sechs Kanner, de hei
a Piller festgehalte sin, schon emel
der Hémecht geschenkt.
Wa hien et do noch eng ke' er maen,
an guat am Bild, dunn ass et
die Dine le'ne festgebuiger alleguer
ze danken fir alles, west se Dinn an
de vergangenere hie'nt gebreden hien,
an et on besonnench fir de Hémecht.
heit e weing ze tre'chten, de'
onverschelt an Amant guode sin.
Den Exless soll hinnen zo' pannen*

Charlotte

De vertaling hiervan luidt:

„Reeds eenmaal hebben wij onze zes hier afgebeelde kinderen het vaderland geschonken. Thans doen wij zulks ten tweeden male, nu in beeld, ten einde onzen lieven Luxemburgers met elkaar dank te zeggen voor alles, wat zij ons den laatsten tijd

Privatles bij haar moeder. Prinses Elisabeth wordt door H. K. H. Groothertogin Charlotte „overhoord”.

Marie-Gabriëlle musicceert.

Marie-Adelaïde met een goeden vertrouwde.

geschonken hebben. Maar het is meer in het bijzonder nog om dién medeburgers 'n weinig troost te schenken, die, zonder dat zij het helpen konden, aan de armoede ten prooi vielen. De opbrengst is voor dezulken bestemd. — Charlotte."

Het behoeft geen betoog, dat deze uitgave grif verkocht wordt. In de eerste, en zeker ook wel de voornaamste plaats, omdat het H. K. H. geweest is, die de honderd foto's zelf genomen heeft (waarbij overduidelijk blijkt, dat zij de kunst van goede opnamen maken volkomen machtig is). Voegt men hierbij het doel, waarvoor zij gemaakt werden en de afhankelijkheid en verbondenheid van dit volk jegens een regeerend huis, dan is mede aangegeven het succes. De honderd foto's geven allerlei afbeeldingen van deze prinsenkinderen te zien: in den huiselijken kring, bij de studie, vroolijk en ernstig.

Met bijzondere toestemming van H. K. H. de Groothertogin is ons blad gerechtigd enkele der hierbedoelde opnamen weer te geven.

Een voorrecht, dat door ons op zeer hoogen prijs

gesteld wordt en waarvoor wij in bijzondere mate erkentelijk zijn!

Men zal zich misschien verwonderen over de taal, welke gebruikt is: het Luxemburgsche dialect. De „officieele" taal is dit natuurlijk niet, doch evenmin mag het betiteld worden als „plat". Dit dialect is, evenals bij ons het Friesch, een taal. In Luxemburg wordt 't van hoog tot laag gesproken, zoowel door de hooggeplaatsten in den lande, regeeringspersonen, als door den eenvoudigen man in stad en dorp. Wij waren verleden jaar, bij de herdenking van het eeuwfeest der onafhankelijkheid, in April, persoonlijk getuige, hoe de eerste minister, staatsminister dr. P. Dupong, zich in een officieele toespraak mede van deze taal bediende.

Het ligt voor de hand, dat de onderschriften van deze met veel zorg gekozen honderd afbeeldingen, ook in het „Luxemburgsch" gesteld zijn.

Bij het doorbladeren van dit boekje kwam

„Je moet er wat voor doen, om 't te krijgen!": erfgroothertog Jean met den lievelingshond.

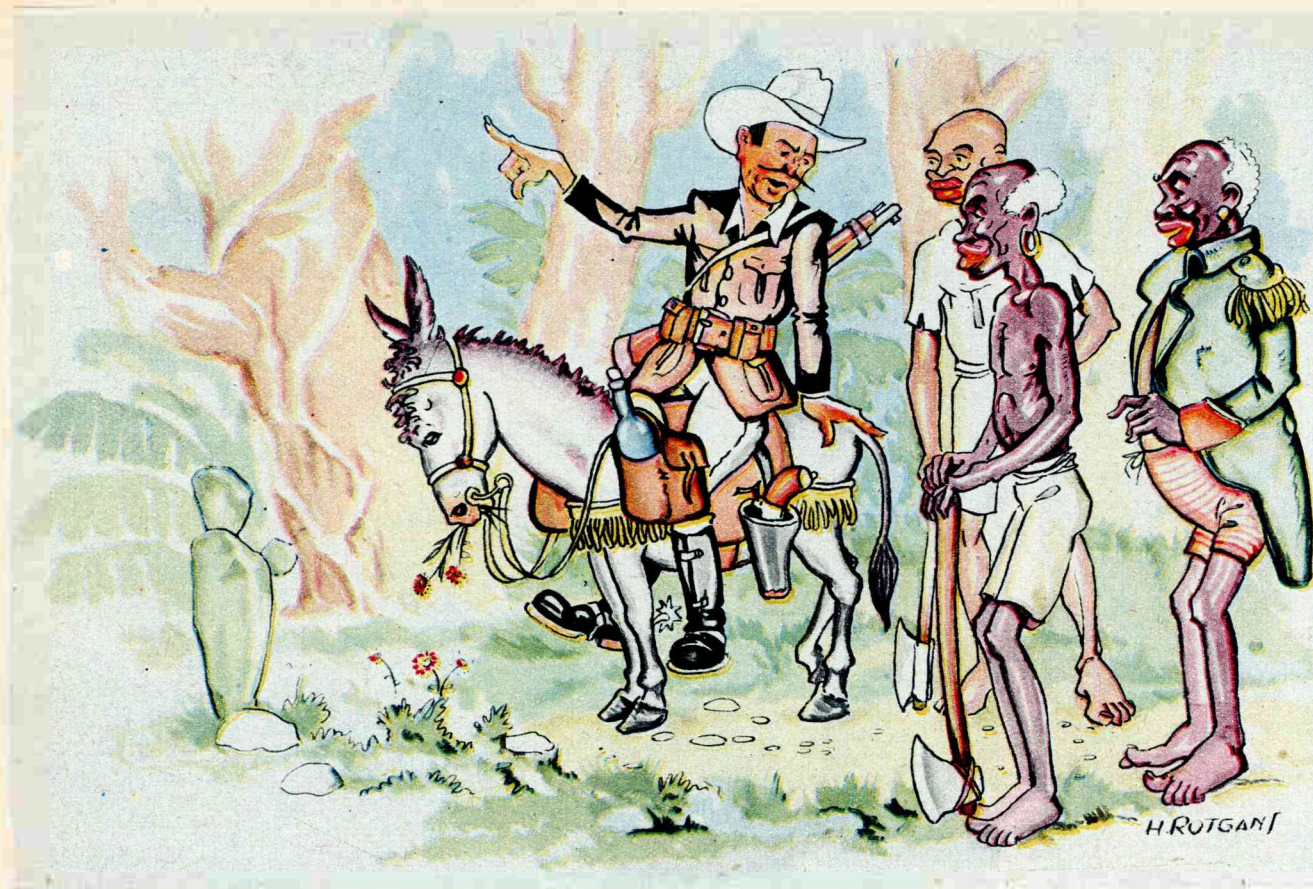

De kleine Alix heeft plezier!

ons onwillekeurig een uitspraak der Oranjes in gedachten: „Oranje kan nooit genoeg doen voor Nederland." Het is, alsof ook de groothertogelijke familie in Luxemburg deze woorden tot de hare heeft willen maken. Dat zij — in 't bijzonder wel de beminnelijke persoon van de groothertogin — daarin op buitengewone wijze geslaagd is, zal iedere Nederlander, die wel eens in dit aan natuurschoon zoo rijke land vertoeft heeft, aanstonds onderschrijven

Een gróót land, waar het regeerend staatshoofd ook op deze wijze wil bijdragen, het schrijnende leed van een deel harer onderdanen, te verzachten! Een vorstin, van wie de zaakgelastigde van Luxemburg bij de Nederlandsche regeering, de heer Aug. Collart, in een juist een dezer dagen verschenen studie zoo volkomen juist opmerkt: „Ursprünglich das Symbol des Landes, ist Sie heute seine Stärke."

Kg.

Daar werd hij verwelkomd door Luciano, een witharigen neger.

DE WELDADEN VAN DOKTER RODRIGUEZ

DOOR J. GERHARD TOONDER

De jonge dokter Saco Vicente had een mooien titel gekregen; hij heette nu zoiets als inspecteur-generaal van het Ministerie van Volksgezondheid, en vooral op een visitekaartje leek dat nogal iets. Maar dat, wat hij te inspecteeren kreeg, was minder aardig; dat was de volksgezondheid in een streek waar je alleen kon komen door zeshonderd kilometer de rivier op te varen, twee dagen in een auto te hotsen en dan nog eens twee dagen op den rug van een muilrier door het oerwoud te trekken. Er woonden daar binnen een gebied van duizelingwekkend veel vierkante kilometers een handvol negers, wat halfbloeds en een paar verlopen blanken; en om al deze omstandigheden was dokter Vicente niet eens erg blij met zijn mooien titel. Hij knakte met zijn magere vingers en mompelde booze woorden in zichzelf: hij schold op de zon, die warm was, op de muilrieren, die valsch waren, en op de negers, die lui waren, maar met al dat schelden verstreek er toch nog een heele tijd voordat hij in zijn eenzame woning was aangekomen. Daar werd hij verwelkomd door Luciano, een witharigen neger, die een zwembroek en een generaalsjas droeg en die blijkbaar een heel belangrijk mensch was in deze buurt. Luciano beschreef geestdriftig hoe blij hij wel was dat de senior levend was aangekomen, en hij lichtte uitvoerig toe, dat hij zeker verwachtte, dat er hier nu nooit meer iemand ziek zou worden.

„Ja, ja, ja,” zei dokter Vicente, terwijl hij met zijn vingers knakte. „Allemaal best en mooi. Wie was er hier vóór mij?”

„Een bête dokter, senhor dokter,” vertelde Luciano opgetogen, „een braaf mensch, een goed mensch; een man uit duizend en nog meer; dokter Rodriguez, een vader voor ons, arme zieken, die ons weldaden bewees tot op den dag dat hij dronken in de rivier rolde.”

Saco Vicente ging het huis binnen en bekeek alles, ook de spreekkamer: Luciano liep, ongenood, achter hem aan, want hij was eigenlijk nog lang niet uitgesproken over den goeden dokter Rodriguez.

De spreekkamer zag er beestachtig uit, vond Saco

Vicente; er groeide mos en schimmel op de operatietafel, de instrumentenkast leek op een uitdragerswinkel, en om de apotheek krioelde het van mieren en andere veelbeenige wezens.

„Zijn er hier veel zieken?” vroeg hij terloops.

„Si, senhor, véél zieken,” bevestigde Luciano; „de een heeft dit en de ander dat, buikpijn en keelpijn en hoofdpijn en veel soorten andere pijn. Ik, Luciano, ik heb erg veel erge kiespijn.”

„Zoo, zoo,” bromde Saco Vicente. Hij zuchtte diep, knakte met zijn vingers en begon een poging om orde te brengen in den chaos.

„Erg veel kiespijn,” herhaalde Luciano. „het klopt en het zaagt en het bijt, tot mijn hoofd er afrolt van allemaal akeligheid. En nú — o. zoo'n pijn, zoo'n vreeselijke pijn; dokter Rodriguez was een braaf mensch, hij hielp mij er altijd af, heel vlug...”

„Goed dan, goed dan,” zei dokter Vicente, die intusschen bezig was de zalfpotten waar de mieren in huisten in een emmer water te deponeren. „ga maar eens zitten en zet je mond open, dan zal ik wel eens kijken.”

„Mond open?” vroeg Luciano verbaasd. „Maar ik heb kiespijn, en waarom zou ik dan mijn mond open zetten?”

„Omdat ik anders niet kan kijken,” sprak dokter Vicente ongeduldig.

„Dokter Rodriguez keek met zijn oogen en niet met mijn mond,” hield Luciano vol, „en hij wist altijd ineens wat goed voor mij was...”

Maar het hielp hem niet; hij moest en hij zou zijn mond openzetten, en toen het eenmaal zoover was, bekeek Saco Vicente met een mengsel van belangstelling en afgrijzen zijn gebit, dat uit een stuk of zeven scheeve, zwarte stompjes bestond.

„Goed,” zei hij, „blijf maar even rustig zitten, dan verdoof ik je en trek de heele bende eruit.”

„W...w...wat?” hakte Luciano. Zijn oogen maakten twee, drie slagen rond in hun kassen; toen haalde hij diep adem en barstte los: „Maar dat is niet eerlijk! Uittrekken, verdooven! Ik kom niet bij dokter Vicente om uitgetrokken en verdoofd te worden! Uittrekken en verdooven kan ik zelf

ook; daarvoor ga ik niet naar dokter Saco Vicente! Ik moet den drank hebben, den drank van dokter Rodriguez, den drank die helpt!”

„Graag en anders niet,” zei Vicente kwaad. „Ik trek je al je kiezen uit, of je moet maar weggaan.”

Luciano verkoos het weggaan; hij was een oud en deftig man, hij droeg een generaalsjas, en hij liet zich niet op die manier behandelen. In dien geest verhaalde hij het gebeurde ook aan zijn vrienden, die buiten wachtten; en toen dokter Vicente uit het raam keek, kon hij zonder moeite aan de gezichten en gebaren zien, hoe verontwaardigd allen waren over zijn optreden. Zij verdwenen druk gesticuleerend en boos in het woud... maar reeds na een half uur kwam Luciano, opgewonden en buiten adem, terug.

„Senhor dokter,” zei hij hijnend. „alles is vergeven, denk niet meer aan mijn kiezen en kom mee! Arme Gomes is uit boom gevallen en lijdt vreeselijk!”

Dokter Vicente schrok op, wapende zich voor alle veiligheid met een revolver, een geweer en zijn eigen instrumententasch, beklom den ezel, dien zijn voorganger hem had nagelaten, en volgde Luciano met den snelsten pas

waar dit dier toe in staat was naar de plaats des onheils. Daar stonden twee negers, die blijkbaar bezig waren geweest een boom te vellen; zij begroetten Luciano en dokter Vicente met alle teekenen van eerbied, maar van den lijdenden Gomes was geen spoor te bekennen.

„Waar is Gomes? Waar is hij, de gebroken man?” vroeg Luciano.

„Hij is nog even naar huis gegaan om zijn bijl op te bergen, Luciano,” antwoordde een der negers; „hij komt dadelijk terug, en dan zal hij hier weer liggen en lijden.”

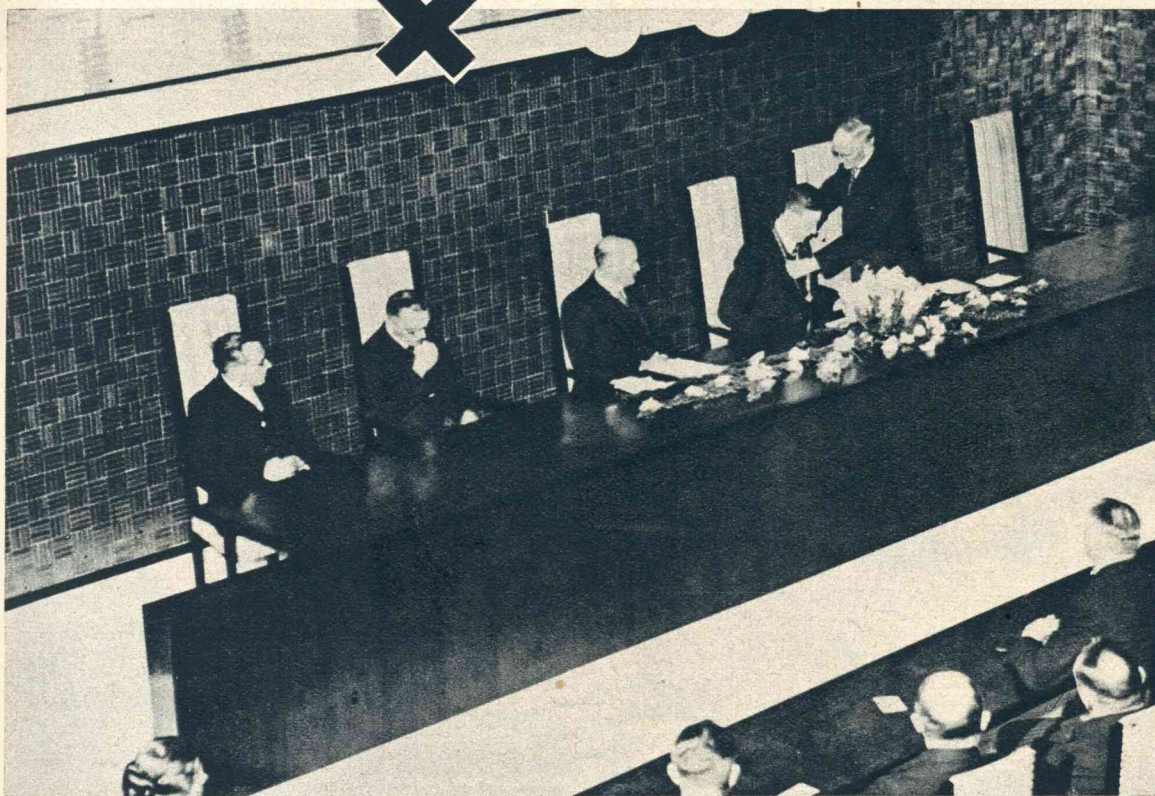
Wel, en dat was het einde van dokter Saco Vicente's geduld; hij richtte zich hoog op in het zadel, knakte met zijn vingers, en sprak: „Zeg, leelijke, zwarte dagdierven, wat denken jullie eigenlijk? Wat willen jullie? Ik laat mij niet ongestraft voor den gek houden! Ik ben dokter Saco Vicente, inspecteur-generaal van het Ministerie van Volksgezondheid, en ik ben géén pias! Ik zal je kiezen trekken en je wonden behandelen, maar ik kom hier niet voor jullie flauwe aardigheden...” en zoo ging hij nog een tijdje voort; zijn snorpunten trilden van woede, hij dreigde met politie en benutte een aantal onduidelzinnige krachttermen, en na verloop van een kwartier had hij het eindelijk zoo ver, dat de beminlijke lach op die drie gezichten plaats had gemaakt voor een uitdrukking van ernstigen schrik.

„Vergeving, senhor dokter,” hakte Luciano, „maar... maar wij willen zoo graag dién drank hebben, dien dokter Rodriguez voor ons had en dien hij haalde uit de kast bij het raam, in de spreekkamer, en omdat ik hem niet kreeg voor mijn kiezen, dachten wij dat Gomes hem misschien zou krijgen voor erge pijn van uit boom vallen, en...”

Dokter Vicente luisterde al niet eens meer; hij draafde terug naar huis, rende zijn spreekkamer binnen en opende met een ruk de kast naast het raam. Het was een nette kast, de eenige nette kast, en zij zag er uit als een soort huis-bar. Aan den binnenkant van de deur was een briefje geplakt met het opschrift:

„Aan mijn opvolger! Vermoei je niet, jongeman, je patiënten zijn óf ongeneeslijk, óf zij genezen zichzelf met spinrag, kruiden en speeksel, en van de zegeningen van onze wetenschap moeten zij niets hebben. Ik heb maar één geneesmiddel kunnen vinden, dat helpt tegen al hun kwalen; vermeng twee deelen cognac met één deel zuiveren alcohol en een beetje pepermuntolie, maar drink er niet te veel van, want het is koppig. Dit is het resultaat van jarenlange proefnemingen, en je zult het zelf ook graag lusten. De staat betaalt je apotheek, dus wees er niet zuinig mee, dan heb je hier een goed leven.

Sebastiano Rodriguez.”

De loco-burgemeester, wethouder B. H. Bakker, hangt den nieuwen burgemeester het teeken zijner waardigheid om.

De burgemeester van Laren, jhr. H. L. M. van Nispen van Zereenaar, wenschte zijn nieuwen ambtgenoot van harte geluk.

HILVERSUM'S NIEUWE BURGEMEESTER GEÏNSTALLEERD

In een plechtige bijzondere zitting van Hilversums gemeenteraad is in tegenwoordigheid van vele autoriteiten vorige week mr. dr. K. L. C. M. I. baron de Wijkerslooth de Weerdesteyn als burgemeester van deze gemeente geïnstalleerd. De loco-burgemeester, wethouder B. H. Bakker, heette den nieuwen burgemeester in zijn installatie-rede hartelijk welkom en sprak de verwachting uit, dat Hare Majesteit de Koningin door deze benoeming aan Hilversum met zijn ruim 74.000 inwoners een burgemeester heeft gegeven, uiterst bekwaam en volkomen opgewassen tegen de moeilijkheden aan deze functie verbonden. In zijn antwoord op de verschillende redevoeringen bracht baron de Wijkerslooth de Weerdesteyn allereerst een woord van hulde aan den afgetreden burgervader J. M. J. H. Lambooy en zeide o.a. dat het zijn streven zou zijn om in de voetstappen van zijn voorganger te treden, en met volle toewijding de belangen der stad Hilversum te behartigen. Wij spreken gaarne de hoop uit, dat Hilversum, de dertiende stad van Nederland, ondanks de slechte tijden, onder de leiding van den nieuwen magistraat zal mogen blijven bloeien.

Een opname tijdens de receptie. Links de nieuwe burgemeester en in het midden zijn toekomstige echtgenote, jonkvrouw E. barones van Hörell tot Westerflier.

Na de plechtige raadszitting volgde een receptie in de Burgerzaal, waar vele plaatselijke autoriteiten met den nieuwen burgemeester kwamen kennismaken.

Na de receptie maakte onze fotograaf bovenstaande opname van den nieuwen burgervader, omgeven door zijn verloofde, familieleden, gemeentesecretaris en wethouders.

Een ijsbreker tracht de door het zware pakijns geblokkeerde binnenhavens vrij te maken en een weg te banen naar de open rivier (rechts).

De waterboot van de Drinkwaterleiding, die de schepen in de binnenhavens te Rotterdam van zoetwater moet voorzien, weet zich met moeite door het zware ijs te breken. Rechts ingevroren sleepbooten, naast de brug het bekende Witte Huis.

De winter, die te lang duurde

Nu de dooi is ingevallen heeft men onmiddellijk een aanvang gemaakt met het bevaarbaar maken van de binnenwateren van de hoofdstad. — Een opname van een ijsbreker aan de Prins Hendrikkade.

Generaal H. G. Winkelman werd door H. M. de Koningin benoemd tot opperbevelhebber van land- en zeemacht.

GEMENGD NIEUWS

Willy den Ouden, de bekende zwemster, op wier naam vele wereldrecords geboekt staan, heeft een contract geteekend voor een rol in de nieuwe Nederlandse film „Van het een komt het ander”. Links Gerard Rutten, die met Carl Lamac de regie zal voeren.

Maandagmorgen zijn de recruten voor de nieuwe lichter 1940 in Amsterdam opgekommen. De „biggen” wachten voor het Centraal-station om vandaar naar de verschillende garnizoensplaatsen te vertrekken.

Door het opspattende pekewater geraakte ten gevolge van kortsluiting een motorwagen van lijn 2 op het Koningsplein te Amsterdam in brand. De brandweer was er spoedig bij om het brandende vehikel te blussen.

ER BLOEIEN WEER GERANIUMS

door

DR. A. J. CRONIN

✱

Merkwaardig mag het heeten, dat Alex Deans juist in den tuin van Arden House, de woning van dr. Cameron, de eerste sporen vertoonde van een geestelijke afwijking.

Alex was tuinman. „Alexander Deans, Aanleg en Onderhoud van Tuinen”, stond er duidelijk op een bord te lezen, rechts van de spoorlijn, als men uit de richting Ardfillan het station Levenford binnenreed.

Met regelmatige tusschenpoozen, altijd stipt op tijd, kwam Alex den tuin van Cameron netjes en fleurig houden, gelijk hij het een twaalfstal andere tuinen in het stadje deed.

Dien dag was hij in het bloembed in 't grasperk vóór aan 't planten, toen Cameron met knersende schreden over het grintpad kwam.

„Dag, Alex,” riep de oude dokter hem toe; en toen bleef hij met een ruk staan. „Groote hemel, man! Wat voer je uit?”

Alex was calceolaria's in het groote, ronde bed aan 't planten, een menigte felgele calceolaria's.

„Je weet toch wel, dat ik dat rommelige, gele spul niet uit kan staan!” riep Cameron. „Waar zijn mijn roode geraniums — mijn prachtige Scarlet Wonders?”

Die roode geraniums vormden een traditie op Arden House; want daar bloeide de tuin volgens een voorgeschreven ritueel. De langzame opeenvolging der seizoenen bracht ieder jaar opnieuw dezelfde afwisseling van lievelingsbloemen voort, van bloemen die herdacht, verwacht en beïnd werden.

Cameron hield speciaal van zijn roode geraniums; die tintelend scharlakenroode vlek in het glatte groen van zijn grasveld was een vast nummer op het Levenfordsche zomerprogramma. De menschen bleven op den weg staan om er met onverholten bewondering naar te kijken: en steeds vond Cameron daarin een kinderlijke vreugde.

„Hoor je me niet?” riep Cameron nog eens. „Waar zijn mijn roode geraniums?”

Alex kwam overeind en stond kort en breed in zijn hemdsmouwen, met een verveerd gezicht en groote handen vol aangekorste aarde.

Hij keek den dokter niet aan. Met zijn oogen naar den grond, antwoordde hij verlegen:

„Geel is zoo'n fijne kleur! Weet u nog niet half. Nét de dooier van een ei.” En hij liet een grinnikje volgen.

Cameron stond verstomd.

Deans was een heel geschikt mannetje — fatsoenlijk, beleefd en zoo eerlijk als goud: hij werkte al bijna vijftien jaar op Arden House.

Zeker dronken, dacht Cameron; maar van de juistheid dier diagnose was hij lang niet overtuigd. Hij had echter haast, dus kon hij verder niet op de kwestie ingaan. Hij zei alleen maar, heel bedaard:

„Haal die calceolaria's er uit, Alex! En zet er maar gauw de geraniums in.” Toen liep hij de straat op.

Toen hij terugkwam van zijn visite, was Alex weg. Maar het bloembed in het grasperk vóór stond propvol gele calceolaria's.

Zoo begon het. En alras werd er overal in het stadje gepraat over de zonderlinge manier van doen van Alex Deans.

Hij was op Zondag door de High Street gelopen in zijn overhemd en bretels.

Den middag daarvoor had hij Bailie Paxton om een lucifertje gevraagd, want zijn pijp was uit; maar hij had die niet aangestoken, hij had met kinderachtige pret toegekeken, hoe het houtje opbrandde. Hij was altijd bedaard en inschikkelijk geweest — nu hield hij domme en koppige redeneeringen en wou om een kleinigheid vechten.

Ook zijn taal was omgeslagen naar den ongewenschten kant. Buren hadden hem hooren tieren en vloeken tegen zijn zuster Annie, die het huishouden voor hem deed; en eens met etenstijd, toen ze hem een bord heerlijke Schotsche soep had voorgezet, waar

hij dol op was, had hij het bord woedend opgenomen en door de ruiten gesmeten. Het kwam vlak voor de voeten van Bella Niven terecht, en die zorgde natuurlijk wel, dat er flink over gepraat werd.

De crisis kwam zes weken later. Toen kwam Annie Deans een briefje op Arden House brengen.

Het kwam van dr. Snoddy, op den Knoxhill; 't was voor Cameron en er stond in:

„Kom dadelijk. Ik had graag, dat u een geval van gevaarlijken waanzin mee constateerde.”

Dat was in den middag van den eersten September, 'n grauwen regenachtigen dag; „influenzaweer”, zooals Cameron het noemde; en ditmaal had hij er, zonder bepaald grof te worden, een nog leelijker naam aan gegeven: want hij werd gefeisterd door zijn ouden vijand: asthma.

Hij lag niet in bed, maar zat in zijn studeerkamer in zijn leunstoel, met een gernite plaid over zijn knieën, een kapotte viool op zijn schoot en een olietje om te inhaleeren naast zich. Finlay zat tegenover hem en bracht verslag uit over de ochtendronde, die hij alleen had waargenomen.

„Tjonge, tjonge!” zei Cameron, toen hij het briefje van Janet aangenomen, zijn bril op zijn voorhoofd gevonden en de dringende boodschap gelezen had. „Arme Alex! Wat vind ik dát erg!” En hij maakte een beweging om de plaid af te werpen.

Maar dat zag Janet, vóór ze de deur uit was en dreigend merkte ze op:

„U zet geen voet buiten de deur vandaag!”

Hij keek haar aan, over zijn bril heen, en berustte toen niet een aamborstigen zucht.

„Goed, goed, Janet. Misschien heb je gelijk. Zeg maar tegen Annie, dat dr. Hyslop direct komt.”

Toen de huishoudster weg was, gaf Cameron het briefje aan Finlay, die het tweemaal doorlas.

„Hij schijnt wél zeker van zijn zaak te zijn!”

„Ja, da's echt Snoddy,” zei Cameron nadenkend.

„De wet eischt nu eenmaal twee doktersattesten, onafhankelijk van elkaar, om iemand krankzinnig te verklaren. Geloof maar gerust, dat Snoddy me anders niet onthouden zou hebben. Hij is zoo iemand, die denkt, dat hij alles wel alleen af kan.”

Er kwam weer een zuchtend geluid en hij trok een gezicht tegen het vuur.

„Ik spreek niet vaak kwaad over mijn bureu. Finlay, dat zul je toe moeten geven. Maar Snoddy....! Die man wordt opgegeten door zijn eigen verbeelding.”

„Waarom gaat Deans naar zoo iemand toe?” vroeg Finlay een beetje stekelig, terwijl hij opstond om te gaan.

„Da's heelmaal niet gek,” verklaarde Cameron. „Alex werkt voor hem ook — en trouwens, hij woont er vlak in de buurt.”

Met een koddig gebaar greep hij naar zijn medicijn.

„We kunnen moeilijk alle klandizie alleen op-eischen! Maar nu we 't er toch over hebben — pas straks maar op je tellen met Snoddy.”

Jamie stond al te wachten met de sjees. Hij gespte de regenkap vast, en voort ging het door den nevel van druilregen.

„Influenzaweertje,” zei Jamie eindelijk: hij had de taal van zijn meester overgenomen.

„Zeg dat wél,” antwoordde Finlay, met zijn hoofd naar voren tegen den regen in.

Maar Jamie had andere dingen op zijn hart dan het weer.

„Ik vind 't meer dan verschrikkelijk, dat van Alex Deans!” riep hij opeens uit, somber voor zich uit starend. „We zijn nogal dik met elkaar, ziet u.”

Pauze.

„En Annie,” ging Jamie in stijve koetsiershouding voort. „Annie en ik kunnen 't óók best vinden samen.”

Hier schoot Finlay een stukje kleinstedsch gepraat te binnen. Best vinden samen! Natuurlijk. Annie en Jamie gingen al vijf jaar met elkaar.

„Vervelend voor je, Jamie,” zei Finlay in beleefd beklag. „Maar misschien is 't niet zoo erg als je denkt.”

„Of 't is nog veel erger!” klaagde Jamie. „Hij is stapelgek, de arme kerel. Ik snap er geen steek van. Verbeeld je, dat ze hem naar 't gekkenhuis in Barnshough sturen! Wie daar eenmaal zit komt er nooit meer vandaan.”

Stilte.

Zij waren de High Street nu uit en sloegen den weg van de Leven naar den spoorweg in.

Een rij oude huizen doemde op uit de mistigheid. Zij hielden stil voor het laatste — een huis met een kleine hectare grond, zich uitstrekkend van den voorgevel tot den rivieroever. Dat land had de ongelukkige Alex ontgonnen en bewerkt tot het een tuin was.

Dr. Snoddy wachtte beneden in de voorkamer, met de snel stijgende ergernis van een verwaand man, die liever heeft — als er dan toch gewacht moet worden — dat een ander op hem wacht, dan hij op een ander.

Hij stond voor den haard, met zijn handen onder zijn jaspanden. Hij warmde zich aan het vuur en koesterde knorrig zijn ontevredenheid.

Zoodra Hyslop binnenkwam, riep hij uit:

„Bent u daar eindelijk? U bent vertoept lang weggebleven, meneer. Als u mijn assistent was, zou ik eischen, dat u een beetje harder voortmaakte.”

Finlay wou er even op wijzen, dat hij Snoddy's assistent niét was; maar hij dacht aan Cameron's waarschuwing en hield zijn mond.

Snoddy stond met zijn gouden lorgnet te zwaaien.

„Kon Cameron zelf niet?”

„Neen.”

„Hij gaat leelijk achteruit, niet?”

„Dat geloof ik niet.”

„O! Jawel. Uw behandeling zal hem wel goed gedaan hebben.”

Finlay gaf geen antwoord. En zij keken elkaar aan.

Snoddy zag een langen, broodnageren jongen man met bezadigde, grijze oogen, vrij slechte kleeren, totaal geen manieren, en een gezicht wat vlekkelig van 't slechte weer.

Finlay zag een klein, bedaagd, aanstellerig mannetje met rossig haar, tuitlippen en prikkelbare wenkbrauwen, een buitensporig goed gekleed mannetje, opgeschroefd en neerbuigend, wiens hooge, kale voorhoofd glom door zijn gevoel van eigen voortreffelijkheid.

Samuel Snoddy vond ongetwijfeld, dat de heele wereld van hem was. Hij was geen echte Levenforder — hij kwam van de grenzen, zooals hij vagelijk placht aan te duiden — maar hij was met een Levenfordsche dame getrouwd, een rijke vrouw, een tikje ouder dan hij, en weduwe van Peter Innes, voorheen scheepsmakelaar en later rentenier.

Sinds zijn huwelijk met de weduwe Innes was Snoddy's aangehoren inbeelding geklommen tot aanmatiging.

Hij ging om met de „grootheid” en reed in een koets; zijn practijk was geslonken in omvang, maar had gewonnen aan deftigheid; hij scheen het beneden zich te vinden, een huis te betreden, waar hij niet door een huisknecht werd aangediend. Zoo zijn er natuurlijk niet veel dokters, maar hij was wél zoo. Nu had hij zijn neerbuigende beschouwing van den jongen Hyslop voltooid.

„Enfin, ik zal u niet lang ophouden,” zei hij. „U weet waar 't om gaat. Ik heb den stakker bezocht boven. Hij is stapelgek. U bent er zóó mee klaar. Ik krijg meteen uw certificaat wel. Ik wou weg.”

Finlay drukte zijn lippen op elkaar, om het scherpe antwoord in te houden, dat hem letterlijk naar de tong sprong.

„Ik zal meteen naar boven gaan.”

Terwijl hij de trap op liep, hoorde hij Snoddy roepen:

„Maakt u een beetje voort? Ik heb 't druk en ik moet nog uit dineeren vanavond.”

Alex Deans lag te bed — zeker om hem kalm te houden. Zijn zuster zat naast hem en blijkens haar roode oogen had ze geschreid.

Toen Finlay binnenkwam, stond zij aanstonds zwijgend op en ging aan het voeteneinde van het bed staan.

Haar stilzwijgen was zoo wanhopig, de heele sfeer in de kamer zoo somber en tragisch, dat Finlay even een gevoel van kou kreeg, bijna van vrees.

Hij keek naar Alex en in 't eerst herkende hij hem nauwelijks. Hij was niet erg veranderd. 't Was Alex nog wel, maar 't leek wel of zijn wezen verdoezeld en verouderd was. Zijn trekken schenen iets grovers te hebben, dat moeilijk nader aan te wijzen viel.

Zijn gezicht leek dikker, zijn neusgaten wijder, zijn lippen breder, zijn huid bleeker, afgezien van een lichtroode vlek over zijn neus heen.

Over 't geheel zag hij er lusteloos, zwaar, onaan-doentlijk uit. Finlay sprak hem aan. Hij gaf 't een of ander onzinnig antwoord, zoo binnensmonds, dat er weinig van te verstaan was.

Finlay vroeg aan Annie:

„Hoe lang is hij al zoo?”

Zij antwoordde dof:

„Twee dagen — zoowat ten minste. Vóór dien tijd was hij... wild.”

„Hoe bedoelt u dat?”

„Och, 't is niets...” Zij aarzelde en ging onwillig voort: „Hij wou me te lijf... heelemaal buiten zichzelf... anders was er niets... terwijl hij altijd zoo goed voor me was.”

De man op het bed bewoog zich onrustig.

„Ik vermoord jullie allemaal,” mompelde hij. „Jullie gooien vergif over de planten. Geef de schop eens hier, Jamie. Ik wil graven... graven... wormen steken!”

Er viel stilte na die wartaal. Taal van een krankzinnige. Ten minste... misschien! Finlay was er nog niet zeker van.

Misschien had Snoddy hem, met zijn airs, in de contramine gebracht... hem het besluit opgedwongen, zich geen meening te laten voorschrijven door een ander. Maar neen. 't zat dieper.

Heel achter in zijn bewustzijn roerde zich zwakjes een zesde zintuig, een gevoel van waarschuwing, van op-moeten-passen, een eigenaardige, onpeilbare intuïtie. Hij hief Alex' hand op, die was droog en ruw, de vingers waren aan de toppen iets verdikt.

Hij nam temperatuur op — die was beneden normaal. Hij zette zijn duim in het opgezette, waterzuchtige gezicht — de zwelling was vast, niet elastisch, de holte bleef niet staan.

Hij dacht diep na, de oplossing, die 't meest voor de hand lag, verwerpend, rondtastend in de donkere uithoeken van zijn kennis en begrip.

En plotseling ging er Finlay een licht op. Het vervulde hem met een onuitsprekelijke blijdschap.

Hij had het — hij had het! Hij had 't wel uit kunnen schreeuwen van voldoening. Myxoedema — dat was 't! Deans was niet krankzinnig! 't Was een sprekend geval van defectieve werking der schildklier!

Alle symptomen sloten netjes, mooi in elkaar, als de stukjes van een puzzle. De achteruitgang van het geheugen, trage geesteswerking, verzwakking van begrip; de buien van prikkelbaarheid, van lust tot geweldpleging; de onsamenvangende taal, de droge huid, de spatelvormige toppen, het opgezette, stijve gezicht...

Wat een heerlijke zegepraal, het ziektebeeld zoo scherp voor zich te hebben!

Finlay hield zich met moeite in en stond op. Terwijl hij met rustige zekerheid zijn stoel weer tegen den muur zette, zei Annie treurig:

„Pen en inkt staan op tafel, dokter — naast de papieren.”

„Dat heeft geen haast, Annie,” antwoordde Finlay. „Ik heb op 't moment geen zin om te schrijven.”

Hij keek haar met een lachje aan en ging naar

beneden. Hij trad de voorkamer binnen. Toen zei hij, met ingehouden stem:

„'t Spijt me, dr. Snoddy, maar ik kan dat certificaat over Alex Deans niet afgeven.”

Snoddy keek hem verbluft aan. Zijn mond viel half open, zijn oogen bolden uit, zijn gladgeschoren, rose gezicht begon langzaam rood te vlekken. Hij riep uit:

„Bent u ook gek geworden?”

„Ik hoop van niet!”

„Waarom geeft u dat briefje dan niet af?”

„Volgens mij is Deans niet krankzinnig. 't Lijkt me heel duidelijk myxoedema.”

Snoddy keek, alsof hij een beroerte zou krijgen. Toen drong het tot hem door, hoe de zaken stonden.

„Wel allemachtig! Wou u mij tegenspreken? Ik ben toch bij hem geweest? Ik heb 't toch zelf geconstateerd? Hij is gek — gevaarlijk krankzinnig!”

Finlay bleef met gedempte stem spreken.

„Ik denk er anders over. Volgens mij is Deans alleen geestelijk ziek, omdat hij lichamelijk ziek is. 't Zou een misdaad zijn, hem naar 't gesticht te sturen, vóór we 't met een volledige schildklierbehandeling geprobeerd hebben.”

„Misdadig!” viel Snoddy uit. „Onbeschaamde kwajongen! Schildklier! Durf je mij hier een lesje te komen geven?”

„Ik denk er niet over, u een lesje te geven, dr. Snoddy,” zei Finlay.

Hij was wat bleek — ondanks Cameron's raad werkte hij zich hoe langer hoe meer vast, voelde hij — maar zijn stem klonk bedaard.

„Ik zeg alleen, dat ik geen certificaat kan teekenen, en ik noem er mijn redenen bij. En nu wensch ik u goeden avond — 't is mijn patiënt niet en ik kan verder niets doen.”

Hij deed de deur open, terwijl Snoddy stond te razen:

„Jij met je nieuwbakken nonsens! Ik zal je wel leeren! Ik zal wel zorgen, dat 't tweede certificaat er komt. Ik zal je voor de heele stad aan de kaak stellen.”

Finlay reed met een strak gezicht naar huis terug.

Toen zij voor de voordeur van Arden House stonden, wierp hij Jamie de leidsels toe, sprong uit de sjees en liep rechtdoor naar boven. Cameron was niet alleen, zag hij: Dan Gillespie, de schrijver, was aan komen loopen om een praatje te maken. Maar daar trok hij zich niets van aan. Botweg zei hij:

„Ziezoo — 't is zoover.”

„Heb je 't certificaat voor Alex afgegeven?”

„Neen! Ik heb ruzie met Snoddy gehad... dat de stukken er af vlogen!”

Cameron's voorhoofd betrok.

„Ik zal u vertellen hoe 't gegaan is,” zei Finlay snel. En hij gaf een volledig verslag van zijn bevindingen.

Naarmate Finlay verder kwam, trok Cameron's gezicht bij. Hij keek Finlay voortdurend aan: af en toe knikte hij, als wilde hij instemmen, er kwam glans in zijn oogen en een paar malen stelde hij snel een vraag. Eindelijk zei hij met nadruk:

„Ik geef je groot gelijk, man! Groot gelijk. Ik vind 't een heel knappe diagnose van je.”

Gillespie vroeg, met groote nieuwsgierigheid in zijn lange advocatengezicht:

„Waar zit die schildklier eigenlijk?”

„Onder je adamsappel, Dan,” antwoordde Cameron met een lachje. „Zoolang die behoorlijk werkt, merk je niet eens, dat je hem hebt. Maar als hij gaat haperen...” Hij knipte veelbetekenend met zijn vingers.

Er was een korte stilte.

„Geen kruid voor gewassen dus?” vroeg Gillespie.

„O jawel,” zei Cameron langzaam. „Als je 't ten minste 'n kruid wilt noemen. Schildklier-extract, door den mond ingenomen. Dus dat krijgt Alex Deans.”

„En Snoddy dan?” opperde Gillespie.

„Ik houd me aan mijn assistent, tegen duizend Snoddy's in als 't moet,” zei Cameron stuurseh. „Ik heb óók niets met dien meneer op, dat mag je gerust weten. Ik zal me nergens mee bemoeien — denk dat maar niet. Ik zal geen voet bij Deans over den vloer zetten. Maar ik stuur er Hyslop op af. En geloof maar gerust, die zorgt wel, dat er geen gekke dingen gebeuren.”

Hij wierp zijn plaid af.

„Janet!” riep hij. „Janet! Haal Annie Deans even hier, met de sjees — hoe gauwer hoe liever!”

Zoo geschiedde het dus, dat Snoddy dien patiënt verloor en Hyslop hem overnam. Cameron had graag

het heele geval geheim gehouden, want hij hield niet van schandaaltjes. Snoddy echter liep met zijn neus in de lucht rond te bazuinen, welk een beleediging hem was aangedaan.

Annie Deans had hem de deur gewezen, omdat hij zijn heiligen plicht deed!

Dat eigenwijze, jonge ventje, Hyslop, was gewoon een kwakzalver. Let maar op — hij maakte dien armen Deans nog af! Moord mocht hij 't natuurlijk niet noemen, maar of 't veel scheelde...

* * *

Het geval werd onstuimig besproken in de stad. Menigeen vond, dat Snoddy verongelijkt was. Geleidelijk groeide er een wrevel tegen Finlay, een heimelijke afkeerigheid.

De burgerij ergerde er zich aan, dat hij geen woord over 't geval wou uitlaten. Daar bleek uit, vond men, dat Finlay iets te verbergen had. Waarom zorgde hij anders zoo angstvallig, dat er geen mensah bij Deans in huis kwam? Waar was 't anders goed voor, Alex zoo volslagen geïsoleerd te houden?

Hij werd op straat nageroepen, als hij zijn visites aflegde. Hij wist, hoe haatdragend een kleinstedeche bevolking kan zijn. Maar hij hield zich kalm, tegen alles in. En grimmig hield hij zijn mond dicht.

Hij zweeg zelfs tegenover Cameron, en hield zich, alsof hij den vragenden blik niet zag, die nu en dan op hem gevestigd werd. De verantwoordelijkheid kwam op hem neer. Hij wilde haar alleen dragen.

En toen, op een frisschen Novemberdag — 't was een Woensdag — vroeg hij aan Cameron, of hij een uurtje vrij kon nemen dien middag. Cameron knikte.

„Wat wou je doen?”

Finlay antwoordde met een stem, even droog als die van zijn ouderen collega — alsof hij een innerlijke pret bekampte.

„Ik wou alleen maar een wandelingetje maken... even de stad rond, met een kennis.” Hij stond op van de ontbijttafel en zei niets meer.

In den loop van dien middag, toen Cameron in zijn tuin met zijn snoeimes rondscharrelde, sloeg het hekje open en kwamen er twee personen binnen. Hij bleef stokstijf staan om hen te zien naderen.

„Alstublieft,” zei Finlay rustig. „Hier hebt u uw tuinman terug.”

Het was Alex — de oude Alex: mager en stoer, met zijn bekende, uitdagende lachje. Hij had de oogen van iemand, die veel ellende heeft doorgemaakt, maar zijn oude betrouwbaarheid, zijn oude eerlijkheid spraken er óók uit.

„Zoo zoo, en hoe gaat 't?” vroeg Cameron werktuiglijk.

„Prachtig,” zei Alex verlegen. „Alleen een beetje last van mijn hand.”

„Alex heeft pas handdrukken gehad van vijf-honderd verschillende mensen,” legde Finlay luchtig uit. „Toen we de stad door liepen, begrijpt u.”

Jamie had zich bij hen gevoegd. Er brak een onbeheerschte blijdschap door zijn natuurlijke ernst heen.

„Vijfhonderd?” riep hij tegen Cameron, met zenuwtrekkingen van opwinding en vreugde in zijn gezicht. „Vijfdruizend zal er beter bij komen! Wat een middag, wat een middag! Ik ben die twee achterna geloopt, van de Railway Road af, de High Street door, langs de Cross, en de Church Street in... u had eens moeten zien wat een menschen... en hoe ze keken!”

Aan de Cross scheelde 't niet veel of 't werd een hoeraatje — en op den hoek van College Street liepen ze Snoddy tegen zijn lijf. Ik moet er niet aan denken!” schaterde Jamie. „'t had eens moeten zien, wat dié voor een gezicht zette! Hij viel zoowat dood neer, da's geen sikkepitje overdreven.”

Toen begon hij een serie lachvlagen als van een hyena.

„Opstappen, Jamie,” zei Cameron streng, en hij beet op zijn lip om zelf niet te lachen.

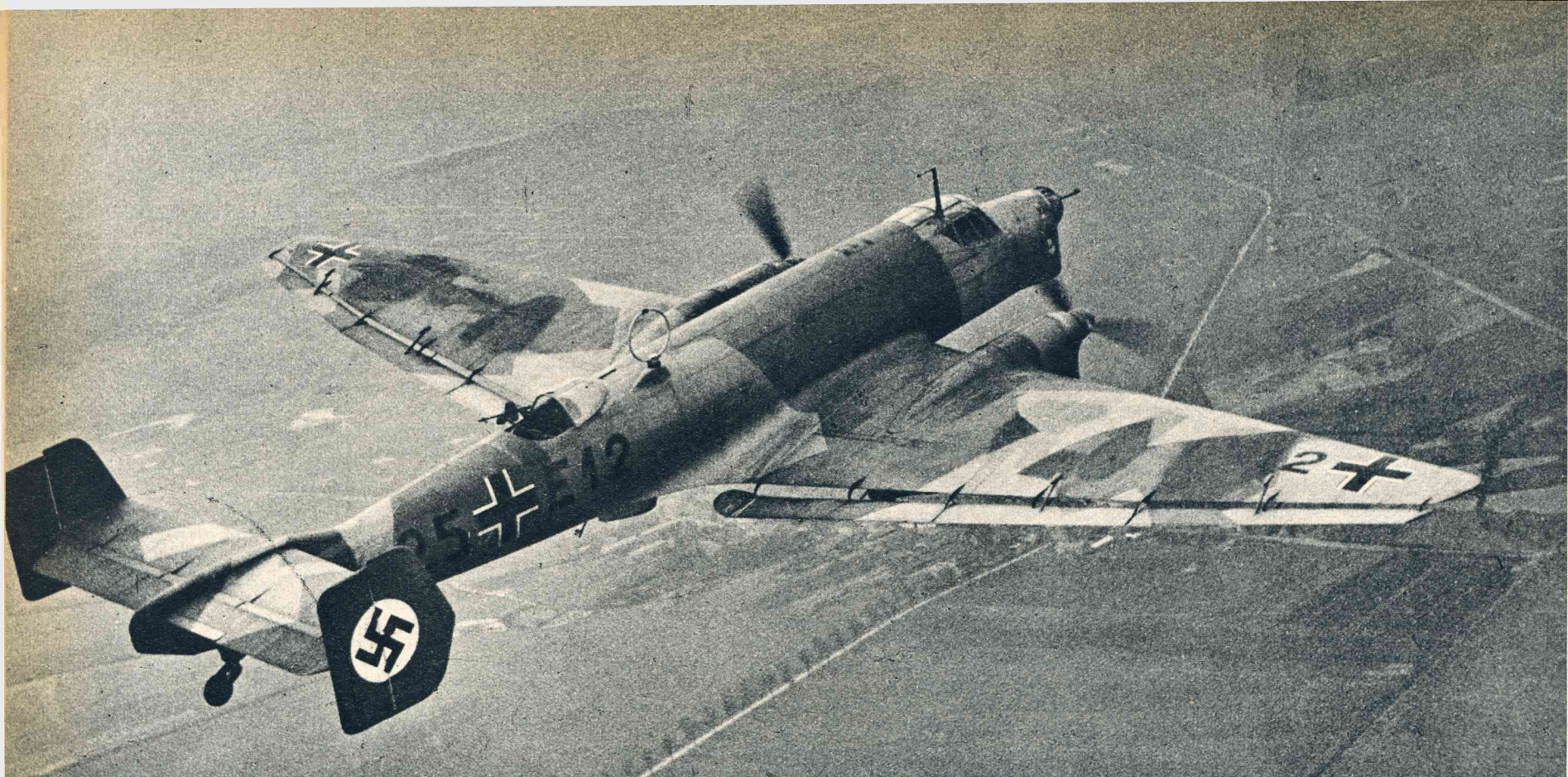
„Neem Alex maar gauw mee naar Janet, dan kan hij thee krijgen.”

Zij gingen, en Cameron greep Finlay bij zijn arm. Nu kómt 't, dacht Finlay. Dit was het moment, het groote moment, dat hij een complimentje zou krijgen van Cameron.

Maar terwijl zij op het huis toeliepen, zei Cameron alleen:

„Nu krijg ik, goddank, aanstaanden zomer mijn geraniums weer.”

Maar er klonk een ongewone hartelijkheid in zijn stem.

Een Duitsch bombardementsvliegtuig, goed gecamoufleerd, in volle vaart op weg naar een prooi.

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 29 Januari tot 5 Februari 1940

Muandag 29 Januari

Ook de achtste dag van het Sovjet-Russische offensief ten noordoosten van het Ladogameer heeft den Russen weinig succes opgeleverd: het gevecht, dat voor de Russen een beslissende slag had moeten zijn, is een nieuwe mislukking geworden van een krachtige poging om een bres te slaan in de Finsche verdedigingslinie. Finsche vliegtuigen deden een aanval op Kroonstad.

De nieuwe week is op de Noordzee ingezet met groote oorlogsactiviteit. Hedenmiddag had men zeven schepen geteld, die door Duitsche vliegtuigen met bommen en mitrailleurvuur bestookt waren.

De luchtmacht heeft, aldus het Duitsche nieuwsbureau, bij haar verkenningvluchten op de Noordzee vijandelijke konvoien van gewapende handelsvaartuigen en patrouilleschepen aangevallen. Ondanks het krachtig vuren van de vijandelijke luchtdoelartillerie en de jachtvliegtuigen werden zeven vijandelijke gewapende koopvaardijsschepen en twee patrouilleschepen vernield. Een vijandelijk jachtvliegtuig werd bij Hartlepool neergeschoten. Alle eigen vliegtuigen zijn behouden teruggekeerd. Drie neutrale schepen zijn door Duitsche duikboten tot zinken gebracht.

Het 299 br. ton metende Nederlandsche s.s. „Nora” is vanochtend vroeg aan de zuidoostkust van Engeland op een mijn gelopen. Hoewel het schip ernstige averij kreeg, slaagde men er in, het op het strand te zetten: de bemanning is in veiligheid aan boord van een reddingvaartuig.

SPIONNAGE IN NEDERLAND EN BELGIË

Het onderzoek naar de spionagezaak te Charleroi heeft aan het licht gebracht, dat de gearresteerde ir. Jean Béro in relatie stond met den S.S.-leider te Dusseldorp. Tegenover de Belgische autoriteiten had Béro vroeger verklaard, dat hij naar Duitschland ging om daar ten bate van België militaire inlichtingen in te winnen. Vlak voor zijn arrestatie beroemde hij er zich op, dat de invoering van het mobilisatiestadium in België was toe te schrijven aan de door hem verstrekte inlichtingen.

De Duitsche journalist H. May, die op 14 Januari was gearresteerd als verdacht betrokken te zijn bij een geval van spionage en tegen wien ten slotte geen termen voor een gerechtelijke vervolging ter zake van overtreding van art. 100 lo. van het Wetboek van Strafrecht aanwezig werden gedacht, is heden over de grens geleid.

Eerst vandaag wordt vernomen, dat zich Zaterdagavond een geheimzinnig voorval heeft afgespeeld, waarbij een militair waarschijnlijk op het spoor is gekomen van een nieuwe uniform-smokkelaffaire. De militair trachtte twee verdachte burgers aan te houden, doch slaagde hier niet in. Later werden in de nabijheid van de plek, waar het gevecht had plaats gehad, militaire uitrustingsstukken gevonden, die uit het kantonnement Moerdijk ontvreemd waren. De politie te Nijmegen heeft bovendien verleden week de hand weten te leggen op twee personen, die blijkbaar van plan waren een aantal bescheiden in handen van een vreemde mogendheid te spelen.

ASAMA MARU EN DE GEVOLGEN

Volgens een officieele Japansche mededeeling zouden van gistermiddag vier uur af de staaldraden, welke de Britsche en Fransche concessie van Tientsin omgeven, electrisch geladen worden, om den vrijen doortocht te verhinderen, en personen van anti-Japansche gezindheid te weren. Voorts zal de controle op den toevoer van levensmiddelen binnen de beide concessies verscherpt worden.

Men neemt aan, dat dit geschied is bij wijze van represaillemaatregel en als protest tegen de aanhouding van het Japansche stoomschip, de Asama Maru, waarbij 21 Duitschers door de Engelschen van boord gehaald werden.

De minister van buitenlandsche zaken, Arita, heeft een bespreking gehad met de andere ambtenaren van zijn departement, waarin men tot de conclusie gekomen zou zijn, dat de Britsche regeering niet voldoende aandacht

aan het incident heeft besteed, en dat dienengevolge de betrekkingen tusschen Engeland en Japan zijn verscherpt.

De Duitsche spoorwegen hebben naar Roemenië 120 locomotieven en 2000 wagons gezonden, om het vervoer van Roemeensche petroleum naar Duitschland te bespoedigen. Deze maatregel was noodzakelijk geworden, doordat de Roemeensche spoorwegen geen materieel meer aan Duitschland konden leenen.

REDE VAN DALADIER

De Fransche minister-president hield vandaag een radio-rede, waarin hij o.a. zei:

Duitschland streeft er naar in de wereld een absolute overheersching te vestigen, welke geheel verschillend is van die, waarvan tot dusver in de historie sprake was. Die overheersching bepaalt er zich namelijk niet toe, het machts evenwicht te verplaatsen en de suprematie eener natie te verzekeren, maar beoogt een algeheele en systematische vernietiging der overwonnenen. De overwinnaar Hitler sluit geen verdrag met de landen, die hij onderwerpt. Hij vernietigt ze. Hij maakt hun politiek bestaan onmogelijk en tracht hun zelfs hun historie en cultuur te ontnemen. Hij wil ze alleen beschouwen als een onbewoond grondgebied, waarop hij alleen rechten heeft. De menschelijke wezens, die ze bevolken, zijn in zijn oogen niet meer dan een kudde. Hij gelast hun verdelging of hun overbrenging naar andere oorden.

Hij dwingt hen plaats te maken voor overweldigers. Hij geeft zich zelfs niet de moeite een oorlogsschatting op te leggen, want hij maakt zich meester van al hun rijkdommen. Om een wending van het noodlot te voorkomen en bij voorbaat iederen opstand onmogelijk te maken, decimeert hij de elite

De Fransche premier Edouard Daladier.

of bewerkt hij op een wetenschappelijke manier haar moreelen en fysieken ondergang.

Terwijl de kleine nog vrije volken bevend toezien, ontstaat aldus een wereld van heeren en slaven, naar 't beeld van Duitschland zelf. Te zelfder tijd immers als Duitschland volken van verschillend ras en taaleigen onder zijn tirannie vertrappt, vertrappt het zichzelf onder zijn eigen dienstbaarheid en zijn eigen overheersingswaan. De Duitsche boeren en arbeiders zijn de slaven van den nazi-tiran geworden, maar de arbeiders en boeren van Bohemen en Polen zijn op hun beurt de slaven van die slaven geworden. Hoe zou de wereld niet beven bij die eerste verwezenlijking van een waanzinnigen droom?

Dinsdag 30 Januari

Op ongeveer hetzelfde tijdstip als gisteren hebben Duitsche vliegtuigen een massalen aanval opgezeten tegen Britsche en Fransche koopvaardij-schepen, die op de Noordzee voeren. De strijd tusschen vliegtuigen en schepen was vaak zeer hevig en aan beide zijden vielen slachtoffers. Ondanks het krachtige afweervuur van de schepen slaagde men er niet in de vijandelijke vliegtuigen op de vlucht te jagen en telkens weer kwamen zij opzetten om bommen te laten vallen en de schepelingen met machinegeweervuur te bestoken.

REDE VAN HITLER

Ter herdenking van den zevenden verjaardag van de machtsaanvaarding door de nationaal-socialistische partij hield Adolf Hitler een lange rede, waarin hij de geallieerde staatslieden heftig aanviel.

Als Chamberlain thans zijn vrome oorlogsdoeleinden ontvouwt, kan ik slechts antwoorden, dat al uw staatslieden steeds voor God en religie gestreden hebben en nooit voor materiele doeleinden. Weshalve de Engelschen zoo rijk door God gezegend zijn; veertig miljoen vierkante kilometer is in dien tijd hun deel geworden. De geheele Engelsche geschiedenis is een aaneengesloten rij van onderwerpingen, mishandelingen, om van materiele dingen om goud of diamant te zwijgen. Als ik Chamberlain thans met zijn Bijbel zie rondgaan, denk ik aan den duivel, die zich aan een zieltje klampt.

Dan vind ik Churchill ten minste beter. Hij is thans oprecht. Hij zegt openlijk, dat het doel de vernietiging van Duitschland en zoo mogelijk de uitroeiing van het Duitsche volk is. Ook Fransche generaals drukken zich thans in dien geest uit. Zoo is het ons liever. Het ontbonden Duitschland van 1648 zweeft hen voor den geest.

Tachtig miljoen Duitschers leven nog steeds in Midden-Europa. Het allerliefst zouden de Engelschen dit blok weer in de oude kleine staatjes oplossen. Het zou hun liever zijn als er weer twee- of driehonderd dynastieën en vlaggen waren, dan kunnen die Duitschers rustig als volk van dichters en denkers verder leven.

Dat is het probleem dat actueel is. Hier zijn groote naties, die haar aandeel in de wereld opeischen en die te midden der andere plaats willen nemen. Zij stellen haar eischen. Er zijn nu eenmaal bezittende en nietbezittende volken en de bezittende willen, dat het steeds zoo zal blijven, evenals in de gewone maatschappij. Het gaat niet aan, dat 46 miljoen Engelschen 40 miljoen km.² blokkeeren. Frankrijk met zijn niet zeer vruchtbaren volksbodem heeft 80 menschen per vierkanten km. en beschikt over 9 miljoen km.² Duitschland met zijn 80 miljoen over nog geen 600.000 km.². Dat is het probleem, dat opgelost moet worden en zal worden.

NEDERLANDSCHE

VRIJWILLIGERS NAAR FINLAND

Naar thans bekend wordt, zijn den laatsten tijd verschillende jongelui uit Rotterdam en vermoedelijk

ook uit andere plaatsen in Nederland op weg gegaan naar Finland om zich als vrijwilliger in de Finsche legers te scharen. De jongelui zijn blijkbaar in alle stilte vertrokken, misschien ook uit vrees, dat zij bij bekendmaking van hun plannen moeilijkheden zouden ondervinden.

Op het oogenblik zijn de Finnen en niet de Russen in den aanval. De meedoogenlooze bombardementen, die de Sovjet-Russische vliegtuigen op de Finsche steden ondernamen en de herhaalde, doch mislukte aanvallen van de Sovjet-infanterie ten noordoosten van het Ladogameer hebben een reactie uitgelokt, met het gevolg, dat de Finsche luchtmacht tot represailles op Russisch gebied is overgegaan en dat het Finsche leger tusschen Suomussalmi en het Ladogameer — in den sector van Kuhmo — een verwoeden aanval heeft geopend, die tot doel heeft, de Russen nog verder terug te drijven naar de grens.

Volgens de Britsche ministeries van Luchtvaart en Marine heeft een Duitsche duikboot een konvooi aangevallen en 'n Britsch stoomschip, de „Vaelite”, van ± 3000 ton tot zinken gebracht. De onderzeeër werd echter kort daarop door een Engelsch vliegtuig vernietigd.

Een Nederlandsch stoomschip, de „Rian”, was getuige van een aanval door een Duitsch vliegtuig op een ongewapend Engelsch schip, dat door middel van bommen tot zinken werd gebracht.

Men is in Engelsche kringen van meening, dat de treilers dikwijls in plaats van met kogels uit machinegeweren door scherpe pijltjes of puntige brandbommetjes worden bestookt. Deze laatste zouden gaten in het houten dek der schepen moeten branden.

Woensdag 31 Januari

In het Algemeen Politieblad is opgenomen een verzoek van den brigadecommandant der Koninklijke Marechaussee te Moerdijk tot opsporing, aanhouding en voorgeleiding van den burger, die betrokken is bij het incident, dat zich in den laten avond van 27 Januari j.l. heeft afgespeeld op den Rijksweg van Breda naar Moerdijk.

Reeds geruimen tijd wist menigeen te vertellen, dat in het centrum van het land sommige lieden 's nachts lichtsignalen gaven, wellicht bedoeld om bestuurders van vreemde vliegtuigen behulpzaam te zijn bij het oriënteren.

Eenig licht in deze zaak brengt een gisteren verschenen buitengewoon politieblad, waarin de commissaris van politie te Zeist verzoekt te worden bekend gemaakt met den bestuurder van den auto, gekenmerkt H13138.

Deze wordt er van verdacht op 27 Januari 1940, omstreeks 6.30 uur 's namiddags, in Woudenberg, in de omgeving van het kruispunt bij Quatre-Bras, lichtseinen — vermoedelijk ten dienste van de oriëntering van vreemde vliegtuigbestuurders — te hebben gegeven. Bij aantreffen wordt verzoekt den betreffenden auto te onderzoeken of daarin materiaal aanwezig is om lichtseinen te kunnen geven.

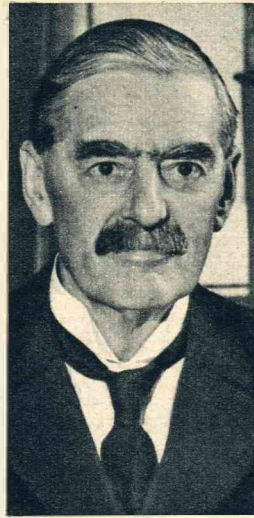
Uit een ingesteld onderzoek is gebleken, dat nummer met letter H13138 is afgegeven aan Ferdinandus Orelanus Martinus Fontanai, geb. 23 Dec. 1878 te Antwerpen, destijds wonende Aleidisstraat 81 b te Rotterdam.

Deze persoon, die van Belgische nationaliteit is, is echter niet meer woonachtig te Rotterdam, doch blijkt op 29 Juni 1921 daar te zijn afgeschreven voor vertrek naar Esschen (B.).

GEEN OVEREENSTEMMING

TUSSCHEN RUSLAND EN JAPAN

De conferentie te Charbin, waar delegaties van de Sovjet-Unie en Buiten-Mongolië te eener zijde en van Japan en Mandsjoekwo te anderzijde onderhandeld hebben, is heden uiteengegaan zonder dat een overeenstemming bereikt is.

De Britsche premier Neville Chamberlain.

Minister-president Chamberlain heeft vanmiddag in de Britsche hoofdstad het woord gevoerd aan het noenmaal van een comité ter behartiging van de belangen der nationale defensie.

Hij zei o.a.:

Natuurlijk betwisten wij geen oogenblik het recht der neutralen te beslissen of zij in het conflict betrokken zullen worden, of wanneer zij verkiezen er buiten te blijven, op welke wijze zij de neutraliteit zullen gebruiken, welke zij hebben verkozen. Doch wij mogen hun vragen en wij vragen, of zij klein en zwak zijn of groot en machtig, er rekening mede te willen houden, dat hoewel wij bij de uitoefening van ons onbetwist recht van oorlogvoerenden zouden kunnen optreden op een wijze, weke hun ongemakken of zelfs verliezen bezorgt, wij in geen geval ooit neutrale schepen hebben tot zinken gebracht en nimmer bewust een enkel neutraal leven in gevaar hebben gebracht.

Aan den anderen kant bedreigt onze vijand het bestaan van staten, die te klein of te zwak of te dichtbij zijn om hem te trotseeren en hij gaat voort een bijna volledige onverschilligheid te betoonen niet alleen voor hun belangen, doch voor gewone gebruiken van de menschheid. Voor ons schijnen deze overwegingen voor een groot deel ernstiger dan eenige tijdelijke verstoring van den handel. Te zelfder tijd erkennen wij ten volle, dat een verstoring van den handel der neutralen ernstig voor hen kan zijn.

In de eerste dagen van den oorlog kon men te Londen bijna niemand op straat ontmoeten die zijn gasmasker niet uit voorzorg had meegenomen. Maar de luchtaanvallen bleven uit en weldra begon de een zich op straat te vertoonen zonder zijn gasmasker en een ander liet het in zijn bus, zijn auto of zijn ondergrondsche liggen, omdat de mogelijkheid of waarschijnlijkheid van gasaanvallen al heelemaal uit zijn gedachtengang was verdwenen.

En nu meldt de Daily Telegraph dat het al zoover gekomen is dat de Londenaren niet minder dan tweehonderd gasmaskers per dag in openbare vervoermiddelen plegen te laten liggen, ofschoon het aantal van hen, die nog steeds hun masker meenemen, sterk verminderd is.

Ook het Marokkaansche leger is aan het westelijk front in ruime mate vertegenwoordigd. Een der manschappen tijdens een inspectie.

Adolf Hitler, de Führer van het Duitsche Rijk.

Het leggen van draadversperringen aan het westelijk front door Engelse soldaten.

Donderdag 1 Februari

Minister Frank, de gouverneur-generaal van romp-Polen, heeft de inbeslagneming van alle olievoorraden in het gouvernement-generaal gelast. De verkoop van olie zal voortaan, evenals die van tabak, alcohol, zout en lucifers, een regeeringsmonopolie zijn.

De olie zal tegen een bij de wet vastgestelden prijs worden opgekocht. Bovendien zijn alle petroleum-produceerende en raffineerende organisaties onder de jurisdictie geplaatst van het douaneregime van het gouvernement-generaal.

Van de Britsche duikboot „Starfish” zijn thans dertig overlevenden, van de duikboot „Undine” 37 of 39 en van den hulpkruiser „Rawalpindi” 27 mannen in barakken bij het kasteel te Spangenberg geïnterneerd. Daar bevinden zich ook gevangen genomen Britsche en Fransche officieren. Daar niets bekend is omtrent de manschappen van de eveneens door de Duitschers tot zinken gebrachte duikboot „Seahorse” wordt verondersteld, dat zij allen omgekomen zijn.

Gesteund door 130 bombardementsvliegtuigen, tientallen tanks en rookgordijnen zijn de Russen hedenochtend een verschrikkelijken aanval op Summa, in het midden van de Mannerheim-linie, begonnen. Dit is een verwoede poging om door te breken. Hedenavond duurden de gevechten nog steeds voort.

Verschillende ploegen buitengewoon dienstplichtigen voor de lichtingen 1938 en 1939 zullen in April, Mei en Juni op moeten komen. Daarentegen heeft de minister van defensie beslist, dat de thans in werkelijken dienst verblijvende dienstplichtigen, die voor de mobilisatie hun domicilie hadden in een der thans oorlogvoerende landen — wanneer zij den wensch hiertoe te kennen geven — eerlang in het genot van groot verlof gesteld kunnen worden. Zij kunnen dus terugreizen naar hun vroegere woonplaats buitenslands.

Vrijdag 2 Februari

De Sovjet-Russische bevelhebber, generaal Stern, die gistermorgen tot een buitengewoon fellen aanval is overgegaan op Summa, in 't centrum van de Finsche Mannerheimlinie, heeft tot laat in den nacht zijn massaoffensief voortgezet zonder succes te behalen.

De Finnen hebben in allerijl versterkingen naar de bedreigde punten gedirigeerd, doch zij ondervonden groote moeilijkheden bij het concentreren van hun geschutvuur, omdat de Russische pantserafdeelingen achter een rookgordijn oprukten. Van Russische zijde werd het vuren geen oogenblik gestaakt, om den Finnen te verhinderen versche afdeelingen in de eerste linie te brengen.

Op sommige punten werd de positie van de Finnen inderdaad hachelijk. Doch ten slotte konden zij ook over deze nieuwe tactiek van de Russen triomfeeren, zoodat ook deze aanval als mislukt beschouwd moet worden.

Het gedeelte van de landengte, waarop de Russische aanval gericht is, is het kwetsbaarste punt van

de Mannerheimlinie, in het oostelijke deel zijn de versterkte stellingen der linie, zelfs nu de meren toegevroren zijn, gedekt door een lange „gracht”, gevormd door de meren Vuoksi en Suvanto. Alle door de Russen over het ijs dezer meren ondernomen aanvallen zijn gestuit op de Finsche automatische wapens, maar in den sector van Summa strekt zich een vlakte zonder meren uit.

REDE VAN DEN FINSCHEN MINISTER-PRESIDENT

Het Finsche parlement, welks herfstzitting gisteren was gesloten, is vandaag door president Kallio heropend met een rede, waarin hij o.m. zeide:

Het is thans niet mogelijk, hervormingen tot stand te brengen, die nieuwe uitgaven vereischen. Wanneer het huis in brand staat, moeten alle krachten worden ingespannen om den brand te blusschen. Zij, die niet aan het front zijn, maar in het achterland, moeten niet alleen hun dagelijksch werk doen, maar ook gezamenlijk voorzien in de behoeften van hen, die aan het front staan.

Zich tot de parlementsleden richtend, zei Kallio: „Beseft goed, wat op het oogenblik van u verlangd wordt. Wij voeren den grootsten strijd van ons leven. Het gaat er om of wij in de toekomst een vrij volk of een volk van slaven zullen zijn.

De staatscourant bevat een algemeene bekendmaking van den opperbevelhebber van land- en zee-macht, waarbij wordt vastgesteld een verordening voor het watergebied van Hellevoetsluis.

Volgens deze verordening is het verboden, zoowel overdag (van zonsopgang tot zonsondergang) als des nachts (van zonsondergang tot zonsopgang) zich met een vaartuig te begeven in, te varen op of zich te bevinden in dit watergebied.

Soortgelijke bepalingen zijn uitgevaardigd omtrent watergebieden in de buurt van IJmuiden, het zee-gat van Texel, het zee-gat van Terschelling en 't zee-gat van Ameland. Op aanvraag van belanghebbenden kan door de betrokken commandanten ontheffing worden verleend.

BALKANCONFERENTIE BEGONNEN

De heden in de Joegoslavische hoofdstad bijeengekomen Balkanconferentie heeft als eerste daad besloten, dat het Balkanpact blijft voortbestaan. Zooals bekend, wordt het pact automatisch voor den tijd van zeven jaar verlengd, tenzij een van de leden een jaar voor het aflopen van het pact den wensch te kennen geeft zich terug te trek-

ken. Daar geen enkele mededeeling in dien zin op 1 Februari was binnengekomen, heeft de conferentie goedgekeurd, dat het pact blijft voortbestaan.

De conferentie is hedenmorgen ingezet met een bijeenkomst, die een half uur duurde en een informatief karakter droeg.

De Britsche minister van buitenlandsche zaken, lord Halifax, had vandaag een langdurig onderhoud met den Italiaanschen ambassadeur Bastianini, waarbij, naar men aanneemt, door den laatste uiting gegeven werd aan de Italiaansche ontevredenheid omtrent de Britsche controlemaatregelen, speciaal wat de post betreft, die van de Italiaansche bezittingen in Afrika via het Suezkanaal naar het moederland wordt gezonden.

Zaterdag 3 Februari

Gebruikmakende van de laaghangende wolken hebben Deutsche vliegtuigen vanmorgen weer aanvallen gedaan op Britsche schepen in de Noordzee. Daarbij is ook een Finsch schip, dat op weg was naar 'n Engelsche haven, met bommen en mitrailleurvuur bestookt. Drie bommenwerpers zijn echter bij deze aanvallen neergeschoten. Dit wordt ook van Deutsche zijde bevestigd.

Terwijl echter de Engelsche berichten geen bijzonderheden omtrent de Britsche verliezen vermelden, deelt het Deutsche Nachrichtenbüro mede, dat 41 vaartuigen, waarbij een mijnenveger, en vier patrouillevaartuigen, tot zinken werden gebracht.

REDE VAN DEN ENGELSCHEN MINISTER VAN OORLOG

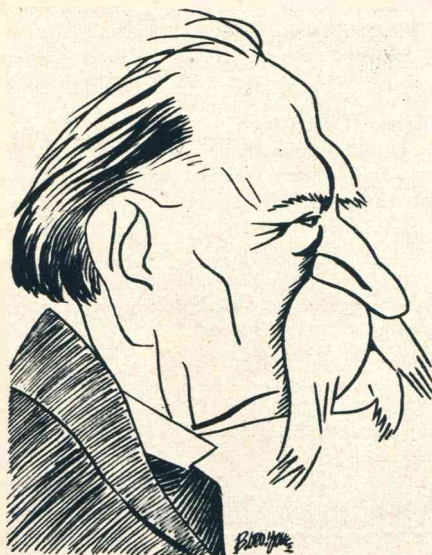
In een rede te Newcastle heeft Oliver Stanley, de Engelsche minister van oorlog, gezegd, dat Engeland maar één oorlogsdoel heeft, den oorlog te winnen, en maar één vredesdoel, een duurzamen vrede te verkrijgen.

Stanley gaf toe, dat de vrede van Versailles een harde vrede is geweest, maar voegde daaraan toe: Denkt u, dat een zegevierend Duitschland aan een overwonnen Engeland een verdrag van Versailles zou geven? Wanneer wij van onze rijksvloot en onzen handel met het Britsche imperium zouden zijn afgesneden, dan zouden wij niets anders meer zijn dan een klein overbevolkt eiland, welks herstel onmogelijk zou zijn en dat misschien niet meer zou kunnen voortbestaan.

Hij zei verder o.a.:

Laat ons den Tsjechen vragen, wier land onder den voet is gelopen, wier studenten neergeschoten zijn, wier leiders in concentratiekampen vertoeven, wier werklieden het zwijgen is opgelegd, wier natuurlijke beschaving met voeten getreden wordt; laat ons het den Polen vragen, die behandeld zijn, zooals sinds de middeleeuwen geen volk meer behandeld was, wier volk als vee te hoop is gedreven, stelselmatig is uitgehongerd en naar willekeur neergeschoten; laat ons het den miljoenen vragen in Oostenrijk, die de aansluiting bij Duitschland beschouwden als een betreden van het beloofde land en ontdekten,

dat het een land was, alleen overvloedig van melk en honing voor de partijleiders, roovers in uniform; laat ons naar Duitschland gaan en het den Joden vragen, van wie duizenden gewerkt en gestreden hebben voor Duitschland, wier vaders voor Duitschland gesneuveld zijn en wier eenige fout hun ras was; laat ons het den katholieken priester vragen en den protestantschen dominee, hun gemeenten, wier godsdienst zoo verderfelij was, dat zij met knuppels moest worden uitgeroeid; laat ons Europa rondgaan en het vragen aan de kleine, neutrale landen, die elk oogenblik moeten vreezen voor een aanval.

Kyösti Kallio, president van de Finsche republiek.

Dr. Walter Funk, president van de Rijksbank, hield een rede over de economische oorlogvoering.

Stanley ging voort: Wij strijden tegen een dapper maar meedoogenloos en vastberaden volk. Er is geen overwinning zonder tranen mogelijk. Wij, hier te lande, zijn in staat de waarheid onder de oogen te zien. Wij hebben geen hartversterkingen noodig met allerlei sprookjes.

De overwinning zal komen, doch als gevolg van volharding, zelfopoffering, moed. Alles wat wij hebben moet in de waagschaal worden geworpen.

De Sovjet-Russische bommenwerpers hebben vandaag hun massa-aanvallen op de Finsche steden en dorpen weer voortgezet en ditmaal vooral zuidwest-Finland bestookt. De schaarsche berichten, die hieromtrent binnenkomen, geven te kennen, dat dit de meest vernielende aanval is geweest, dien Finland tot nu toe gekend heeft en dat nog nimmer zooveel slachtoffers zijn gevallen.

Het eerste officieele rapport van hedenavond spreekt reeds van honderd dooden en honderd gewonden. Er zijn zesduizend bommen uitgeworpen. Op één plaats werden zeven schuilkelders vernield, waardoor dertig mensen om het leven kwamen.

Het Nederlandsche consulaatsgebouw in een stad „ergens in Finland” is tijdens een van de Russische vliegeraanvallen door een zware bom getroffen en in een ware ruïne herschepen.

Naggiar, de ambassadeur van Frankrijk te Moskou, zal onverwijld uit Moskou met ziekteverlof naar Frankrijk vertrekken. Tijdens zijn afwezigheid zullen de zaken van de ambassade behartigd worden door den gevolmachtigden minister Payart, als zaakgelastigde.

Men neemt dit ziekteverlof echter niet heelemaal au serieux, hoewel de gezondheidstoestand van den ambassadeur reeds langen tijd te wenschen overliet.

Overigens hebben Engeland en Italië onlangs al hun gezanten uit Moskou teruggeroepen, zoodat men niet van een overhaast besluit kan spreken. Het is bovendien niet waarschijnlijk, dat de Fransche regeering de diplomatieke betrekkingen op eigen initiatief zal verbreken. De verantwoordelijkheid daarvoor zal zij vermoedelijk aan de andere partij willen overlaten.

Bij beschikking van den minister van Defensie zijn de mobilisatietoelagen verlaagd, speciaal voor de ongehuwden.

De Nora, een Nederlandsch kustvaartuig, liep op een mijn, doch werd drijvende gehouden. Bij het opkomen van den vloed sloeg het schip echter tegen een pier, waardoor honderd meter van dit bouwsel werd weggeslagen.

De toelagen van de gemobiliseerden, die niet in hun vredeswoningplaats gelegerd zijn, zijn thans als volgt vastgesteld. Het bedrag tusschen haakjes geeft aan, welke toelage de ongehuwden per dag krijgen: opperofficier f 4.— (f 1.50), hoofdofficier f 3.— (f 1.—), subalterne-officiëren f 2.— (f 0.75), onderofficiëren boven den rang van sergt.-majoor (opperwachtheester) f 1.25 (f 0.50), sergt.-majoor (opperwm.) f 1.— (f 0.40), overige onderofficiëren f 0.75 (f 0.30). Jaarwedde genietende korporaals en soldaten f 0.40 (f 0.20). Voor soldij genietende korporaals en soldaten is de mobilisatietoelage (f 0.15) hetzelfde gebleven.

Vannacht om half twaalf is het Nederlandsche stoomschip „Laërtes”, van de Stoomvaartmaatschappij „Oceaan” uit Amsterdam, in het Kanaal op een mijn gelopen. De bemanning van honderd koppen is ongedeerd en vocht om ver na middernacht nog met alle macht om het brandende schip te behouden. Het zag er op dat moment echter slecht voor ze uit, maar om twee uur boekten ze waarlijk succes. De machines waren weer op gang gekomen en de „Laërtes” begon langzaam op te stoomen. De Noorsche „Buccaneer” was echter op de noodsignalen full speed naderbij gekomen en was gereed om, als ’t mis mocht gaan, de bemanning van de „Laërtes” over te nemen.

In het jaarverslag van de Holland-Amerika-Lijn over 1939 wordt medegedeeld, dat de directie van de Holland-Amerika-Lijn zich in beginsel bereid heeft verklaard, deel te nemen aan een syndicaat, dat een rechtstreekschen vliegdiens naar de Vereenigde Staten langs de Noord-Atlantische route ten doel heeft.

Voor dit syndicaat, waarin in samenwerking met de K. L. M. ook de Staat der Nederlanden en de Nederlandsche vliegtuigenfabriek Fokker zullen deelnemen, zal de Holland-Amerika-Lijn haar passagiersorganisaties in Europa en Amerika ter beschikking stellen.

Verder wordt in het verslag medegedeeld, dat de Nederlandsche regeering door haar gezant te Washington bij de regeering der Vereenigde Staten reeds een concessie voor het openen van een vliegdiens tusschen Nederland en Amerika heeft laten aanvragen.

Dit is eigenlijk geen „oorlogsnieuws”, doch het besluit houdt toch wel verband met de huidige omstandigheden. De oorlogvoerende landen immers kunnen niet zooveel aandacht aan de regelmatige uitvoering van zulk een dienst wijden, zoodat Nederland nu de kans heeft een bijzondere plaats in te nemen in het internationale luchtverkeer.

Zondag 4 Februari

De conferentie der Balkanentente is geëindigd met de publicatie van een communiqué, waarin de nadruk gelegd wordt op de handhaving van den vrede en van de onafhankelijkheid en integriteit van het grondgebied der vier landen, die lid der entente zijn.

Het communiqué van de achtste zitting van den permanenten raad der Balkanentente werd voorgelezen door den voorzitter, den Roemeenschen minister van buitenlandse zaken Gafencu. Het luidt als volgt: De permanente raad van de Balkanentente heeft op 2, 3 en 4 Februari 1940 te Belgrado vergaderd. Griekenland was vertegenwoordigd door zijn premier en minister van buitenlandse zaken Metaxas, Roemenië door zijn minister van buitenlandse zaken Gafencu, Turkije door den minister van buitenlandse zaken Saradzjogloe en Joegoslavië door den minister van buitenlandse zaken Markowitsj.

De gedachtenwisselingen, die in een geest van hartelijkheid en vertrouwen gevoerd zijn, maakten het mogelijk eensgezind het volgende vast te stellen:

1o. Het gemeenschappelijke belang der vier staten bij de handhaving van den vrede en orde en veiligheid in het zuidoosten van Europa.

2o. Hun vastbeslotenheid om hun uitgesproken vredespolitiek voort te zetten, door handhaving van hun standpunten ten aanzien van het huidige conflict, ten einde dit deel van Europa de beproevingen van een oorlog te besparen.

3o. Hun wil binnen de entente eensgezind te blijven, welke entente slechts haar eigen doeleinden nastreeft en tegen niemand gericht is, en de wil gemeenschappelijk te waken voor de eerbiediging der rechten van elk hunner, de eerbiediging van de onafhankelijkheid en van het nationale grondgebied.

4o. De oprechte wensch de vriendschappelijke betrekkingen met de nabuurstaten te handhaven en te ontwikkelen, in een geest van verzoening, wederzijdsch begrip en vreedzame samenwerking.

5o. De noodzakelijkheid de economische banden en verbindingen tusschen de Balkanstaten nauwer aan te halen resp. te vervolmaken, speciaal door uitbreiding van den handel tusschen de leden der entente.

6o. De verlenging van ’t Balkanpact voor ’n nieuwe periode van zeven jaar, ingaande 9 Februari 1940.

7o. De vier ministers besluiten onderling een nauw contact te blijven onderhouden tot de volgende gewone zitting van den permanenten raad, welke in Februari 1941 te Athene bijeenkomt.

Verwijder HAAR

zonder
Scheermessen,
Electrische
Naalden of
onaangenaam
riekende
Ontharingsmiddelen

Verbazingwekkende nieuwe uitvinding! Een fijne, witte, welriekende Crème! Rechtstreeks uit de tube te gebruiken. Met gewoon water afwasschen. Elk spoor van haar is verdwenen! De huid blijft blank, elastisch en zacht als fluweel. Geen stoppels, zooals een scheermes achterlaat. Geen grove wederaan-groei. Overal verkrijgbaar onder het handelsmerk Nieuwe „VIETO”. Scheermessen doen het haar slechts sneller en grover aangroeien. De snelle, eenvoudige, aangename manier om U voor altijd te bevrijden van den last van overtollig haar is Nieuwe „VIETO”. In tuben van 85 cent en f 1.50 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

Mijn man is helaas niet thuis!

Ik zal hem echter mededeelen, wat U gezegd heeft: Dr. Schieffer's Stofwisseling-zout bij verstopping, overtollig vet, reumatiek, onzuivere huid, aambeien met succes gebruikt door U en Uw vrienden. Ook voor grondige darm- en bloedzuivering geen beter middel dan:

**Dr. Schieffer's
Stofwisselingzout**

Per flacon fl. 1.05 Dubbel-flacon fl. 1.75
bij apothekers en vakdrogisten.

EEN GAST IS NOOIT EEN DIEF

door Joseph Harrington

De bezuinigings-inspecteur had hoege-naamd geen verstand van hotel-wezen, toen hij in Harden House aan 't werk ging, maar hij leerde vlug. Vierentwintig uur nadat hij was komen binnenstappen — met een adelaarsblik, vol jeugd en zelfvertrouwen — overzag hij den toestand geheel. Binnen vijftientwintig uur had hij met overtuiging den vinger gelegd op een groote klad van totaal onnoodige verspillings.

Enkele seconden slechts wijdde hij aan zelfbewondering: toen liet hij Murphy, den onderdirecteur, roepen. Hij zat met een nijdig gezicht naar een rijtje getallen te kijken, toen Murphy binnenkwam.

„Wou u me spreken, meneer Danvers?”

„Ga zitten, Murphy,” zei Danvers. „Ik vind voor 't afgeloopen jaar een post voor hotelbenoedigdheden, ter vervanging van artikelen, die verdwenen waren — eenvoudigweg verdwenen — groot 9437 dollar.”

„Dat zal wel zoowat uitkomen,” zei Murphy. „Maar,” ging hij gelijkmoedig voort, „veel is 't niet...”

„Niet veel! Niet veel! Bijna tweehonderd dollar per week... aan gestolen goed! Noemt u dat niet veel?”

„Nu ja,” zei Murphy. „Ik bedoel natuurlijk: in vergelijking met wat hier omgaat is 't betrekkelijk niet veel.”

Meneer Danvers was er wel aan gewend, de grofste achteloosheid in zaken waar te nemen: hij had pas een maatschappij tot bestrijding der misdaad geleerd, hoe zij kon werken zonder kastekort; en een benzinepompen-onder-neming solieder op pooten gezet; en een groote wasserij een aanzienlijk bedrag per jaar leeren besparen. Maar dat iemand zóó onbekend kon zijn met de allereerste principen van het zakenleven, daar stond hij van te kijken.

„Luister eens, Murphy,” zei hij. „Dat idee, dat 't de moeite niet waard is, 9437 dollar te besparen, moet u nu meteen uit uw hoofd zetten. Dat 't hotel winst maakt, is geen reden, om geld weg te gooien. Alle mogelijke lekjes moeten gestopt worden.”

Met een kort en duidelijk lesje bracht hij Murphy aan 't verstand, dat 't niet aanging, een over 't algemeen gunstig resultaat als een bewijs te beschouwen, dat er niet geknepen hoefde te worden. „Ik zou niet weten, waarom u niet zou kunnen beletten, dat er één stukje zilver of linnen of wat dan ook 't hotel uit wordt gesleept. U hoeft alleen maar een beetje systeem in te voeren, dan...”

„Beletten kunnen we 't ook wel, denk ik,” zei Murphy. „We weten precies, waar alles blijft. Maar 't is een beetje lastig, een gast aan te pakken. En trouwens, die cijfers houden geen rekening...”

„Lastig?” Meneer Danvers ging achterover zitten in zijn bureaustoel. „Lastig om een dief in zijn kraag te nemen?” Hij zag niet, dat meneer Murphy even huiverde, en ging voort: „Kom kom, Murphy! Ik wil niet onredelijk zijn. Maar die post moet verdwijnen, tot de laatste penny toe. Weet u één reden te noemen, waarom dat niet zou kunnen?”

„'t Kan natuurlijk wél. Maar...”

„Prachtig! Dan doet u 't. Ik mag de cijfers van volgende week wel even zien, om na te gaan, of 't gebeurd is.”

Toen de onderdirecteur het vertrek had verlaten schudde de bezuinigings-inspecteur zijn hoofd. Wat een lui! 't Was een wonder, dat er nog geld verdiend werd, als de zaak door zulke lui-tjes gedreven werd.

Even later ging hij naar zijn kamer en haalde hij zijn vrouw naar beneden, om in de Druivenzaal te lunchen. Gewoonlijk gebruikte meneer Danvers 'n lichte, zuinige lunch — een glas melk en een broodje — in een lunchroom. Maar 't was nu een bijzondere gelegenheid. Elsa, zijn jonge knappe vrouwtje, was voor 't eerst in New York, en voor 't eerst logeerden zij in zoo'n voornaam hotel. Ze wou alles genieten, wat Harden House zijn gasten kon geven. En meneer Danvers had daar geen bezwaar tegen. Hij hoefde toch niet te betalen. Hij kon zelfs goedkoop hier eten dan in een goedkoop lunchroom, want de maatschappij, die de eigenares van Harden House was, had hem gezegd, dat hij daar vrij logies en pension mocht hebben.

Dus namen Elsa en hij op hun gemak cocktails en een fiksche, dure lunch, en onderwijl vertelde hij iets over zijn ontdekkingen en schudde hij langzaam zijn hoofd over de ontmaskerde stomp-zinnigheid. Hij sprak heel bescheiden, maar zij was een scherpzinnig vrouwtje — zij begreep wel, dat hij uitstekend gewerkt had dien ochtend.

„Dus je hebt al tien mille per jaar voor ze bezuinigd?” zei ze. „En je bent hier pas een dag! Dat vind ik knap. David! Ongelooflijk haast.”

Hij wees dien lof af. De eerste de beste had 't zelfde kunnen doen — de eerste de beste bediende, die maar een gram hersens had. „Eén ding snap ik niet, Elsa: hoe die menschen zoo dom kunnen zijn. Stel je voor — ze hebben niet eens geprobeerd, dat geld te beparen!”

„En ze vonden 't lastig!” zei ze verontwaardigd. „Ik vind 't immoreel, zulke dingen op hun beloop te laten!”

Zoo had hij 't nog niet eens bekeken, zei hij — de geldverspilling, dat was zijn groote schrik geweest.

Toen hij weer in het vertrek was, dat hem als bureau was toegewezen, voelde hij zich dommelig van de cocktails en de zware lunch. 't Was eigenlijk ook te warm om veel te werken. Trouwens, had hij al niet bijna tien mille per jaar voor de maatschappij verdiend? Hij zag dat stukje al in zijn rapport staan — 't werd een stukje, want ongetwijfeld zou hij nog wel tien van die zwakke steen in het bedrijf ontdekken. De pittige, kordate woorden gingen al door zijn hoofd:

„De directie had hoege-naamd geen moeite gedaan, om een einde te maken aan een verlies van 9437 dollar in 't afgeloopen jaar, veroorzaakt door kleine diefstallen der gasten. Het nieuwe systeem heeft dit euvel nagenoeg geheel verholpen. Vervolgens...”

Hij duffte verder het grootste deel van den middag.

Knorrig deed Murphy zijn best, de nieuwe oekase te laten rijmen met de ingewikkelde en teere stelregels van het hotelbestuur. Ja zeker, hij kon al dat gesteel beletten. Ook kon hij een groot aantal aanzienlijke personen van verduistering beschuldigen. Zij verdienden, dat zij beschuldigd, aan de kaak gesteld werden. Hoe je 't ook bekeek, 't waren dieven en kleptomanen.

Maar welke gevolgen zou dat hebben voor Harden House? Wat zou er gebeuren, als de directie plotseling optrad als kampvechter der eerlijkheid en alle gestolen goed terugeishte? Dan zat Harden House binnenkort met een lege lade.

Vervolg op bladz. 30

OM RADELOOS TE
WORDEN DIE
LADDERS!
NEEN!!

Het is zoo gemakkelijk en goedkoop deze te laten repareren volgens het systeem

(Ned. Octrooi.)

VITOS

DÉPÔTS IN ALLE VOORAANSTAANDE
MANUFACTURENZAKEN

Vraagt ons om het dichtstbijzijnde depot.

BREIMACHINEHANDEL

D. A. DE KNEGT. NASSAUKADE 80
AMSTERDAM W. Tel. 80619

Geen kwelling meer

door volle lepels levertraan

...doch blijdschap

door enkele druppels Halitran uit de lever van heilbot, met 60 maal meer vitaminen.

Eén gram Halitran, degouden, welsmakende olie uit de lever van heilbot, bevat 38.000 eenheden vitamine A en 3.500 eenheden vitamine D, terwijl één gram levertraan slechts 600 eenheden vitamine A en 60 eenheden vitamine D bevat.

Dit beteekent, dat men met één gram Halitran evenveel vitaminen geeft als met 12 lepels levertraan.

Om Uw kind te beschermen tegen verkoudheden, griep, bronchitis en tegen besmettelijke ziekten, om zijn groei te bevorderen en vooral om te voorkomen, dat het ten prooi valt aan de gevreesde Engelse ziekte, heeft het dagelijks 6 druppels Halitran nodig.

Halitran heeft geen levertraansmaak, is gemakkelijk in te nemen en licht verteerbaar. Flacon voor een maand f 1.25. Bij alle Apothekers en Drogisten.

R-1266-L

Halitran

uit de lever van heilbot
60 maal sterker dan levertraan en
100 maal gemakkelijker in te nemen.

De bekende gymnastiekvereniging „Voorwaarts” te Deventer gaf Zaterdag een zeer geslaagde uitvoering. Foto van de dames, die met hun nummer „Geeft Acht” een uilbundig succes oogstten.

De Nederlandsche Skivereeniging hield Zondag j.l. op den Donderberg bij Leersum nationale skiwedstrijden. De Nederlandsche kampioen Jan Boon kwam als eerste door de finish.

Sport van de week

Wanneer gaan we weer voetballen? In elk geval gaat het Nederl. Elftal 3 Maart a.s. naar Antwerpen. Met de indoortraining is bereids een aanvang gemaakt. Men ziet hier een aantal „vermoedelijke” Ned. Elftal-spelers onder leiding van Bob Glendenning trainen in een Haagsche school.

Gonnie Donker (rechts) in haar strijd tegen Sietske Pasveer (links) te Heerenveen. De amateur-rijdster behaalde de overwinning.

Wedstrijden in het schoonrijden te Groningen. De kampioene van Nederland, mevrouw E. Schoorl-Keetman uit Barsingerhorn, en de kampioen van Nederland, de heer C. P. Timmerman uit Schagen, legden hier beslag op het kampioenschap voor paren

Gonnie Donker klopte te Heerenveen Sietske Pasveer en Metje Nienhuis. Onze fotograaf kiekekte haar na deze fraaie overwinning in gezelschap van haar trainer Jongert, welke laatste één der uitblinkers was in den Elftedentoch.

De Haagsche Wandelsportvereniging „De Vierdaagsche” is begonnen met de voorbereiding voor de vierdaagsche afstandmarschen te Nijmegen. Een groep deelnemers in de omgeving van Scheveningen.

Op den Amstelveenschen Pool werden Vrijdag j.l. wedstrijden gehouden door leerlingen van de M.T.S. voor Bouwkunde te Amsterdam-Zuid. Foto van de deelnemers.

Zondag werden te Velp nationale skiwedstrijden gehouden. Een fraai overzicht van een stukje Klein Zwitserland op de Velper heuvels.

Commentaar overbodig!

Ergens op den hoofdverkeersweg Amsterdam-Utrecht...

Op den weg naar Ransdorp liet de auto ons in den steek. Onze herhaalde pogingen om den wagen te berijden, bleken evenwel nutteloos te zijn. Steeds werkte de auto zich dieper in de sneeuwmassa's.

Een opname van een verbindingsweg tusschen twee kleine dorpen? Neen, dezen aanblik leverden zelfs verschillende hoofdverkeerswegen in ons land op. Wellicht zal niemand vermoeden, dat deze foto op den grooten rijks-weg Amsterdam-Utrecht, tusschen Abcoude en Duivendrecht, gemaakt werd.

Op sommige plaatsen zakten de wielen van den auto in de rullende weg en moest de schop er aan te pas komen!

WAT DE WINTER VAN '40 ONS BRACHT

Langs ingesneeuwde wegen en naar geïsoleerde dorpen

De winter '39-'40 heeft dien van '28-'29 overtroffen, verre overtroffen zelfs... in alle opzichten! Radioberichten, krantenartikelen en statistieken hebben ons dit overduidelijk gemaakt voor zoover wij het niet aan den lijve ondervonden hebben. En wat die statistieken betreft: nog enkele dagen slechts zijn nodig om den barren winter van 1890-1891, waarover ook nu nog bij monde van de oudere generaties de meest fantastische verhalen de ronde doen, met groote stappen zoowel in lengte als in karaktergetal te passeeren. Maar we durven gerust zeggen, dat niemand er naar haakt dat record gebroken te zien, doch dat er slechts één verlangen blijft bestaan, namelijk 'n flinke stijging van temperatuur en dus dooi, zooals op het moment dat we dit schrijven het geval is! Hadden we in het begin van dezen ijswinter hoofdzakelijk te kampen met een felle vorst, die het water in de rivieren deed stollen en het scheepvaartverkeer stremde, de sneeuw, die in de afgelopen weken ons land in een smetteloos wit gewaad heeft gestoken, heeft verkeersmoeilijkheden veroorzaakt, die we alleen uit het buitenland of van hooren zeggen kenden. Want de felle oostenwind der laatste weken blies geweldige hoeveelheden stuifsnieuw van de uitgestrekte landerijen over de wegen, ten gevolge waarvan deze óf moeilijk berijdbaar óf zelfs volkomen onbegaanbaar werden gemaakt. Trams en treinen sneeuwden radicaal in en talloze automobilisten bleven met hun wagens in de sneeuwwoestijnen steken; sommigen hebben zelfs een langen, kouden en verschrikkelijken nacht in hun voertuigen moeten doorbrengen, omdat onbekendheid met de omgeving een voortzetting van de reis te voet onmogelijk maakte. Dit alles leidde ertoe, dat wij, gezeten in een behoorlijken auto en gewapend met schoppen, matten en andere ingrediënten, welke ons van pas zouden kunnen komen, er op uit trokken om onze cameramensen in de gelegenheid te stellen het aspect van dezen barren winter voor 't nageslacht te bewaren.

Tot meer dan 1.50 meter hoogte had de sneeuw zich aan den kant van den weg opgehoopt.

We kozen daartoe eenige wegen uit rondom de hoofdstad, waarvan bekend was dat ze in een verre van behoorlijke conditie verkeerden en welke zelfs leidden naar

Na eenige uren vergeefs getobt te hebben, kregen we hulp van een twintigtal sneeuwruimers, die ons uit onze benarde positie berijdden.

bepaalde dorpen en streken, die geheel geïsoleerd zouden zijn. En we moeten bekennen, het is een rit geworden, die ons nog lang heugen zal! Want al verliep onze reis aanvankelijk gunstig — de verbindingen tusschen Uithoorn, Mijdrecht, Vinkeveen, Nieuwersluis waren bijvoorbeeld zeker niet onbegaanbaar te noemen — de groote verkeersweg Utrecht-Amsterdam, en meer speciaal het gedeelte tusschen Abcoude en Duivendrecht, leerde ons wel anders. Hier was inderdaad geen sprake meer van een weg, doch slechts één primitief spoor door een bevroren sneeuwbedding stelde ons in staat moeizaam vooruit te komen. En dit ondanks het feit, dat groote ploegen sneeuwruimers gestadig dag en nacht doorwerkten om een behoorlijk wegdek te verkrijgen. Zoo zeulden we voort, tot we langs allengs beter begaanbare wegen de hoofdstad bereikten om daarna het Waterland — o bittere ironie — te verkennen

en te trachten het geïsoleerde dorp te bereiken. Aanvankelijk hier hetzelfde beeld van een berijdbaar wegdek doch naartoe zich duidelijker tegen de sneeuwlaag steeds dikker steeds meer neigingen ons in geving van een boer om terug te komen. Want we moesten en zouden ons evenwel niet mogen geven toen onze auto zich in de oord had, moeten opgeven oostenwind met schoppen, ingespannen samen te werken witte Sahara. Onze pogingen zijn, ware niet te rechter tijd de richting Ransdorp komen (en 't waren stoere handen!)

De plaatsen zakten de wielen van den auto in de rulle sneeuw weg en moest de schop er aan te pas komen!

ER VAN '40 CHT

var geïsoleerde dorpen

ie geheel geïsoleerd
ennen, het is een rit
eugen zal! Want al
gunstig — de ver-
ijdsrecht, Vinkeveen,
d zeker niet onge-
grootte verkeersweg
speciaal het gedeelte
echt, leerde ons wel
en sprake meer van
itief spoor door een
ns in staat moei-
danks het feit, dat
stadig dag en nacht
egdek te verkrijgen.
langs allengs beter
ereikten om daarna
ie — te verkennen

en te trachten het geïsoleerde Ransdorp te bereiken. Aanvankelijk ook hier hetzelfde beeld van een behoorlijk berijdbaar wegdek doch naarmate de stoere silhouet van Ransdorps toren zich duidelijker tegen den winterschen hemel afteekende, werd de sneeuwlaag steeds dikker en dikker en vertoonde onze auto steeds meer neigingen ons in den steek te laten. Een goede raadgeving van een boer om terug te keeren sloegen we in den wind, want we moesten en zouden dit plaatsje per auto bereiken. Dit is ons evenwel niet mogen gelukken, want we hebben den strijd, toen onze auto zich in de compacte sneeuw onwrikbaar vastgeboord had, moeten opgeven om enkele uren in een snijdenden oostenwind met schoppen, matten en de kracht van den motor ingespannen samen te werken ter bevrijding van ons vehikel uit de witte Sahara. Onze pogingen zouden echter tevergeefs geweest zijn, ware niet te rechter tijd een groote ploeg sneeuwruimers uit de richting Ransdorp komen opdagen om ons een behulpzame hand (en 't waren stoere handen!) te bieden. Zoo eindigde dit avontuur,

Op verschillende punten moesten we zelfs een gedeelte van den weg sneeuwvrij maken om onze reis te kunnen voortzetten.

waartoe we door beroepsijver gedreven waren. De eenigen, die eigenlijk in hun vuistje lachten, waren onze fotografen, die misschien zelfs met eenig leedvermaak danig hebben geprofiteerd van de benarde situatie, waarin we zoo nu en dan verzeild waren geraakt. Een selectie van hun foto's drukken we hierbij af.

* * *

Ze zullen een herinnering blijven aan een winter, dien we in dezen vorm nog nimmer meemaakten en waarvan we hopen hem ook nooit meer te zullen beleven. En wat dit laatste betreft, durven we gerust zeggen, dat slechts weinigen het niet met ons eens zullen zijn!

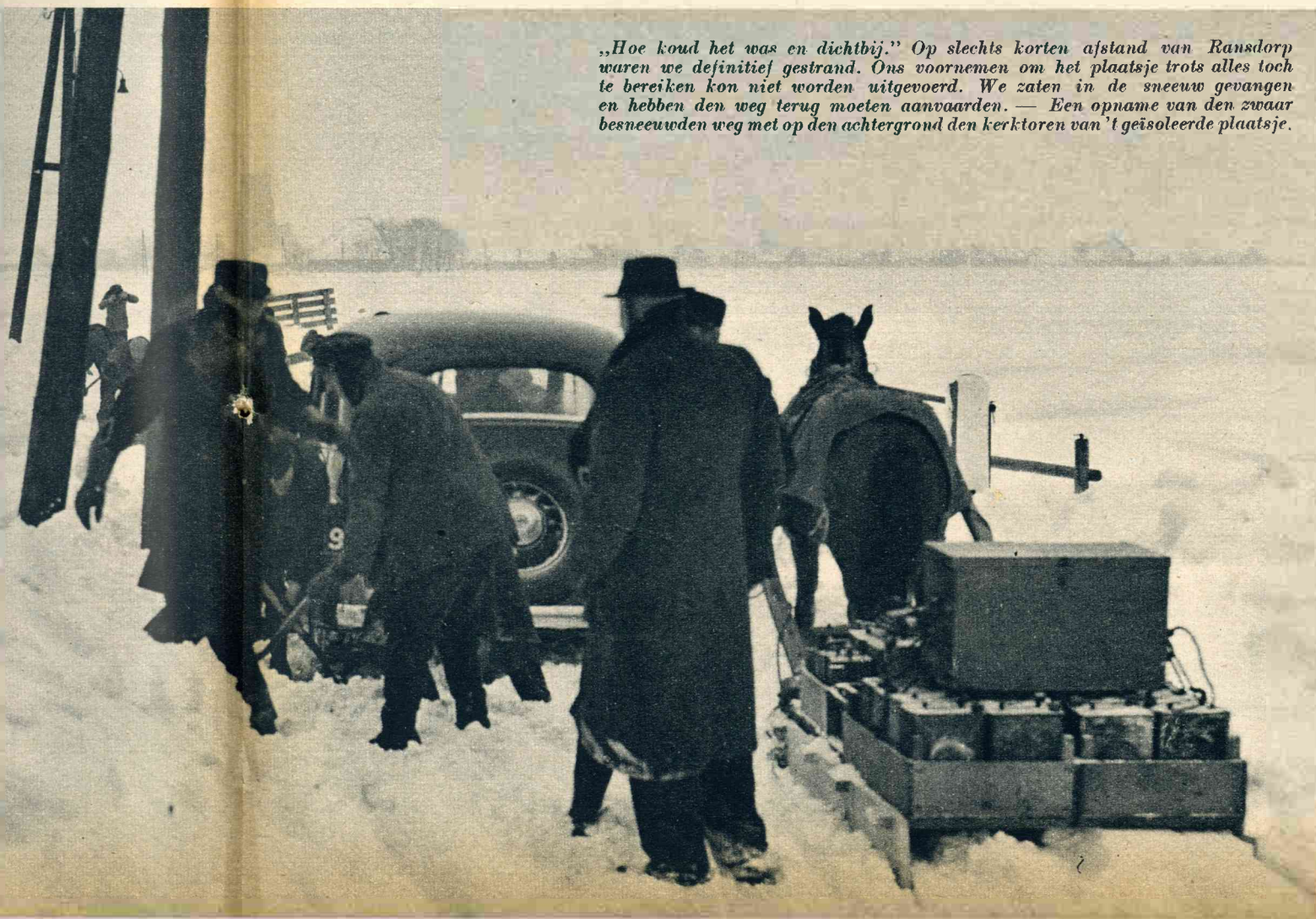

Natuurlijk was onze fotograaf er als de kippen bij om een naderenden sneeuwpluig te knippen.

Ransdorp en andere gemeenten in Watertland waren alleen te voet of per slede te bereiken. Benzine en levensmiddelen werden dan ook aan het laatste gedeelte van den bejaanbaren weg van auto op slede overgeladen en op deze ongewone wijze verder getransporteerd.

Een tafereeltje, zooals we op onze route herhaaldelijk tegenkwamen.

„Hoe koud het was en dichtbij.” Op slechts korten afstand van Ransdorp waren we definitief gestrand. Ons voornemen om het plaatsje trots alles toch te bereiken kon niet worden uitgevoerd. We zaten in de sneeuw gevangen en hebben den weg terug moeten aanvaarden. — Een opname van den zwaar besneeuwden weg met op den achtergrond den kerktoeren van 't geïsoleerde plaatsje.

Het gebod zijns vaders....

DOOR WILLEM VAN WAESBERGHE

Op den dag van haar huwelijk had Willem Everhout George van Heusden zijn schoondochter „vaderlijke liefde” aangeboden. Hij liet het niet bij een aanbod. Hij deed zijn woord gestand.

„Kindlief,” zei hij op den dag dat men Karel Bunschoten begraven had, „je kunt niet langer alleen hier in huis blijven.”

Charlotte gaf geen antwoord. Bleek en ontdaan en met rood geweende oogen zat ze in de huiskamer en keek naar buiten.

„Lotte,” hernam Van Heusden, „we zullen geen oude, pijnlijke geschiedenissen ophalen. Slechts één vraag: vertrouwt u mij?”

„Ja,” klonk het zachtjes terug.

„Volkomen?”

Het was bij deze gelegenheid dat ze hem den titel gaf, waarnaar zijn hart al maandenlang hunkerde; een titel, dien ze tot nu toe slechts voor één persoon had gereserveerd. „Ja, vader.”

ZEVENDE VERVOLG

„Dank je, Lotte. Laat nu alles aan mij over en doe wat ik het beste acht. Vanavond blijf je nog hier, maar morgenochtend neem ik je mee naar de Heusekom.”

Willem van Heusden regelde alles. Was het niet zijn eigen dochter, zijn eigen kind, waarvoor hij nu had te zorgen? Sinds jaren was hij niet zoo gelukkig geweest als nu.

Het landhuis bij Velp werd verkocht en de opbrengst op Charlotte's bankrekening geschreven. Eén lieve, levende herinnering nam ze mee uit het ouderlijk huis: Mina.

„Juffrouw Charlotte,” smeekte Wilhelmina Rutgers, die nog maar steeds niet „mevrouw” kon zeggen, „juffrouw Charlotte, mag ik met u mee? Misschien hebben ze op de Heusekom voldoende personeel, maar ziet u, juffrouw Charlotte, ik zal tevreden zijn met weinig loon... ik wil alleen maar bij u blijven.”

„Foi, Mina, wie spreekt hier over loon! Bovendien, je hoeft heelemaal niets te vragen: het is vanzelfsprekend dat je met mij meegaat!”

„Dank u, juffrouw Charlotte.”

Mina was in de wolken. Ze had twee redenen om blij te wezen. Ten eerste: als jong daghitje van vijftien was ze bij de Bunschotens in dienst gekomen; jonge juffrouw Lotte was toen nog geen twaalf. Een jaar later promoveerde ze tot „dienstbode voor dag en nacht”. Mina, resoluut van karakter, had honderden malen haar stevige handen beschermend uitgestoken naar Charlotte. Op zomeravonden, wanneer de atmosfeer zwanger was van onweer, sloop Mina op haar kousen de trap van de vliering af en opende behoedzaam de kamerdeur van de dochter des huizes. „Weest u maar niet bang, jonge juffrouw,” fluisterde ze. „Ik ben bij u.” Charlotte lag dan in bed te beven van angst voor het onweer, dat ieder oogenblik kon losbarsten. Kwam Mina echter binnen, dan voelde ze zich veilig.

Later, toen Charlotte op het pensioonaat bij de „Fransche dames” in Arnheim was, werd Mina dikwijls naar de stad gestuurd om haar te halen. Dan liepen de meisjes gearmd langs de verlichte winkels, de een vergat dat ze dienstbode en de ander wist niet dat ze freule was. Het waren slechts twee meisjes, de een vijftien, de ander achttien, de een tenger en timide, de ander stevig en kordaat, de een een beetje hulpzoekend, de ander beziel met een soort moederlijke, beschermende liefde. Allebei met verlangende blikken kijkend naar de mooie hoeden in de etalage bij de modiste op den Eusebiussingel. Nu was de een dienstbode gebleven en de andere een baronesse van Heusden geworden. Toch konden ze niet van elkaar scheiden.

Mina had nog een tweede reden om bij Charlotte te blijven. Alleen door haar kon ze in contact komen met Hendrik Carseboom.

Wat Romeo en Juliette elkaar te vertellen hadden in lange, Shakespeareaansche verzen, wat Tristan en Isolde elkaar toezongen in min of meer welluidende klanken, en wat zelfs eens de wijze koning Salomo bezong in zijn Lied der Liederen, werd door Mina

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE:

Alexander, zoon van baron Willem van Heusden en student te Parijs, krijgt van zijn vader een brief in ultimatumvorm, om dadelijk naar Holland terug te komen. Bij zijn thuiskomst wordt hij voor een dubbele taak gesteld: werken en trouwen binnen den kortst mogelijken tijd met Charlotte Bunschoten, dochter van den vriend zijns vaders. Hij stemt noodgedwongen toe en de plichtigheid wordt voltrokken in het kleine kerkje te Heusden, maar na de ceremonie neemt Alexander van Heusden hals over kop de vlucht. Dank zij baron Haussmann, onderkeizer van Parijs, slaagt Alexander er in, financieel onafhankelijk te worden. Zijn ambitie is voldaan en toch voelt hij zich op 28-jarigen leeftijd een eenzaam man. In Nederland hebben zich ook een paar gebeurtenissen voorgedaan die voor Charlotte van Bunschoten veel betekenis hebben. Haar ouders zijn gestorven en de jonge vrouw voelt zich verlatener dan ooit. Op dit moment wordt Alexander tijdelijk overgeplaatst naar Den Haag. Zal zulks de toenadering tusschen beiden in de hand werken?

en Hendrik in enkele zinnen, op Geldersche, korte, krachtige, doel- en harttreffende manier afgehandeld. De een zei: „Het bevat me best bij den jonker; ik blijf bij hem.” De ander verklaarde: „Juffrouw Charlotte is een lief meisje; ook als ze getrouwd is, wil ik bij haar blijven.” Dit was een praktische liefdesverklaring. Hendrik en Mina redeneerden aldus: „Zijn de jonker en juffrouw Charlotte getrouwd dan blijven ze natuurlijk bij elkaar. Blijven wij in dienst bij den jonker en juffrouw Charlotte, dan blijven wij ook bij elkaar. Wij zijn dan getrouwd en werken samen.”

Is schoone liefde denkbaar? Samen zijn! Samen, in liefde en arbeid. Want liefde zonder arbeid is als een tropenwoud, waarin slechts bedwelmende, giftige planten groeien. Liefde en arbeid moeten samengaan. Want uit de liefde wordt het leven geboren en slechts de arbeid levert de middelen tot instandhouding van het leven.

De huisknecht en de dienstbode konden dat niet zoo precies onder woorden brengen, maar ze voldeden het toch. Er werd een beetje gebloed, er werd een beetje gekust en gemonkeld en toen was de zaak beklonken: voor tijd en eeuwigheid.

De doldriftige jonker Alexander zou roet in het liefdesmaal strooien. Hij probeerde het, zij het ook onbewust. Mina en Hendrik zetten zich schrap. De berekeningen voor hun toekomst waren gebaseerd op het bij elkaar blijven van den jonker en juffrouw Charlotte. Nu was het paar wel getrouwd, maar de bruidegom wilde niets weten van de bruid en liep hard naar Parijs.

Andere, minder standvastige mensen dan Hendrik Carseboom en Wilhelmina Rutgers zouden berust hebben bij het voldongen feit; ze zouden getrouwd zijn — hetgeen of een scheiding tusschen den jonker en den huisknecht of een scheiding tusschen de barones en de dienstbode beteekende — of ieder zou in z'n eigen betrekking zijn gebleven, hetgeen dan weer een scheiding tusschen de beide gelieven ten gevolge had. Mina en Hendrik dachten er anders over. Ze hadden hun toekomst gebouwd op een goede verstandhouding tusschen den jonker en juffrouw Charlotte; nu er een storing was gekomen, voelden zij zich verplicht, de goede verstandhouding te herstellen. Ze konden hun doel slechts bereiken, door voorloopig te scheiden. Maar hun wegen zouden parallel loopen. Aldus spanden ze samen tegen het noodlot, dat zoowel hen beiden als den jonker en juffrouw Charlotte gescheiden hield.

Het was „vaderlijke” liefde, die Willem van Heusden zijn schoondochter aangeboden had.

Hij moest voor Charlotte zorgen, zoowel materieel als moreel. Het eerste was vrij gemakkelijk.

Karel en Sophie Bunschoten hadden hun dochter tachtigduizend gulden nagelaten. Bovendien beschikte de jonge vrouw over de honderdduizend gulden, die Willem van Heusden het jonge paar mee ten huwelijk had gegeven. Voor haar toekomst was dus gezorgd.

Doch de mensch leeft niet van brood alleen.

Gedurende de eerste maanden van haar verblijf op de Heusekom hoefde Charlotte niet in lediggang rond te gaan. Ze moest zich nog herstellen van den schok, ondervonden door het overlijden van vader en moeder. Dergelijke schokken worden veroorzaakt door den natuurlijken loop der dingen en het makkelijkst door de menschen overwonnen wanneer ze jong zijn.

Bovendien: Charlotte moest zich aanpassen bij haar nieuwen toestand en dit was minder gemakkelijk. Ze was een jonge vrouw en tevens meisje; ze was getrouwd en had geen man; haar huwelijk was voor God en de menschen gesloten, maar ze had nooit de liefde gekend. Een uitzonderlijke toestand!

Ze kreeg aanvankelijk weinig gelegenheid, er over te piekeren. Willem Bunschoten hield haar bezig met de schoonheid van het kasteel en de omringende bosschen. In de bibliotheek, die een schat van boeken bevatte, kon zich haar levendige geest verlustigen. Er werden bezoeken afgelegd in den engen en verren omtrek en overal waar Charlotte van Heusden verscheen, werd ze gehuldigd als een koningin van schoonheid en gratie. Op de Heusekom werd zelfs eenige malen een bal gegeven en ook daarbij kon de jonge gastvrouw al haar charme toonen.

Opgewekt, met een diepen gloed in de prachtige oogen, ging ze door het leven.

Doch Willem van Heusden, scherp menschenkenner, voorzag de reactie. Hij beseftte ter dege, dat een temperamentvolle jonge vrouw op den duur geen bevrediging kon vinden in goed geschreven en fraai gebonden boeken of in het gezelschap van weliswaar vriendelijke, doch voor haar leeftijd veel te oude menschen.

Toen hij tot dit inzicht was gekomen, bestond voor hem slechts één oplossing: „Charlotte, wat zou je er van zeggen om een poosje in Den Haag te gaan wonen?”

„Den Haag, vader? Hoe komt u daar zoo bij?”

„Wel, kindje, we zitten nu midden in den winter; half Januari. Voor jou moet het hier erg stil zijn. En in Den Haag heb je een vriendin... hoe heet dat meisje ook weer?”

„Lucie Herringa? Dat is geen meisje meer, vader; ze is getrouwd en heet tegenwoordig mevrouw Bakels. Haar man, luitenant ter zee, is gedetacheerd op het ministerie van marine.”

„Ja, juist. Als we nu eens een poosje naar Den Haag gingen? Je kunt met je vriendin wandelen, samen naar den schouwburg, japonnen of hoeden koopen... wat weet ik er van! Twee vriendinnen bij elkaar vervelen zich nooit. Jullie bent van gelijken leeftijd... ik ben maar een oud en gebrekkig mannetje...”

„Vader!” Ze lachte. „Oud en gebrekkig mannetje! En geen grijs haartje op uw hoofd. Dat zit iederen dag drie uur te paard, jaagt en schiet als de beste, werkt tot 's avonds tien uur aan zijn schrijftafel... en noemt zich een oud, gebrekkig mannetje! 't Is je wat! Maar heusch: gaat u graag naar Den Haag? Ik zou wel willen. Want eerlijk gezegd: 's winters is het hier wel een beetje stil.”

„Goed, meisje.” Hij lachte opgewekt. „Volgende week trekken we samen de wijde wereld in. Tjonge, tjonge, wat zal ik geuren! Wat zullen de ouwe makkers me met schele oogen nazien.”

„Vader, schei uit! Als u weer complimentjes maakt, kijk ik u nooit meer aan!”

„De hemel beware me,” zuchtte Willem van Heusden. „Dan zal ik het alleen maar denken, namelijk dat je de liefste dochter bent die zoo'n ouwe bok van 'n vader zich kan wenschen.”

V.

Dertien maanden na den trouwdag van zijn zoon reisde Willem van Heusden met zijn schoondochter naar Den Haag en huurde een parterre met vrije eerste étage aan den Bezuidenhoutseweg. De in allerijl gekochte meubelen waren binnen een week geplaatst. Willem van Heusden verliet het hotel waarin ze acht dagen hadden gelogeed en betrok met Charlotte de nieuwe woning. En de hemel wist, dat hij zich de luxe amper kon veroorloven.

Voor Charlotte was het een feest. Met Lucie Herringa — Lucie Bakels, zooals het jonge vrouwtje tegenwoordig heette — trok ze er op uit om inkoop te doen. Lucie woonde met haar luitenant — op wien ze geweldig trotsch was — in de Javastraat. Ze was nu vijf maanden getrouwd, woonde precies zoo lang in de residentie en meende, de stad door en door te kennen. Ze wist precies, waar Charlotte het best gordijnenstof en tafellinnen kon kopen. Ze wist ook, waar je echte Engelsche theeserviezen en fijn glaswerk kon krijgen. Ten minste: ze meende het te weten. Maar één zaak stond vast en hoefde niet betwijfeld te worden: ze wist heel zeker, waar je een prachtkeuze kon doen uit een keurcollectie echte Parijsche hoedjes. Keizerin Eugénie had het voorbeeld gegeven met een soort hoofddeksel, dat men algemeen „schuitje” noemde. De mannen lachten zich blauw om zoo'n malle creatie, maar dat hinderde niet; ze moesten er maar aan wennen en bovendien: de mannen hadden toch geen verstand van mode.

Charlotte's verlovingsdroom ging nu in vervulling. Ondanks de hartelijkheid van haar schoonvader, had ze zich op de Heusekom steeds als gast gevoeld. Nu was het anders. Ze richtte zelf haar woning in, ze rangschikte zelf de meubelen, ze gaf zelf opdracht voor keuken en kelder. Het personeel was niet groot: een dienstbode, een huisknecht die Johan heette en ten slotte Mina Rutgers, die de hoogst denkbare trede van huishoudelijk personeel had beklommen: aan den Bezuidenhoutscheweg werd ze bevorderd tot huishoudster.

Door Lucie Bakels kreeg Charlotte contact met andere deftige families. De oude relaties van baron van Heusden kwamen nu ook goed van pas; er verliep nauwelijks een week, of Charlotte was minstens vier avonden geïnviteerd. Hier een diner bij den garnizoenscommandant, daar een bal bij den minister van marine — dat buitenkansje had ze aan Lucie Bakels te danken — of een soirée bij den Franschen gezant.

Eer het seizoen ten einde liep, was baronesse van Heusden de algemeen bewonderde en gevierde schoonheid der Haagsche société.

Haar schoonvader had andere zorgen.

Willem van Heusden behoorde tot het slag vechters, dat nooit kamp geeft. Ze strijden tot den laatsten druppel bloed; tot hun laatsten ademtucht. Eerst wanneer ze volkomen uitgeput zijn, vallen ze neer. Maar dan ook zoo onverwacht, dat ieder zich verbaast. Fier en trotsch, zonder pardon of hulp te vragen, gaan ze ten onder.

Reeds enkele jaren te voren had hij het gevaar voelen aankomen. De geruchten, dat de slavernij op Suriname afgeschaft zou worden, werden met den dag sterker. En de daling van aandelen in West-Indische cultures hield gelijken tred met het sterker worden dezer geruchten. Toen in Mei 1863 het onherroepelijke gebeurde en de slavernij in West-Indië werd afgeschaft, stonden de aandelen der Coezewine Culture Maatschappij onder de helft der waarde.

Willem van Heusden liet niemand merken dat financiële zorgen hem klemde en kwelden. Door bemiddeling van zijn bankier stuurde hij nog iedere maand een ruime toelage naar Parijs, waar zijn zoon studeerde; de bankier en de heele geldwereld moesten den indruk krijgen, dat de Van Heusdensche financiën safe waren. En om dien uiterlijken glans nog sterker, dieper vernis te geven, had hij bij den bankier honderdduizend gulden in contanten opgenomen: de bruidsschat voor zijn zoon en

schoondochter. Zoo werd de noodzakelijke schijn gered.

De huisknecht serveerde hem nog iederen avond een flesch goeden wijn, maar geen sterveling wist, dat die wijn een bitteren smaak voor hem had. Tot diep in den nacht zat hij te rekenen; tot zijn oogen van moeheid dichtvielen en hij zelfs droomend door reeksen angstaanjagende getallen werd vervolgd.

Kort na het huwelijk van zijn zoon reisde hij naar Den Haag, Rotterdam en Amsterdam; hij deed wanhopige pogingen om geld te krijgen voor zijn nieuw project: emigratie van Oost-Indisch werkvolk naar de west. Het werd een mislukking.

Niemand wilde in zoo'n onderneming geld beleggen. „Maar, Van Heusden,” zeiden zijn beste vrienden, „dat is gekkenwerk! Man, sluit niet je oogen voor de werkelijkheid. En de werkelijkheid is deze: op den dag dat de koning de wet tot afschaffing van de slavernij bekrachtigde, werd voor West-Indië het doodvonnis geteekend. De cultures in de west hebben afgedaan. Daarmee moet je rekening houden. Wil je nog eenige kans maken, steek dan de rest van je vermogen in Oost-Indische cultures.”

Willem van Heusden wilde niet luisteren. De Coezewine Culture Maatschappij was zijn levenswerk. Hij wilde en kon niet aan de vernietiging van zijn levenswerk gelooven. „De onderneming maakt een tijdelijke crisis door,” hield hij zichzelf voor. „Ik ben nog jong en sterk genoeg om den boel weer op pooten te zetten. Ha, ha, dat zou wat moois wezen! Wat zouden ze me uitlechten, als ik bij de pakken neerzat! Maar ze zullen eens merken, dat Willem van Heusden nog wat mans is!”

O ja, hij wist te imponeeren. Zijn energie scheen onuitputtelijk. Maar energie en overredingskracht alleen zijn niet voldoende om de bankkasten der bankiers te openen. De heer Pierson in Amsterdam zei het hem vlak in zijn gezicht.

„Willem, ga zitten en steek een sigaar op. Je spreekt op het oogenblik niet met bankier Pierson, maar met je ouwen vriend Sannie. Weet je nog, hoe we dertig jaar geleden in Leiden gejoeld hebben? Wimpie van Heusden en Sannie Pierson? Willem, omdat ik je ouwe vriend ben en het oprecht met je meen, moet ik zeggen: onze bank kan voor dat project geen rooien cent geven. Heb je mij persoonlijk nodig, dan is het wat anders: ik sta dag en nacht voor je op de bres. Maar als bankier... voor zoo'n project... nee, man, dat gaat niet.”

„Sannie, begrijp me toch: ik ken den toestand beter dan jij. Met m'n eigen handen heb ik de Coezewinesche op pooten gezet; ik ben driemaal in de west geweest. Toegegeven: de plantages liggen nu braak. Maar ik weet, wat de bodem waard is. De inlanders uit de oost zijn aan het klimaat gewend: krijg ik voldoende werkvolk, dan staan de plantages weer in fleur eer we een jaar verder zijn. Het geld is absoluut safe.”

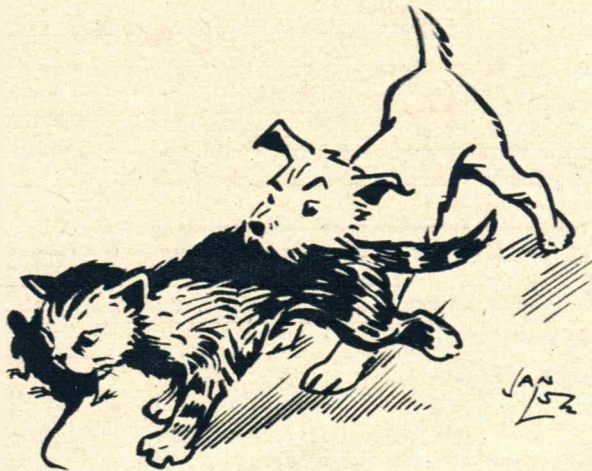
„Willem, het gaat niet.”

„Dus je laat mij in den steek?”

„Willem, liever beet ik mijn hand af dan jou in den steek te laten. Ik heb het alleen maar tegen de Coezewinesche. Geloof me, man: die maatschappij is dood.”

Willem van Heusden zat twee minuten stil. In die honderdentwintig seconden nam hij het zwaarste besluit van zijn leven.

Eerder laat de kat de muis los,
Of een terrier de kat,
Dan één druppel FORTICOL lijm,
Zelfs in een héét waterbad.

BIJ DEN KANTOORBOEKHANDEL EN HUISVLIJTZAKEN

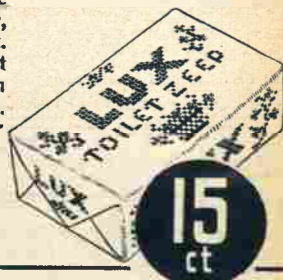

**ONZE
VERLOVING
WAS HAAST
VERBROKEN**

Vermoeide trekken, een lelijke, onaantrekkelijke huid, die niet bestand is tegen de vermoedenissen van het moderne, gejaagde leven... zorg dat U hiervoor gespaard blijft. Een „vermoeide huid” moet dagelijks worden opgefrist met Lux Toilet Zeepp, die speciaal wordt bereid om een onaantrekkelijke teint nieuwe schoonheid te geven.

LUX TOILET ZEEP
tegen „VERMOEIDE HUID”

LTZ 163-0141

Vervolg op blad. 26

AMSTERDAM

Geheel verlaten ligt de Nieuwendijk onder een witte sneeuwlaag.

Op een hoek van het Spui te 1 uur in den nacht.

SPROOKJESSTAD

De dooi, de lang verwachte dooi, waar vrijwel iedereen naar verlangd heeft, is eindelijk ingetreden. Straten en wegen zijn nu met een klierige, smerige, bruine massa bedekt en als men thans een wandeling door de stad maakt, kan men zich nauwelijks voorstellen, welk een prachtige beelden koning winter ons de

Niemand waagde zich 's nachts in de felle koude op straat. Maar de schuldwachter bij het Paleis op den Dam bleef op zijn post.

Rust aan de De Ruyterkade.

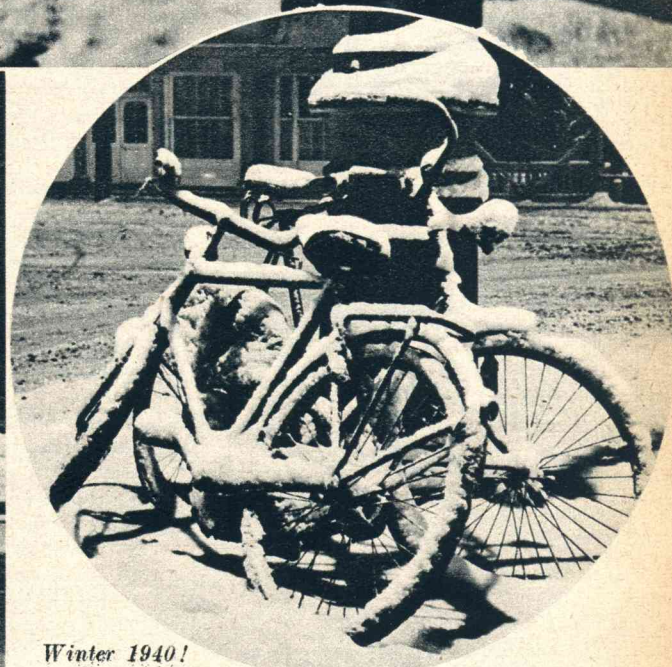

De Reguliersgracht werd in een wit kleed gestoken.

Een mooie opname van de Prins Hendrikkade nabij den Korten Nieuwendijk.

afgelopen weken voor oogen getooverd heeft. Toen het laatste pak sneeuw gevallen was, trok onze fotograaf er in den nacht op uit, om dit wondere, witte schouwspel op de gevoelige plaat vast te leggen. Deze mooie beelden willen we onzen lezers niet onthouden en we plaatsen ze dan ook als een blijvende herinnering aan den barren winter van '40, die ons wel is waar veel ongemakken maar tevens ontzaglijk veel schoons bezorgde. Zij spreken een taal, die moeilijk te verbeteren is en zijn een aandachtige beschouwing ten volle waard.

Winter 1940!

De Vijzelstraat in wintertooi.

BLANK...

prachtig blank!

Zoo'n handig, ovaal doosje Pastol van 10 cent is een beste schoonheids- en gezondheidskuur voor Uw gebit.

Blank, prachtig blank worden de tanden en 't leelijke gevaarlijke tandsteen wordt grondig, vlug en veilig verwijderd!

In tuben van 15, 25 en 40 ct.

BOLDOOT'S
Pastol

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

Het gebod zijns vaders....

Vervolg van blz. 23

„Sannie, met tweehonderdentwintig mille heb ik de zaak weer op pooten. Binnen twee jaar levert het kapitaal vijftien procent. Wil je mij helpen?”

„Het gaat niet, Willem.”

„Mijnheer Pierson,” Van Heusden ging kaarsrecht zitten, „mijnheer Pierson, als ik u een onderpand van minstens de dubbele waarde geef, wilt u me dan helpen?”

„Wat? Wat zeg je?”

„Mijnheer Pierson, voor die tweehonderdentwintigduizend gulden bied ik u de Heusekom als onderpand.”

„Willem, je bent gek!” riep Pierson woedend. „Je staat aan den rand van den afgrond. Wil je nou ook nog het huis verkopen waarin je vader en grootvader geboren is? Het huis, waarin je moeder je ter wereld heeft gebracht? Je bent gek!”

„Mijnheer Pierson,” Willem van Heusden bleef ijskoud. „wilt u mij het geld leenen of niet?”

„Nee, nee en nog eens nee!”

„Mijnheer Pierson, moet ik door mijn notaris een officieel verzoek laten richten tot den raad van beheer van Pierson's Bank?”

Sannie Pierson zat stil. Hij sloot heel even de oogen. „'t Is goed, Willem. Stuur je notaris hier naar toe. We zullen de zaak regelen. Jij krijgt het geld. Wanneer heb je het noodig?”

„Zoo gauw mogelijk.”

„In orde, Willem. Tweehonderdentwintig mille, zei je?” Pierson's stem klonk vermoeid. „En als onderpand bied je de Heusekom?”

„De Heusekom zooals ze reilt en zeilt.”

„Afgesproken. De zaak komt in orde.”

„Bonjour, Sannie.”

„G'middag, Willem.”

Hij vertelde niets aan Charlotte en ging met nieuwen moed aan het werk. Alles werd op haren en snaren gezet: hij wierp zijn laatste geldreserves in den strijd, vast overtuigd, dit keer te zullen winnen.

Een schip met een paar honderd emigranten aan boord voer van Java naar Suriname om de braakliggende plantages opnieuw in cultuur te brengen. Doch de eerste poging liep uit op een mislukking; de inlanders van Java en Sumatra konden zich in de west niet acclimatiseeren: ze stierven in het verre land of vluchtten de bosschen in.

Een tweede en derde poging werd gewaagd; al wat in Nederland geïnteresseerd was bij West-Indische cultures sloeg angstig den wanhopigen strijd gade. De strijd werd hopeloos.

Men zou bijna zeggen, dat het land, welks bewoners eenwenlang menschonteerend waren behandeld, wraak wilde nemen: onder den geesl der slavernij hadden de West-Indische negers meer dan honderd jaar moeten zwoegen voor een paar enkelingen, die in Nederland tonnen gouds opstapelden; nu de slavernij was afgeschaft, weigerde het land langer vruchtbaar te zijn.

1863, 1864, 1865 en 1866 waren voor vele Nederlanders rampjaren. Oude familiekapitalen, die onaantastbaar schenen, gingen in enkele maanden tijds verloren. Niet alleen de West-Indische cultures werden vernietigd; in hun vaart naar den afgrond sleepten ze veel bankiershuizen mee.

De slavernij op Suriname en Curaçao was een smaad en een ramp geweest voor de menschheid; de fout kon slechts uitgedelgd worden door een zware boete: de armoede der families, die

ontelbare jaren van de slavernij hadden geprofiteerd.

De emigratie van Oost-Indisch werkvolk naar de west werd een mislukking. Voor velen betekende het een groot nadeel, voor een kleiner aantal menschen betekende het armoede, voor enkelen zelfs een catastrofe.

Voor Van Heusden betekende het de ondergang.

Hij hield het zoo lang mogelijk zwegen voor zijn schoondochter. Charlotte, zijn oogappel, mocht geen verdriet hebben. En terwijl 'n razende angst voor de toekomst hem de keel dicht snoerde, deed hij glimlachend het voorstel om naar Den Haag te verhuizen. Daar vond het kind ten minste wat afleiding. En in Den Haag zat hij dicht bij Amsterdam en Rotterdam. Hij kon zich vrijer bewegen; hij kon dagelijks contact hebben met menschen die hem van dienst konden zijn.

Uiterlijk was hij nog steeds de oude Willem van Heusden, de man, die ruim dertig jaar geleden de residentie op stelten had gezet met z'n overmoedige streken. Onberispelijk gekleed, iederen dag een verse bloem in het knoops-gat, een glimlach op de lippen, z'n wandelstok met gouden knop zwierig onder den arm, maakte hij iederen middag z'n wandeling naar het Plein, bezocht de sociëteit, dronk een paar bittertjes en praatte met heeren van gelijke standing over de politiek. Niemand kon hem iets aanzien.

Innerlijk was hij een wrak. Hij hield vast aan de oude wapenspreuk der baronnen van Heusden: „Trou en Hou”. Ja, hij wilde hounen; hij wilde vechten tot den laatsten ademtocht. Hij wilde ook trouw blijven en al zijn verplichtingen nakomen. Doch het scheen, dat niemand meer vertrouwen had in het beleid van den president-commissaris der reeds verwaterde Coezewine Culture Maatschappij. Wie maar iets van hem te vorderen had eischte geld. Hij betaalde, glimlachend, met den dood in het hart.

Charlotte mocht vooral niets merken. Verwachtte hij schuldeischers, dan heette het: „Lotte, lief kind, ik heb vanmiddag hier conferentie. Zou je niet een beetje wandelen of naar je vriendin Lucie gaan?” En Charlotte, die de belangrijke conferenties niet wilde storen, ging gehoorzaam wandelen. Zelfs Johan, de huisknecht, werd onder een of ander voorwepdel weggestuurd. En de daghit was te onnoozel om iets te begrijpen. Eén moest echter blijven om de bezoekers hoffelijk te ontvangen, iemand, op wiens discretie hij vertrouwen kon. Mina Rutgers, de huishoudster.

Mina bleef en liet de bezoekers binnen. De heeren waren weliswaar deftig in hun manieren. Sommigen spraken zelfs zeer luid. En Mina, die in den tuin bezig was, hoorde door het openstaande venster menig bevreemdend woord.

(Het was in dien tijd dat Mina Rutgers naar Parijs een brief schreef, welks inhoud de wenkbrauwen van Hendrik Carseboom deed fronsen).

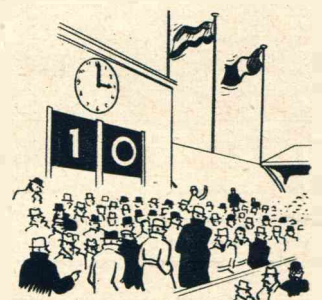
Ze eischten geld, die bezoekers. Willem van Heusden betaalde. Tot er niets meer om te betalen was. In drie en 'n half jaar tijds, sinds Februari 1863, hadden de Surinaamsche plantages geen cent opgeleverd en alleen maar kapitalen verslonden. En Willem van Heusden, die liever doodarm wilde wezen dan iemand iets schuldig blijven, pleegde financieel zelfmoord.

Slecht weer?

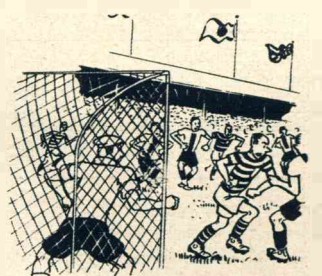
Hindert niets!

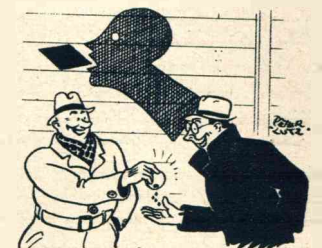
De barometer staat op storm, de thermometer op 10. Het is slecht weer, maar de tribunes van het sportpark loopen vol, want...

Vandaag worden de kampioenswedstrijden gehouden! In de pauze strekt iedereen zijn stijve, verkleumde beenen.

Wie zal eerder kouvatten, de bezweete elftallen of de duizenden toeschouwers, die hun kelen schor schreeuwen in den kouden wind.

Geén van allen hoeven ze kou te vatten, als ze maar Wybertjes bij zich hebben! Wybert-tabletten beschermen tegen hoest en keelpijn.

Alleen in origineele blauwe doozen à 25, 35 en 60 cent.

De catastrofe scheen onvermijdelijk; de Coezewine Culture Maatschappij stond op springen. Charlotte van Heusden, die tot nu toe alleen voor haar genoeg had geleefd, kwam tusschenbeiden.

Het was een avond in Mei. De daghit had vrij; Johan was ergens in huis bezig; Mina Rutgers zat voor het open keukenvenster, wachtend op het bellen van mevrouw om het avondeten op te dienen.

Mina werd ongeduldig. De keukenklok stond op kwart over zes. De bel voor het avondeten was al een kwartier over tijd. Haar aardappels en groenten zouden koud worden; het vleesch zou aanbranden! Waarom belde mevrouw niet?

Mina hoorde stemmen, die van boven, uit de huiskamer kwamen. Hé, waarom sprak de baron zoo schor? Was hij verkouden? En waarom klonk de stem van mevrouw zoo nerveus? Zouden die twee ruzie hebben? Ongeloofelijk! Mina luisterde scherper.

„Kindje, kindje, dat kan niet. Ik wil het niet hebben! Versta je goed? Ik wil het niet hebben! Ik zou je nooit meer in de oogen durven zien!”

„En zoo, vader? Kunt u me zoo wél in de oogen zien? U zei zooeven zelf: alles is beter dan de schande van een faillissement! Ik ben het met u eens. Alles is beter dan dat! U hebt altijd beweerd: Charlotte, je bent mijn dochter. Welnu: als dochter mag ik u helpen. Als dochter ben ik verplicht, u te helpen. En u, als vader, bent verplicht, mijn hulp aan te nemen...”

„Charlotte, ik wil het niet.”

„Toe, vader, laten we nu eens verstandig praten! U zei zooeven: u hebt nog drieëntwintig mille op de bank. Mooi zoo. Ik bezit honderdentachtig. Bij elkaar dus: tweehonderdendrieduizend gulden. Het deficit van de Coezewinesche bedraagt drie ton. U biedt vijftig procent aan en daarmee zal ieder tevreden zijn. Uw reputatie is daarmee gered...”

„En jij, Lotte? Jij arm?”

„Arm, vader? Vergeet u soms, dat ik uw naam draag? Ik wil ook liever arm wezen dan met een vlek op mijn naam rondlopen! Trouwens: we zijn nog lang niet arm. Biedt u vijftig procent van het tekort, dat wil zeggen: honderdvijftigduizend gulden, aan, dan houden wij nog drieënvijftig mille over. Met dat bedrag kunnen twee mensen best leven...”

„Lotte, dit is mijn laatste woord: ik weiger!”

„Vader, dit is mijn laatste woord: ik weiger, u aan uw lot over te laten. Morgenochtend gaat een expresse-brief naar notaris Boerhout in Doetinchem: hij moet anderhalve ton van mijn kapi-

taal overschrijven op uw naam. En daarmee: basta!”

Even bleef het stil in de huiskamer. En toen klonk het zachtjes: „Kom, vader, we gaan eten: ik heb honger voor twee.”

Een halve minuut later hoorde Mina lang verwachte bel voor 't avondeten.

„Mina,” zei Charlotte van Heusden den volgenden ochtend, „je zuster woont in Doetinchem, nietwaar?”

„Jawel, juffrouw Lotte... pardon... mevrouw...”

„Goed, goed, Mina. Durf je heelemaal alleen in den stoomtrein te gaan zitten en naar Doetinchem rijden? 't Is een heele reis, hoor!”

„Naar Doetinchem, juffrouw Lotte? Ik durf wel! En ik doe het heel graag. Hebt u een boodschap voor mijn zuster, juffrouw Lotte?”

„Nee, dat niet. Je kunt een dagje bij je zuster logeeren. Hier heb je vijftien gulden voor de reis. En nog wat. Hier heb je een verzegelden brief. Dien moet je persoonlijk overhandigen aan notaris Boerhout. Je kent hem toch wel?”

„Notaris Boerhout? 't Kleinste kind in Doetinchem kent meneer den notaris. Hij heeft altijd een zwarten wandelstok met ivoren knop...”

„Ja, ja, dat weet ik, Mina. Dus je geeft hem persoonlijk dezen verzegelden brief. Niet verliezen. Mina. Om tien uur kun je den trein nemen: ik breng je naar het station. In Utrecht moet je overstappen, maar ik zal tegen den conducteur zeggen, dat hij een oogje op je moet houden. Ik zal hem een kwartje geven en dan brengt hij je zelf in Utrecht naar den trein voor Arnhem. Op het station in Arnhem ben je al zoo goed als thuis; daar moet je weer overstappen in den trein naar Doetinchem, maar dat vind je wel. Hier, Mina; ik heb alles op een briefje geschreven van dat overstappen en zoo: je kunt je niet vergissen.”

Zoo ging Wilhelmina Rutgers voor het eerst van haar leven heelemaal alleen in een stoomtrein zitten en maakte de verre reis van Den Haag naar Doetinchem. Dat was een heele onderneming. Zesenzeventig jaar geleden bewees een meisje, door een reis met den stoomtrein van Den Haag naar Doetinchem, minstens zooveel energie en kordaatheid als tegenwoordig u of ik door een reis per vliegtuig over den Atlantischen oceaan. Maar Mina was een flinke jonge vrouw. Ze hield den gouden band van de conducteurspet scherp in het oog en verloor zelfs niet haar tegenwoordigheid van geest toen ze in Utrecht, tegelijk met meer dan honderd mensen, in een anderen trein moest stappen.

Wordt vervolgd

MEDEDEELING VOOR ONZE ABONNÉ'S

De abnormale weersomstandigheden en de daarmee gepaard gaande stremming van het verkeer veroorzaken onzen agenten en bezorgers groote moeilijkheden bij de bestelling van ons blad, zoodat sommige lezers dit nummer later dan gewoonlijk zullen ontvangen. Zoodra de belemmeringen zijn opgeheven kunt U weer rekenen op een stipte bezorging van ons tijdschrift, tot zoolang verzoeken wij vriendelijk Uw clementie — agenten en bezorgers doen al het mogelijke om vertraging te voorkomen of tot het uiterste te beperken.

DE ADMINISTRATIE.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam. 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabbonementen en adreswijzigingen van postabbonementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Telefoon Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262, Telefoon Interc. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540, Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telefoon Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473, Giro nr. 149597. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telefoon Int. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstr. 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenzekerings zijn op aanvraag verkrijgbaar.

„Zeg Anneke, wat ligt er toch een diepe glans over je haar! Je besteedt zeker heel wat tijd aan haarverzorging.”
„Dacht je dat, Lies? Ik doe er nooit iets bijzonders aan. Maar ik was het geregeld met Blondona en dat heeft mijn haar zo'n zachte, diepe glans gegeven.”

Alleen moderne, alkalivrije haarwasmiddelen kunnen Uw haar natuurlijke glans en schoonheid geven. Blondona, dat Kamillioflor, het extract der bergkamillen bevat, maakt donker geworden blond haar weer licht en glanzend, terwijl Brunetta, door het preparaat Hequil, donker haar een warme, diepe gloed verleent. Bovendien droogt het haar na het wassen met Blondona of Brunetta bijzonder vlug!

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR
BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR
DE MODERNE ALKALI-VRIJE HAARWASMIDDELEN.
LAAT UW HAAR DOOR UW KAPPER BEHANDELEN MET ONZE PRIMA VLOEIBARE SHAMPOOS BLONDONA V. OF BRUNETTA V.

VH 152-049

JUIST NU!

Het rijke vitaminegehalte van Hero tomatensap is 'n noodzakelijke aanvulling van ons winter-menu.

Drinkt Hero Tomatensap, het houdt U slank en fit, gezond en krachtig!

Winkelprijs
14 ct.

Tomatensap

UW BRON VAN GEZONDHEID

bij uitnemendheid is de van ouds beroemde en beproefde AKKER'S KLOOSTERBALSEM, want die heeft een verrassend snelle huid-genezende en wondzuiverende werking, met tegelijkertijd een wondere uitwerking op Uw pijnlijke spieren en gewrichten.

Daarom is AKKER'S KLOOSTERBALSEM onmisbaar in elk gezin en komt als 't ware elken dag van pas.

GESPRONGEN HANDEN, winterhanden en -voeten, schrale huid in 24 uur genezen. KLOOSTERBALSEM bijt niet, verzacht dadelijk en geeft een gave huid.

Bij RHEUMATIEK en spierpijnen, spit in den rug, enz. helpt wrijven met KLOOSTERBALSEM in één nacht, want KLOOSTERBALSEM dringt door de huid diep in de weefsels en verdrijft daar de oorzaak. Eénmaal geprobeerd, altijd gebruikt, zegt elk gebruiker.

AKKER'S KLOOSTERBALSEM

Prijs per halve pot f 0.62½. Per heele pot f 1.04

OVERSTAPPIE

BIJ ONZE
„JONGENS
TE VELDE”

HELPT DEN KAMERWACHT!

Mot je dikke Papkind sien renne!” zegt onze facteur Overstappie. „Die heb sich fast in 'n hompie kuch verslikt.”

Inderdaad schijnt onze corpulente korporaal Papkind erg veel haast te hebben. Wat is er aan de hand?

„Hm,” heeft vanmorgen onze kapitein op zeer misprijzenden toon gezegd. „Vijf dagen geleden heeft alles nog 'n goeie beurt gehad, maar als ik zoo 's op de compagnie rondkijk, ligt d'r zoowat stof genoeg voor vijf weken. Daar moet beter op gelet worden.”

„Hm,” heeft daarop de officier van de week geantwoord. „Ik zal d'r op letten, kapitein.” Hij heeft z'n hakken tegen elkaar geklapt en is met groote passen naar de wacht gestapt, alwaar onze hoornblazer zich onledig hield met 't pulken van krenten uit 'n imposante krentennik, 'n nuttige tijdpassering, die hij 'n oogenblik moest onderbreken om 't signaal „sergeant van de week” te blazen. En daar kwam de sergeant.

„Sergeant,” heeft toen de officier van de week gezegd, „d'r deugt geen fluit van. Als ik zoo de kompies rondkijk ligt d'r hier zoowat stof van vijf maanden. Jij moet 's beter achter de corvee's heenzitten.”

„Jawel, luitenant,” heeft daarop de sergeant van de week geantwoord. „Ik zal d'r voor zorgen.” En na op zijn beurt met z'n hakken te hebben geklapt, is hij op zoek gegaan naar den korporaal van de week. En wie was dat? Dat was onze dikke Papkind.

„Papkind,” heeft toen de sergeant van de week gezegd. „'t Is hier 'n zwijnestal op de kompie, d'r ligt zoowat stof van vijf jaar. Jij moest die corvee's beter achter de voddën zitten.”

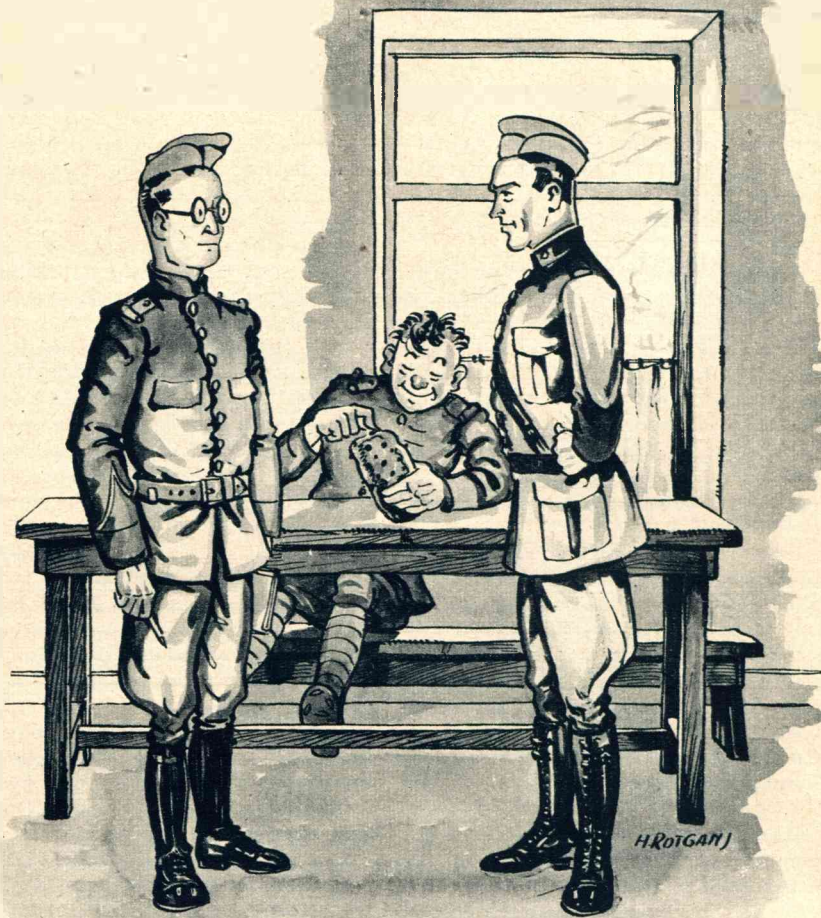
„Hm,” heeft daarop onze dikke korporaal gezegd. „Zou u niet liever zélf 's een hartig woordje tegen die knapen kunnen zeggen? Ik heb maar gewone banane-

schillen op mijn mouw....”

„k Heb wel wat anders aan m'n kop,” heeft toen de sergeant verklaard.

„Ik moet m'n wachtrooster nog bijwerken en d'r is 'n kachel zoek.” En met 'n gewichtigen bundel paperassen onder z'n arm is hij naar den sergeant-majoor gestapt. Want, per slot van zake, 'n kachel die wel op de inventarislijst, doch niet op de kompie voorkomt is 'n aangelegenheid, waarover op het bureau luide en zeer langdurige discussies gevoerd moeten worden.

Ziezoo, de kapitein heeft 't tegen den luitenant gezegd, de luitenant heeft den sergeant ontboden, de sergeant heeft den korporaal geïnstrueerd en nu is het moment gekomen, dat ook de laatste trede van de hiërarchie ladder zal worden afgedaald: Papkind begeeft zich naar de manschappenkamers. Want op den korporaal met z'n fraaie streep van geel kemels-garen op elke benedenmouw volgt nog altijd de soldaat met heelemaal niets....

„Sergeant,” zegt de officier van de week, „d'r deugt geen fluit van.”

We weten zoo langzamerhand wie Papkind is. In 't burgerleven was hij een eerzaam poelier, doch hoog boven de faam van z'n vette soepkippen stijgt zijn vermaardheid als regisseur en vertolker van hoofdrollen. Hij is een groot organisator en deswege een steunpilaar van onze commissie voor O. en O. Ook geniet hij alom waardeering voor de wijze waarop hij z'n specialiteit bereidt: chocolademelk met 'n vanillesmaakje. U ziet het, Papkind's verdiensten zijn vele en veraangenamen ons leven te velde zeer. Doch per slot van zaken is Papkind dáárvoor niet hier. Hij is hier gekomen om dienst te doen. En dat is hij op dit oogenblik dan ook zeer daadwerkelijk van plan.

Daar schrijdt hij dus heen met vervaarlijke passen en getooid met de teekenen zijner waardigheid: den koppel met bajonet. Wee den corveeër, die vandaag te kort schiet in 't betrachten van zijn plicht! En zoo verschijnt hij in 't kwartier. De trappen en gangen zijn behoorlijk gezwabberd, maar hoe is het op de kamers gesteld?

„Wel verdraaid,” zegt Papkind als hij de eerste deur opent.

De kapitein heeft als zijn meening te kennen gegeven dat er een stoflaag van vijf weken ligt, de luitenant heeft dezen termijn eigenmachtig verlengd tot vijf maanden, de sergeant heeft er nog 'n schepje opgelegd en gesproken van vijf jaren. Thans voltooit korporaal Papkind den cyclus.

„Wel verdraaid,” zegt hij nogmaals en vol waardigheid. „D'r ligt hier zoowat stof van vijf eeuwen. En mijnheer de kamerwacht zit doodgemoedereerd te niksen!”

WAT DOET DE KAMERWACHT?

Wat doet in dienst de kamerwacht? Hij stoft, hij veegt, hij dweilt. En, zoolang het koud is, moet hij bovendien oppassen dat de kachel niet uitgaat. Aan den dagelijkschen dienst doet hij niet mee, daarentegen heeft hij te zorgen, dat den heelen dag de boel keurig in orde wordt gehouden. En als er onverhoopt een ruitje breekt, moet hij dat betalen, tenzij hij den dader kan aanwijzen.

Dan pakt onze Hagenaar den bezem....

Iederen dag wijst de sergeant van de week een nieuwen kamerwacht aan en wie dagelijks ons kwartier betreedt, merkt al dadelijk dat er groot verschil bestaat tusschen den eenen kamerwacht en den anderen. Er zijn er bij, die werkelijk plezier in hun baantje hebben en er prijs op stellen hun kamers keurig in orde te houden. De beste kamerwacht bij ons is een schipper. In stoffen en vegen is hij niet zoo geweldig, doch onbetwist kampioen is hij op 't gebied van *zwabberen*. Daarbij smijt hij alles kletsnat en laat zijn *zwabber*, op schippersmanier, behendig over zijn arm rollen. Zoolang hij bezig is blijft er niets op z'n plaats en plensen steeds opnieuw de watermassa's neer. Maar als hij klaar is mag de boel dan ook gezien worden!

Dat is onlangs nog gebleken toen er opeens 'n sportieve two-seater voor ons hek stilhield en 'n jeugdig uitziend kapitein de trappen opklom en de kamers ging bekijken. De schipper was juist aan de beurt en de vloer *blonk* gewoonweg!

„Prachtig,” zei de jonge kapitein en de schipper kreeg 'n heel compliment.

Tjonge, dacht de schipper. Dat gezicht komt me bekend voor, zou dat niet... En toen hij even later naar buiten keek, bleek dat hij goed had gezien, want daar kwam ijlende de wacht in 't geweer en liet de sergeant 't geweer presenteren: 't was prins Bernhard, die zoo onverwacht ons kwartier had geïnspiceerd!

Maar er zijn ook *andere* kamerwachts! Vandaag bijvoorbeeld, nu korporaal Papkind in hoogst eigen persoon 'n ronde langs de kamers doet, mankeert er heel wat aan. Want hoog liggen op de tafel de resten kuch van 't ontbijt, overal slingeren kranten en leeg sigarettendoosjes, kortom, zooals dat bij ons in 't veldleger zoo kernachtig heet: d'r deugt geen fluit van.

„Kamerwacht,” opent korporaal Papkind het gesprek. „Veeg as de gesmeerde bliksem de rommel aan of d'r gebeure hier ongelukke.”

„Maer, korporaal,” zegt de kamerwacht met 'n keurig Haagsch accent en nu weten we meteen wie de boosdoener is. „Maer, korporaal, ik heb heelemael geen bezem.”

„Zoo, heb jij geen bezem,” gromt Papkind dreigend. „En waarom ben jij dan niet naar me toegekomen?”

Ja, daar heeft onze keurige Hagenaar tot zijn spijt werkelijk niet aan gedacht!

„Ik zal jou 's wat zeggen, Nellie,” buldert Papkind nu. „Jij gaat met me mee om 'n bezem te halen, 'n ennummer met 'n dweil krijg je ook. En as 't hier over 'n uurtje niet schoon is, zal ik over jou 's 'n heel vel modelpapier volschrijven.”

Hm, als 'n meerdere modelpapier gaat beschrijven, pleegt er meestal met sierlijke letters „*rapport*” boven te staan en op zulk een rapport volgt gemeenlijk 'n pijnlijk kwartiertje in de kamer van den kapitein.

„Tjae, veuruit dan maer,” zegt Nellie gelaten. Hij overwint den tegenzin die de klanken „emmer en dweil” hem kennelijk inboezemen en sjokt met den vertoornden korporaal mee ten einde in 't bezit te worden gesteld van het voor een kamerwacht nu eenmaal onontbeerlijk gereedschap. En dan vervolgt Papkind z'n inspectieis.

OVERSTAPPIE VERSCHIJNT

Wat doet intusschen onze Overstappie? Ook *hij* doet dienst, zij het als facteur. Kamerwacht is hij nooit, voor al dat soort karweitjes is hij, zooals hij zelf te zeggen pleegt, „*feels te fijn gebouwd*”. Nee, Overstappie heeft andere dingen aan z'n hoofd. Moet hij niet een postwissel innen voor den menage-meester en bovendien voor den sergeant-majoor 'n doosje pennen meenemen? En dan nog z'n dagelijksche tocht naar het postkantoor! Nee, facteur Overstappie heeft 't druk genoeg. Maar nu hij Papkind zoo ijverig in de weer ziet moet hij toch eens kijken wat er aan de hand is. Papkind is inmiddels weer vertrokken, maar op de kamer staat Nellie. Heel onbeholpen houdt hij een bezem vast.

„Hao! Meneer de baron gaat eighandig effe de vloer fege,” constateert Overstappie met voldoening. „Dat ken goed worde.”

Doeh Nellie blijkt op dit punt minder optimistisch gestemd. Hij onthult zelfs, dat 't gebruik van een bezem hem ten eenenmale volslagen onbekend is.

„Hoe bestaat 't?” schrikt de facteur nu oprecht.

„Hoe krijgje se dan bij jullie in Den Haag de floere schoon? Met likke seker?”

„Nee, zag,” vertelt Nellie argeloos. „Ik geloof, dat ze daer stofzuigers veur gebruiken.”

„Misschien ken je hier óók soo'n mesjien op de kop tikke,” oppert Overstappie. „Probeer 't eens bij de sergeant-majoor...”

„De majeure?” schrikt Nellie. „Nee, zag, dat doe ik nou toch liever niet.”

„Maor die heb 'n aogentuurtje in stofzuigers,” houdt Overstappie aan. „Je ken d'r toch altijd eentje op zicht fraoge?”

„Is 't heusch? Da's 'n idee, zag.”

„As ie niet befalt, geef je 'm weer gewoon terug,” meent de facteur. „Die dinge motte nogal prijzig weze...”

„Misschien kan m'n mae d'r wel een gebruiken?”

„Of anders verloot je 'm,” oppert Overstappie. „Of je verpatst 'm an boere-Jilles as die met Mientje gaot trouwe.”

„k Gae toch 's vraege,” zegt de Hagenaar lijsig en werkelijk, hij gaat zich gereed maken om bij den sergeant-majoor 'n stofzuiger-op-zicht te bestellen! Even staat onze facteur sprakeloos. Zal hij den Hagenaar nog waarschuwen?

Maar nee, dat zou zonde zijn.

Het is echter Papkind, die alles bederft. Juist op tijd komt hij binnen.

„Mag ik weten, waar meheer naar toe gaat?” informeert hij vol argwaan.

„Naer den sergeant-majeur,” licht Nellie hem vriendelijk in. „Even 'n stofzuiger haelen.”

„'n Wät?” briescht Papkind.

„'n Stofzuiger, korporaal. Da's zoo'n ding, waer je de stof mee...”

Even is het alsof de dikke Papkind zal ontploffen.

„Nellie!” brult hij dan. „Pak an die bezem en ga vegen. En as je nou nog één keer met smoesjes aankomt, zal ik je eigenhandig villen. Snap je dat?”

Ja, dat snapt de correcte Hagenaar. Maar hij snapt niet, waarom onze dikke korporaal plotseling zoo nijdig is. Was dat nou zoo gek met dien stofzuiger? Hij wil Overstappie tot getuige roepen, maar de facteur is inmiddels spoorloos verdwenen.

„Hm,” bromt Nellie.

Dan pakt hij den bezem en gaat vegen. Maar het staat te bezien of uit hem ooit een goed kamerwacht zal groeien...

PAPKIND KRIJGT 'N VERZOEK

U ziet, korporaal Papkind heeft 'n drukken dag. Z'n humeur wordt er niet beter op als hij naderhand de resultaten van Nellie's pogingen aanschouwt. En tot overmaat van ramp komt de ordonnans hem melden, dat hij onmiddellijk bij den kapitein moet komen. Wat hangt hem nu weer boven z'n hoofd? Maar dat loopt prachtig af. De kapitein heeft bezoek van een burger, die naar korporaal Papkind heeft gevraagd, namelijk meneer Puypkrijdt. En wat blijkt nu? Meneer Puypkrijdt is drogist, maar behalve dat is hij ook voorzitter van de plaatselijke vereeniging tot bevordering van het vreemdelingenverkeer.

„Vreemdelingen hebt u hier anders genoeg,” meent de kapitein.

Zeker, zeker, het is dan ook niet daarover dat de drogist komt praten. De kwestie is deze: 't dorpje, waar we gelegerd zijn, is al oud. Om precies te zijn, over 'n paar weken zal het 750 jaar geleden zijn dat 't voor 't eerst in een oorkonde werd genoemd. Knappe koppen hebben dat uitgezocht. En nu zijn de tijden er niet naar om grootsche feestelijkheden te organiseren, maar aan den anderen kant: 750 jaar is 750 jaar. D'r moet iets gedaán worden. En als de korporaal zich nu met de organisatie wilde belasten. In 't dorp hadden de menschen al zooveel over hem gehoord...

Drommels, dat lijkt Papkind wel! Nog dienzelfden avond wordt in de drogisterij de eerste bespreking gehouden. Hoe het dorp ontstaan is, weet niemand, maar wél is er nog 'n oude legende van 'n jonkvrouw en 'n draak. Daar zal de bovenmeester wel meer van weten...

„D'r zit misschien 'n openluchtspel in,” oppert Papkind.

„Of anders 'n optocht!” steunt hem de drogist. „'n Winkelweek moet er ook komen.”

„En 'n kegeltoernooi!” bedenkt Puypkrijdt, die voorzitter is van de plaatselijke kegelclub Gooi-lust. „Reusachtig!” prijst Papkind. „En misschien 'n gecostumeerde voetbalwedstrijd...”

„'n Fakkeloptocht met muziek!” juicht de drogist.

„'n Luchtballon!” valt de dikke korporaal hem bij.

U ziet, die twee hebben elkaar gevonden. Grootte dagen zijn op komst.

L.

Korporaal Papkind op bezoek bij drogist Puypkrijdt. Grootsche dingen zijn op komst!

H. ROTGAN

Kinderkou

snel verlicht met deze beproefde methode

Uw kind is een te kostbaar bezit om te riskeeren, dat een verkoudheid ernstige gevolgen heeft. Bestrijd verkoudheden vlug met Vicks VapoRub — het dubbel beproefde middel, en wel door doktoren bij wetenschappelijke proefnemingen en jaar in jaar uit door miljoenen moeders in 71 landen. Wrijf VapoRub op keel, borst en rug tegen bedtijd. Door de unieke werking (als pappleister, en gelijktijdig door de geneeskrachtige dampen) verwijdt VapoRub het slijm, verlicht den hoest, vergemakkelijkt de ademhaling, en verdwijnen de meeste verkoudheden in één nacht.

Verlaagde Prijs 90 ct.

VICKS VAPORUB

Couponnetjes knippen is een Voordeelig Tijdverdrijf!

Iedere vrouw zal dat beamen. Als de coupon-tijd daar is, kan zij zeer voordeelig met een paar lapjes stof een japonnetje maken. Het is alleen van belang dat zij zorgt tijdig een goed knippatroon in huis te hebben. Ze weet dan precies hoeveel stof ze nodig heeft en kan haar inkoop daar naar regelen.

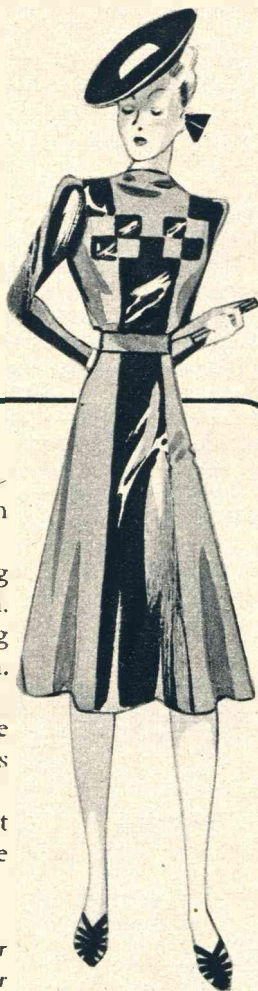
Hierbij een model van een leuke japon, welke heel makkelijk met een paar kleine stukjes stof te maken is.

Maar bestel EERST het knippatroon, dan kunt U straks juist die coupons uitzoeken welke U nodig hebt.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA

Nassauplein 1 - Haarlem

MODEL 78 W
Knippatronen verkrijgbaar in de maten 42-44-46-48.
PRIJS 35 CT.

EEN GAST IS NOOIT EEN DIEF

Vervolg van bladz. 18

Neem mevrouw R. de Coursey Browne bijvoorbeeld. Iederen keer, dat mevrouw de Coursey Browne in Harden House logeerde — en dat was niet zelden — vertrok zij met vier van de beste linnen handdoeken. Aangezien de handdoeken een verlies van één dollar tachtig vertegenwoordigden, en aangezien bewuste dame bij ieder bezoek een honderd dollar of meer in het kasregister van het hotel deponeerde, kon het hotel blijkbaar geen betere tactiek volgen dan de oogen dicht te knippen voor mevrouw de Coursey Browne's e... eigenaardigheidje, zullen we maar zeggen.

En dan had je mevrouw H. Hollister, die een ongeregelde hartstocht scheen te koesteren voor het zilver van Harden House. Misschien omdat de dooreengestregelde initialen van den hotelnaam overeenstemden met de initialen der dame. Misschien ook niet. De directie had er nooit naar geïnformeerd.

In ieder geval, mevrouw Hollister liet nooit een blad van haar kamer terughalen, waar al het zilver nog op present was. Ze legde 't erg handig aan, vond ze. Bij iedere bediening pakte ze maar een paar dingetjes, een notenkraker of twee lepels. Maar als ze, na een verblijf van drie dagen, naar haar woning te Chicago terugkeerde, had ze minstens 12 à 15 stuks zilver van Harden House in haar koffer.

Mevrouw Hollister wist niet, dat de kellner rekenschap moest afleggen van ieder stukje tafelzilver — evenmin als mevrouw de Coursey Browne wist, dat het kamermeisje de handdoeken natelde, voor haar bagage 't hotel uit werd gebracht.

Die voorliefde van mevrouw Hollister voor zilver van Harden House kwam 't hotel nogal duur, te duur, om over 't hoofd te worden gezien. Het hotel ging echter met den noodigen tact te werk. Ieder stukje, dat den koffer van mevrouw Hollister inglipte, werd genoteerd met de waarde er achter; het totaalbedrag dier waarden werd verdubbeld, en dan kwam er op de rekeningen, die mevrouw Hollister te Chicago ontving, zoo'n doodonschuldig postje voor als: „Bijzondere diensten... \$24.”

Natuurlijk volgde vlotte betaling. Mevrouw Hollister behoorde tot de kringen, die 't smakeloos vinden, een rekening te betuttelen of zelfs met aandacht door te zien. Als dochter van een miljonair en echtgenoot oók van een miljonair maakte ze zich met zulke dingen nooit moe.

Er waren natuurlijk soms gasten, die anders aangepakt moesten worden. Je had er, die zes dollars betaalden voor een enkele kamer, voor twintig dollars aan linnen, schilderijtjes enzovoort van Harden House in een koffer stopten, en dan probeerden weg te komen.

Maar zelfs dan werd alle ordinaire opschudding vermeden. De koffer had alleen maar verfraging op zijn weg naar beneden, hij werd door den smid geopend, ontdaan van hetgeen Harden House toebehoorde, en dan, keurig opnieuw gepakt, verder gezonden.

Zoo kon je echter niet optreden tegenover bijvoorbeeld Winnie Gladstone, de filmster.

Winnie had 't op klokken gemunt — de vergulde penduletjes, die in alle suites in de zitkamers stonden. Den eersten keer, dat ze kwam logeeren, kaapte ze een heel goed exemplaar, en Harden House liet 't blauw blauw. Haar rekening beliep over de tweehonderd dollars per week, en ze had nog een gast aangebracht, die nog veel meer verteerde.

Den tweeden keer echter, dat ze er geweest was — dat was, toen verguld penduletje nummer twee van haar suite vermist werd — vond men, dat er iets aan gedaan moest worden. Iets heel discreets natuurlijk. Den derden keer, dat ze kwam, ging Murphy naar den klokopwinder en zei: „Je hebt ergens een stelletje oude versleten klokjes, die we weg moeten gooien, is 't niet?”

„Ja,” zei de klokopwinder, „maar ze worden niet weggegooid. We verkoopen ze aan een uitdrager voor veertig cent per stuk.”

„Zet er dan een op 1408 — als de gast uit is — en neem 't klokje mee, dat er nu staat.”

't Scheen voor juffrouw Gladstone geen verschil te maken, dat de klokjes niet liepen. Iederen keer, dat ze kwam logeeren, verdween er een. Ze was blijkbaar volkomen tevreden en Harden House vond 't best.

Murphy zuchtte, terwijl hij dit alles overdacht. Nu moest al dat fijne werk kapot. Direct na zijn onderhoud met meneer Danvers was hij naar meneer Boardman, den directeur, gestapt. Hij had getracht aan te toonen, dat 't niet ging; hij had getracht te beschrijven, hoe Glarnan, de huisdetective, op mevrouw Hollister af zou stevenen, als zij vertrok, met de strenge woorden: „Mevrouw, u hebt zilver van 't hotel gestolen. Geef terug of wees ingerekend.” Of hoe hij mevrouw de Coursey Browne zou aanhouden om haar de gestolen handdoeken te laten uitpakken.

Maar meneer Boardman had er ook niet veel raad op geweten. Meneer Boardman had staan rillen, toen Murphy die films-in-woorden afdraaide. „Dat gaat niet! Dat gaat niet!” mompelde hij. Toen zei hij: „Ik begrijp 't niet. We hebben nog nooit zooveel winst gemaakt als 't vorige jaar. En dan met een andere tactiek beginnen... 't Is heusch te gek, Murphy!”

„Dat is 't zeker,” beaamde Murphy. „Maar wat moeten we dan?”

„Nou, laten we Danvers ronduit zeggen, dat 't niet gaan zal,” stelde Murphy voor.

Meneer Boardman kuchte. „Dat gaat ook niet, Murphy. Hij vertegenwoordigt hier de maatschappij. De eigenaars.”

„Wat moeten we dan?”

„Ja... dat zie je zelf maar, Murphy. Je vindt er maar wat op!”

Daar stond meneer Murphy dus in de hall, met een ongelukkig gezicht, na te denken. Hij maakte een buiging voor mevrouw A. Burton, die juist vertrok. Zij had in haar koffers minstens twee schilderijtjes, van de muren van haar kamer afkomstig. Die kostten het hotel een dollar per stuk, en haar rekening, bedacht hij, bedroeg 76 dollar. Ze had een zwak voor de etsen, waarmee Harden House zijn wanden versierde — fraaie, maar goedkope dingetjes in gladde zwarte lijstjes. Eigenaardig, dacht hij, dat zoo velen altijd hetzelfde ding kaapten. Ze hadden allemaal 't een of andere zwak. Als Danvers 't maar eens begreep... Toen kreeg hij een idee. Een dol idee. Zou 't nou zoo gek zijn als...

Elsa Danvers voelde haar opmaak lijden onder de warmte van het dansen; zij nam haar tasch en zei: „Mag ik even, schat?”

Meneer Danvers zei: „Natuurlijk, liefste,” en stond op. Zij liep weg in de richting der garderobe, en hij liet zich weer in zijn stoel vallen en nipte aan zijn cognac.

Meneer Danvers voelde zich erg, heel

GOEDE FUNDAMENTEN

Welke richting U in de techniek ook uit wilt... zonder 'n degelijke theoretische ondergrond bereikt ge Uw einddoel niet.

Studeer techniek thuis!

Burgerlijke bouwkunde, Architectuur, Meubel- en Schildertechniek, Water- en Wegenbouw, Betonbouw, Werktuigbouwkunde, Auto- en Vliegtuigtechniek, Electrotechniek, Radiotechniek, Chemische Techniek, Zuiveltechniek, Speciale cursussen.

PBNA HET NEDERLANDSCHE TECHNICUM
ARNHEM
Dir. E. J. Rothuizen en F. Wind

200 Leervakken
120 Leraars
5000 Cursisten

Zend deze COUPON aan PBNA voor kosteloos prospectus P.2

Naam
Adres

GEMOBILISEERDEN... PBNA verzorgt de technische cursussen voor militairen. Wendt U om inf. tot de Commissie voor O. en O. in Uw kantonnement.

erg prettig. 't Was toch wel leuk werk, wat hij nu had. 't Betaalde goed... maar 't prettigste vond hij, dat hij zoo van 't eene groote hotel naar 't andere kon trekken, en dat hij overal in zoo'n soort omgeving als hier kon wonen, terwijl hij kundig en handig economische lekken stopte, en de luitjes leerde, hoe ze eigenlijk een hotel moesten drijven.

Hij nam nog een sigaret — niet zijn gewone merk, maar het duurste van de fijne merken, die Harden House voerde — en dronk nog iets van zijn cognac. Zoo zat hij te wachten in een gloed van behaaglijkheid... tot hij bemerkte, dat de kellner zich naar hem toe hoog en beleefd iets fluisterde.

„Die dame, die u bij u had, meneer... Zij is mevrouw Danvers, zegt ze.”

„Ja. Wat is er met haar?”

De kellner gaf een bescheiden kuchje. „Misschien kunt u beter even op 't kantoor komen, meneer. Een eh... klein misverstandje in de kleedkamer...”

Misverstandje? Wat bedoelde die knaap? Meneer Danvers stond op en volgde hem tusschen vroolijke tafels door en een gang uit naar een kantoor-vertrekje.

Daarbinnen vond hij een zestal menschen onder wie zijn vrouw. Zij stond tegen een muur, stijf in haar tasch knijpend en zei: „'t Is niet waar! 't Is niet waar!” En toen ze meneer Danvers zag, kwam er bijna snikkend: „Vertel ze eens even wie je bent, David! Zeg 't ze gauw!”

Meneer Danvers zei vinnig: „Wat is dat hier?”

Precies even vinnig zei een der mannen: „Ik ben Glarnan, de huisdetective.”

Hij was een stoer, ruzieachtig heerschap. „Is dat uw vrouw?”

„Ja natuurlijk. Waarom valt u haar lastig? Wat...”

Een vrouw van middelbaren leeftijd, in een soort dienstbodenpakje, zei: „Ze heeft een fleschje parfum gestolen. Ten minste... toen ze binnenkwam stond 't fleschje op tafel en toen ze weg wou gaan stond 't er niet meer, en ik heb haar met mijn eigen oogen in haar tasch zien frommelen, meneer!”

„Onzin!” snauwde Danvers. „Weet je, wie ik ben?”

Een der andere mannen, een dikke man, een zaalchef, zei: „Wat doet dat er toe, meneer?”

Glarnan zei: „Stelen is stelen en orders zijn orders.”

Meneer Danvers was razend. Hij zei: „Ik... ik laat jullie ontslaan, stuk voor stuk. Ik laat me zooiets niet zeggen. 't Is gelogen. 't Is een beleediging...”

„Goed,” zei Glarnan. „Als 't gelogen is, zijn we zóó klaar. Laat de dame haar tasch maar eens opendoen.”

Met bevende stem zei meneer Danvers: „Doe 't maar, Elsa. Laat ze maar kijken... En ik laat ze allemaal ontslaan. Ik...”

Hij zweeg, want zijn vrouw begon nog harder in de tasch te knijpen. „Ik doe 't niet,” zei ze. „Ik doe 't niet! 't Is niet waar. Ik heb 't niet meegenomen. Ik heb 't niet eens gezien. Ik...” Toen begon ze te huilen. Geschrokken — niet door haar tranen, maar door haar weigering — liep meneer Danvers naar haar toe. Hij keek verbluft, wist geen raad.

Achter hem ging de deur open, juist terwijl hij zijn vrouw in zijn armen sloot. „Héb je al zoo'n toilet-dievegge, Glarnan?”

Het was een bekende stem. Danvers keek en zag Murphy. Murphy zag hem, en keek verbaasd, en zei toen: „Hé... maar... meneer Danvers!”

Meneer Danvers zei: „Wilt u even aan die idioten vertellen, wie ik ben? Zóó'n ergerlijk schandaal...” Hij probeerde met grof geschut te schieten, maar

hoorde zelf, dat zijn stem aarzelend en smeekend klonk.

En in den loop der volgende minuut groeide er in meneer Danvers een warme dankbaarheid jegens meneer Murphy. Murphy immers keek nijdig rond, wierp boozie blikken op de aanklagers en zei: „Wat is dat voor waanzin? Kennen jullie meneer en mevrouw Danvers niet? 't Zijn gasten van 't hotel! Maak dat je weg komt... allemaal!”

Glarnan was de eenige die protesteerden wou. „Maar, meneer Murphy, u hebt vandaag zelf order gegeven, dat alle die...”

„Ga weg!”

Glarnan ging. Murphy trad op mevrouw Danvers toe. „Ik vraag nederig excuus, mevrouw Danvers. Een afschuwelijke vergissing. Als we 't op de een of andere manier...”

„Ik wil hier vandaan,” zei Elsa Danvers snikkend.

De dankbaarheid van meneer Danvers hield stand, tot hij het kantoortje uit was, tot meneer Murphy, overlopend van excuus, hen in de lift had gezet en weg was gelopen. Toen schoot hem opeens te binnen, dat het een beetje té toevallig was, een beetje té mooi uitkwam, om echt te zijn.

Hij zei daar niets over tegen Elsa. Toen zij op hun kamer waren, zei hij alleen: „Maar, Elsa, hoe kon je zooiets doen?”

Echt vrouwelijk verviel zij van smart in toorn. „Houd er alsjeblieft je mond over!” snauwde ze. „Pas maar op!”

„Ja maar... wie pakt er nu zooiets?”

„Zooiets? Parfum?” snerpte ze. „Is dat zoo erg? Jij komt al jaren met stukjes zeep thuis.”

„Die kosten haast niets. Dat kan den hotels niets schelen.”

„Jawel! Jezelf kun je wel schoonpraten!” zei ze bitter. „Omdat ik, in plaats van goedkoope zeep, parfum neem, die acht dollar per fleschje kost...”

„Acht dollar per fleschje? En stond die daar zoo maar voor 't gebruik?”

„Ja,” zei ze. „Dus 't werd toch door de gasten opgemaakt. Dus wat doet 't er dan toe...”

„Ah juist,” knarsetandde hij, „ah juist! Heb je ooit zoo'n gemeenen truc... Wacht maar! Ik...” Hier zweeg hij. Wat kon hij doen?

„Ik wil hier vandaan,” zei zijn vrouw.

„Wát zeg je?”

„Ik blijf hier niet. Ik wil hier vandaan.”

„Maar we hebben hier nog een maand voor den boeg. Ik moet nog...”

„En nie door al 't personeel laten nawijzen, hè? Ik hoor ze al sniespelen: daar heb je de dievegge! Die is 't! Ik wil hier vandaan!”

Langzaam daagde het in den geest van meneer Danvers. Het licht deed pijn aan de oogen van zijn zuinig gemoed. Elders zou hij zijn kamers en zijn maaltijden uit zijn eigen zak moeten betalen. Maar wat hem het pijnlijkste aandeed was dit: nu kwam er nooit een eind aan, dat de gasten handdoeken, tafelsilver, klokjes, schilderijtjes en aschbakken stalen. Het was een monsterachtige, buitensporig on-economische toestand. 't Moest niet mogen. Maar je kon een gast niet voor dief nitmaken.

Boven, voor de deur van het Venetiaansche zaaltje, zei de juffrouw van de garderobe: „En die andere rommel — 't gouden poederdoosje, 't kristallen sigarettenkistje en zoo... wat moet ik daarmee, meneer Murphy?”

„Breng maar weer bij me op 't kantoor,” zei Murphy.

„En dat fleschje parfum...”

„Daar krijg ik op de gewone manier rapport over,” zei Murphy.

Bleyle

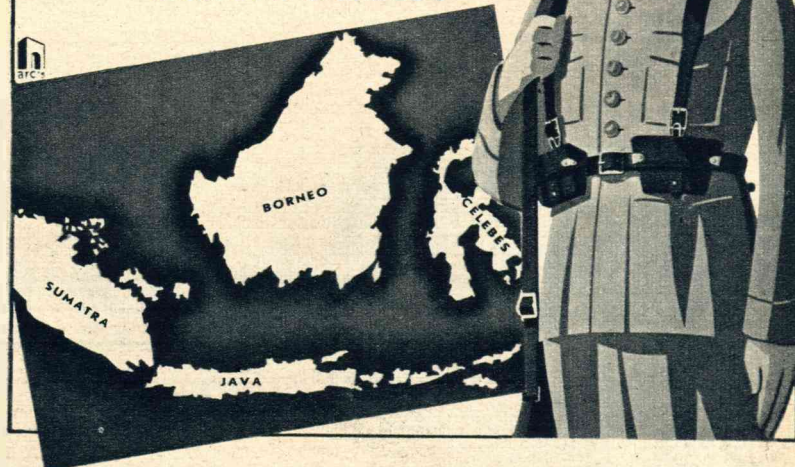
Gezien van den modieuzen kant...

Onze dames kennen immers reeds lang de gebreide Bleyle-japonnen. Wie zou ook niet van de buitengewone voordeelen willen profiteeren? Bleyle-japonnen zijn modieus, zonder overdrijving; zij zijn van een decente voor naamheid en bovendien heerlijk gemakkelijk; ze verheugen door hun op een hoog peil staande afwerking en door hun smaakvolle garnering... Het zijn japonnen, die men steeds gaarne ziet, die men steeds weer met voorliefde zal dragen.

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan L. Zaalberg, Prinses Marielaan 16a, Wassenaar

Jongelieden, aantreden!

Het Koninklijk Nederlandsch-Indisch Leger heeft plaats voor flinke, oppassende jongemannen van 18 tot 30 jaar. Er bestaat thans gelegenheid tot dienstneming bij de Infanterie, de Artillerie en de Genie. Zij, die hiervoor in aanmerking wenschen te komen, moeten Nederlander, ongehuwd en van zeer goed gedrag zijn. Dienstneming geschiedt onder wederzijdsch proefverband. Inlichtingen omtrent bezoldi-

ging, mogelijke vooruitzichten, enz. vrage men aan den Commandant van de Koloniale Reserve te Aalsmeer.

✦ Jongelieden, die bij een mogelijken oproep in den loop van dit jaar, in aanmerking wenschen te komen voor aspirant monteur bij de Luchtvaart (diploma ambachtschool; bankwerker, electricien of instrumentmaker; leeftijdsgrenzen: 18-26 jaar) kunnen zich daartoe thans reeds wenden tot den Commandant van de Koloniale Reserve.

KOLONIALE RESERVE

Onder enorme belangstelling is vorige week de asch van den Nederlandschen vliegtuigbouwer Anthony Fokker op de begraafplaats Westerveld bijgezet. — Namens de moeder van den overledene worden bloemen op het graf gelegd.

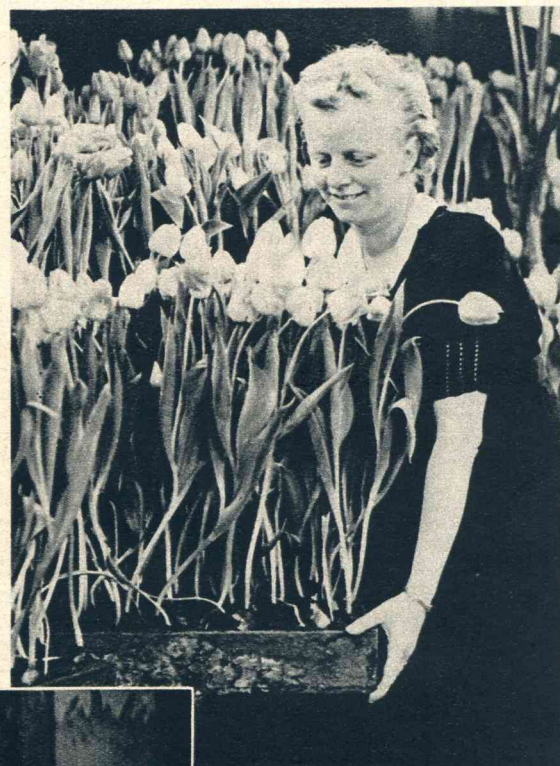
UIT DE PROVINCIE

Op de spoorlijn Purmerend-Hoorn liep nabij Oosthuizen ten gevolge van de opgewaaiide sneeuw Vrijdag j.l. een trein vast. Geassisteerd door een ploeg militairen, heeft de dienst van weg en werken twee etmalen ingespannen gewerkt om den ingesneeuwen trein uit te graven.

Dinsdag j.l. werd het nieuwe Gem. Ziekenhuis te Purmerend officieel geopend. Een mooie interieur-opname van dit uit beton, staal en glas opgetrokken gebouw.

Te Grootebroek in West-Friesland, het centrum van de z.g. „trektulpen”-cultuur, wordt een tentoonstelling gehouden van gebroeide bolgewassen. In sterkverwarmde kassen worden de tulpen tot vroegen bloei gebracht, om op de markt een goeden prijs op te brengen.

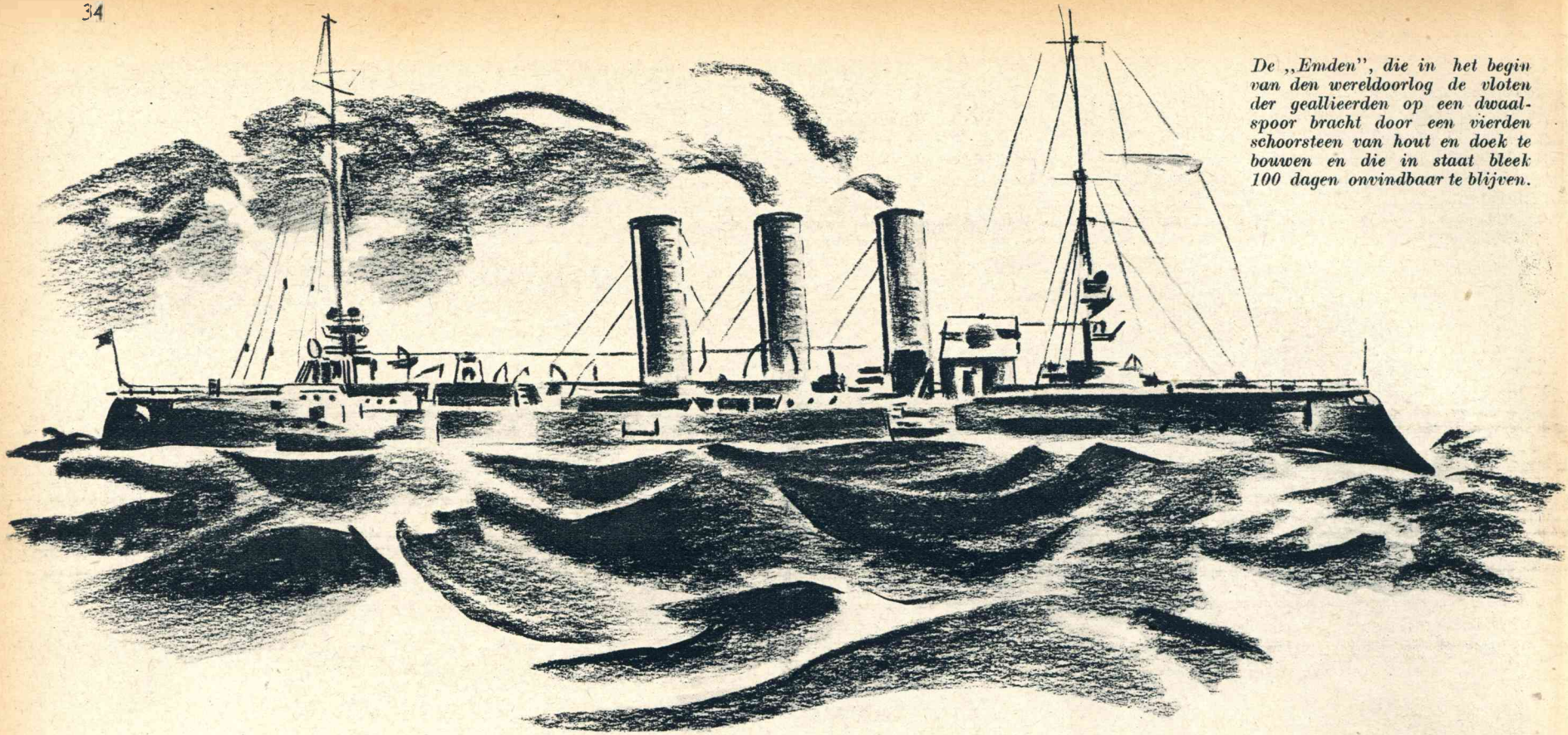

In hotel Hamdorff te Laren werd onder het motto „ergens in 't Gooi” het jaarlijksche carnaval gehouden. Dat het er vroolijk aan toe ging bewijst deze opname, die onze fotograaf tijdens het feest maakte.

HOLLANDSCHE WINTER
NAAR EEN SCHILDERIJ VAN H. ENDLICH

De „Emden”, die in het begin van den wereldoorlog de vloeten der geallieerden op een dwaalspoor bracht door een vierden schoorsteen van hout en doek te bouwen en die in staat bleek 100 dagen onvindbaar te blijven.

DE HONDERD DAGEN VAN DE „EMDEN”

Vijfentwintig jaar geleden werd de zwervende Deutsche kruiser „Emden” in een wanhopig gevecht op den Indischen Oceaan door het Australische oorlogsschip „Sydney” tot zinken gebracht en hiermee eindigde een van de meest romantische hoofdstukken in de geschiedenis van den wereldoorlog.

Het verslag der daden van dezen „geesel” der Indische wateren, die de geheele wereld in spanning hield, lijkt meer op een verzonnen verhaal dan op een waarheidsgetrouwe opsomming.

Voor de vlag van den kleinen kruiser gestreken werd, had hij in minder dan honderd dagen zevenentwintig schepen veroverd of tot zinken gebracht en was hij er in geslaagd, te ontsnappen aan de oorlogsschepen van Groot-Brittannië, Frankrijk, Japan en Rusland, die voortdurend jacht op hem maakten. Op een gegeven oogenblik werd de „Emden” achtervolgd door negentien geallieerde oorlogsbodems.

De kruistocht van dezen kruiser berokkende de koopvaardij in de Indische wateren en die van het Verre Oosten een verlies van ongeveer vijfentwintig miljoen gulden.

Bij het tot zinken brengen der handelsschepen ging geen enkel leven verloren en de commandant, kapitein Carl von Mueller, behandelde de gevangengenomen zeelieden met de grootst mogelijke hoffelijkheid.

Toen het nieuws van de vernietiging van de „Emden” Londen bereikte, ging een groot gejuich op in Lloyd's, het bekende centrum der verzekeringsmaatschappijen, de groote bel van de „Lutine”, die alleen bij heel bijzondere gelegenheden geluid wordt, kondigde den ondergang van den gevreesden vijand aan en eenige oogenblikken werden alle zaken opgeschort. De verzekeringspremie daalde onmiddellijk met vijftig procent.

De Britsche pers was vol lof over de „Emden” en haar kapitein. De Times zei o.a.: „Het verheugt ons, dat de „Emden” ten slotte vernietigd is, maar wij beschouwen kapitein von Mueller als een dapperen en ridderlijken vijand.”

De Britsche admiraliteit stond toe, dat Von Mueller, die gered werd na den slag, zijn degen mocht houden. Toen hij als krijgsgevangene naar Engeland gebracht werd, betoonde men hem alle eer, zoo'n tegenstander waardig; op speciaal verzoek

De Deutsche kruiser „Emden” werd 25 jaar geleden tot zinken gebracht door den Australischen kruiser „Sydney”. In de 100 dagen van haar activiteit had zij 27 vaartuigen tot zinken gebracht of buitgemaakt.

van koning George werd hij in het Buckinghampaleis ten eten genoodigd.

Na den oorlog nam een nieuwe „Emden” de plaats in van de vroegere.

De eerste „Emden” had slechts een waterverplaatsing van zesendertighonderd ton. Zij was gewapend met tien 10 cm. kanonnen en acht vijfponders. Zij had twee torpedolanceerbuisen, zij liep vijftientig knopen en kon negenhonderd ton kolen laden. De bemanning bestond uit driehonderdeenenzestig koppen.

Toen de wereldoorlog uitbrak, bevond de „Emden” zich in de buurt van haar basis te Tsingtao, op het

Kapitein von Mueller, commandant van de „Emden”.

Duitsch territorium in China: Kiatsjou. Op 6 Augustus 1914 slaagde zij er in, de haven uit te glippen, langs de Engelsche bewakingsschepen, en maakte een Russisch vaartuig buit, dat zij naar de haven bracht.

Zes dagen later voegde de „Emden” zich bij het Duitsch-Aziatische eskader, dat bij het eiland Quelpart stationeerde.

Von Mueller stelde voor, dat zijn schip het verband zou verlaten om op eigen gelegenheid de koopvaardij afbreuk te doen. Op 13 Augustus heescht het vlaggeschip het sein:

„Emden buiten verband, wensch u veel succes”. Von Mueller seinde terug: „Dank u” en vertrok.

„Allen wisten wij,” zei Von Mueller later, „dat we elkaar voor het laatst gezien hadden.” Om den open oceaan te kunnen bereiken, moest de „Emden” een nauwe straat passeeren, waarin heel wat visscherschuiten rondvoeren en de kapitein was er niet op gesteld, dat hij in de heldere, maanlichte nachten opgemerkt zou worden.

Alle Britsche oorlogsschepen in de nabijheid hadden twee of vier schoorsteenen, geen had er drie, zooals de „Emden”. Men bouwde nu op vernuftige wijze een vierden schoorsteen van beschilderd zeildoek en latten. De „Emden” leek nu precies op den Britschen kruiser „Yarmouth” en voerde, wanneer het in haar kraam te pas kwam, de Britsche vlag.

Een maand lang hoorde men niets van het schip en toen dook het plotseling op in de Golf van Bengalen, zesduizend kilometer verderop.

Het Italiaansche stoomschip „Loredoro” dat te Calcutta aankwam, rapporteerde, dat het door de „Emden” was aangehouden. Op 16 September kwam het Engelsche stoomschip „Kabinga” te Calcutta aan met de bemanning van vijf andere Engelsche schepen aan boord, die tusschen 10 en 14 September tot zinken waren gebracht.

Kort daarna vernam men, dat de „Emden” in dr False-baai kolen had ingenomen, op ongeveer tweehonderd kilometer van Calcutta dus. Drie Britsche kruisers en drie Fransche torpedojagers begonnen de achtervolging. Een paar dagen later werd een Engelsch stoomschip, de „Clan Matheson”, voor den mond van de Rangoon tot zinken gebracht. Nu voegde een Japansch oorlogsschip zich bij de achtervolgers.

Terugvarend over de Golf van Bengalen

verscheen de „Emden” voor de haven van Madras in Britsch-Indië. Met haar zoeklichten op de olietanks gericht, opende zij het vuur en weldra schoten de vlammen omhoog. De „Emden” keerde en verdween uit het gezicht. De schade bedroeg meer dan tweehonderdduizend gulden.

De kust volgend, verscheen de „Emden” bij Pondicherry, doch intusschen bracht zij nog vijf Britsche schepen tot zinken. Nu had ook een Russische kruiser de achtervolging opgenomen. Maar de „Emden” begaf zich nu naar den drukken scheepvaartweg in de buurt van Ceylon. Tegen 27 September had ze nogmaals vijf Engelsche schepen tot zinken gebracht en een kolenschip met zeventuizend ton steenkool buitgemaakt.

In twee weken hoorde men niets van het schip en later bleek, dat 't zich teruggetrokken had in den Chagos-archipel, waar de ketels werden schoongemaakt en de romp van planten en andere aanhangsels werd bevrijd.

Weldra verscheen 't echter bij de Lakkadiven, waar weer vijf schepen tot zinken werden gebracht, terwijl een tweede kolenschip werd buitgemaakt. Intusschen waren nu nog twee Japansche kruisers en een Russische kruiser op zoek naar het schip. In tien dagen hoorde men er weer niets van. Plotseling echter, drieduizend kilometer verwijderd van de plaats, waar zij het laatst was signaleerd, dook de

De brandende olietanks te Madras na de beschieting door de „Emden”.

„Emden” op voor de versterkte haven van Pinang, in de Straits Settlements en haalde hier haar brutaalste stukje uit.

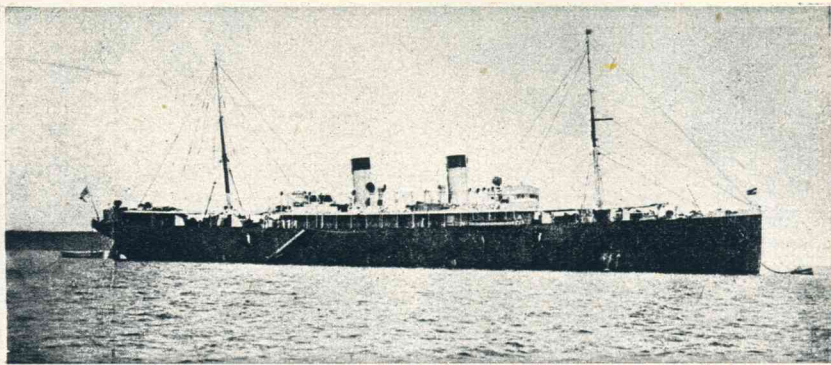
Een Russische kruiser, de „Dzjemtsjoek”, lag vredig voor anker in de ochtendschemering. De wacht zag een oorlogsschip binnenkomen, maar schonk daar niet veel aandacht aan. Het leek op den Britschen kruiser „Yarmouth”. Gestadig stoomde de vermeende „Yarmouth” op, tot zij langsij den Russischen kruiser kwam, op 'n afstand van nauwelijks driehonderd meter. Er was niets te zien dat wantrouwen kon wekken. Plotseling echter ging de Duitsche vlag omhoog, de stilte werd verbroken door een oorverdovend salvo en de ongelukkige Rus begon te zinken. Voor alle zekerheid vuurde de „Emden” nog twee torpedo's af.

Op 9 November stoomde zij bij daglicht de haven van het South Keeling-eiland in de groep der Cocos-eilanden binnen. Zij had nog haar valschen schoorsteen staan, maar de vermomming was nu bekend. Nauwelijks was zij in het gezicht gekomen van het Britsche radiozendstation of de plaats, waar zij zich bevond, was wereldkundig gemaakt.

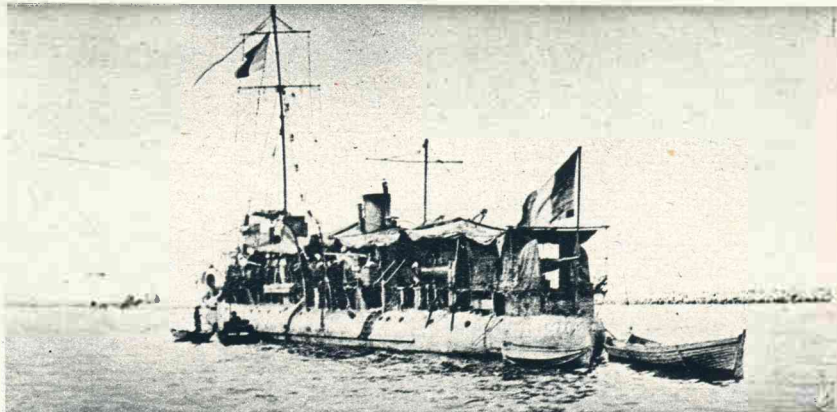
Toevallig was een gewapend transport van Australië op weg naar het Suez-kanaal.

De „Emden” gebruikte weliswaar haar eigen zender om de hoodschap van de Engelschen onverstaaubar te maken, maar de fragmenten werden toch „aan elkaar geknoopt” door een marconist van den Britschen kruiser, „Minotaur”, die de transportschepen convoyeerde. Onmiddellijk werd de groote kruiser, „Sydney”, op den Duitscher afgestuurd.

De „Emden” was intusschen de haven binnengevaren, zij zette een troep aan land, die opdracht had den zender en de installatie te vernielen. Von Mueller hield echter opletend de wacht. Onraad bespeurend en zonder op de landingsexpeditie te wachten, keerde de „Emden”, en stoomde op volle

Het Russische stoomschip „Rjusen”, buitgemaakt door de „Emden”, later hulpkruiser onder den naam „Comoran”.

De Fransche torpedojager „Mousquet”, door de „Emden” ten noorden van Pinang tot zinken gebracht op 28 October 1914.

kracht de „Sydney” tegemoet. Meteen begon het gevecht.

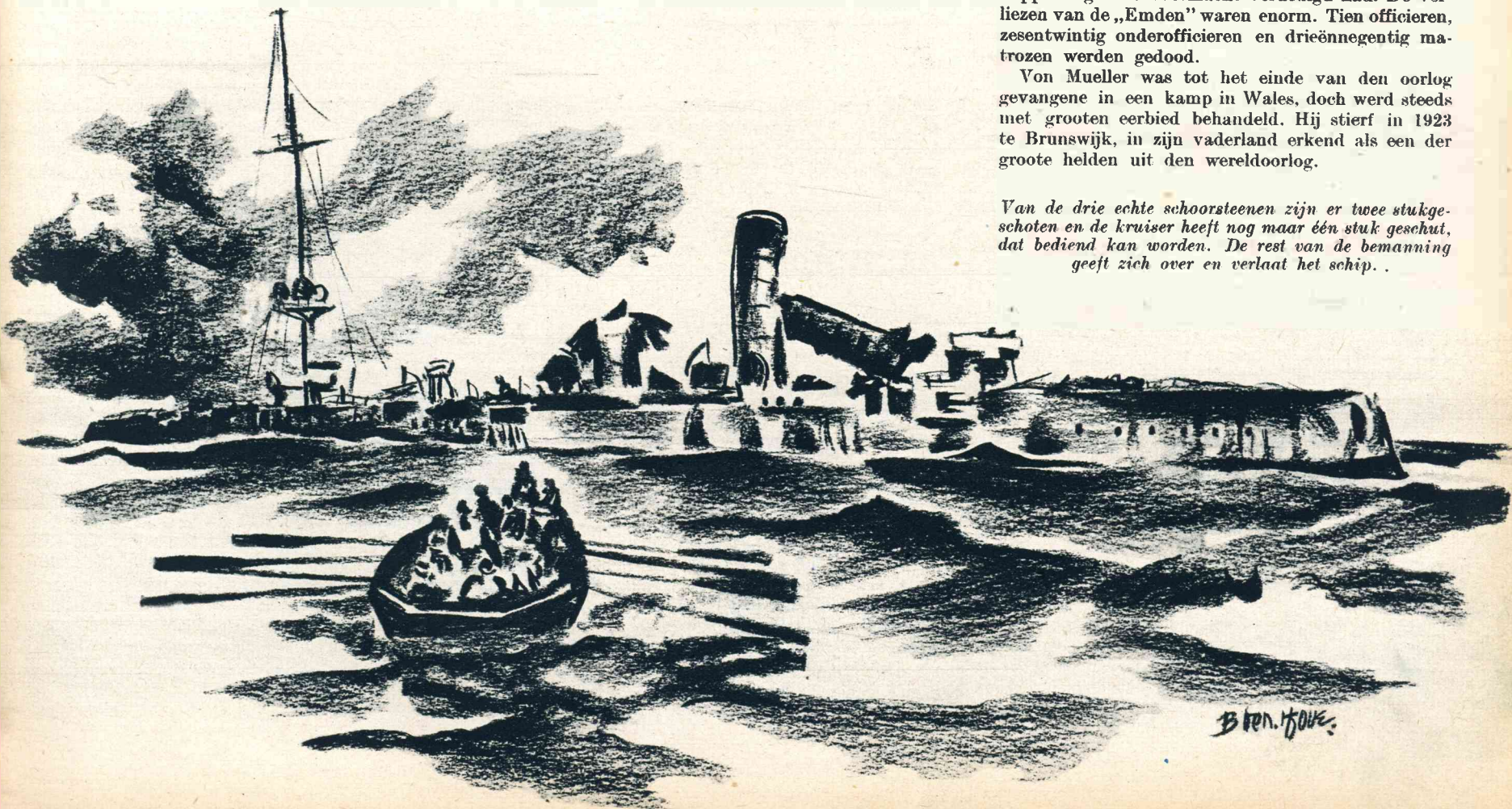
Een volle laag van de „Emden” beschadigde de vuurleiding van de „Sydney” en een van haar schootsafstandbepalende instrumenten. Onder een hagelbui van granaten keerde de Duitscher en de „Sydney” ging hem achterna. De Australiër liep twee knopen meer en had 15 cm. kanonnen, tegen de „Emden” maar 10 cm. geschut. Een salvo van de „Sydney” schoot een van de schoorsteenen weg, alsmede een mast. Daarna viel een tweede schoorsteen en weldra stond de „Emden” in vlammen.

Von Mueller stuurde zijn schip op een rif van het North Keelingeiland. Hoewel er brand uitgebroken was, bleef de kleine Duitscher zich met zijn laatste stuk geschut verdedigen. Drie salvo's, in snel tempo achter elkaar gegeven, maakten van de „Emden” een hoop oudroest en de vlag werd gestreken.

De overwinnaars moesten toegeven, dat zij zich dapper tegen de overmacht verdedigd had. De verliezen van de „Emden” waren enorm. Tien officieren, zesentwintig onderofficieren en drieënnegentig matrozen werden gedood.

Von Mueller was tot het einde van den oorlog gevangene in een kamp in Wales, doch werd steeds met grooten eerbied behandeld. Hij stierf in 1923 te Brunswijk, in zijn vaderland erkend als een der groote helden uit den wereldoorlog.

Van de drie echte schoorsteenen zijn er twee stukgeschoten en de kruiser heeft nog maar één stuk geschut, dat bediend kan worden. De rest van de bemanning geeft zich over en verlaat het schip.

B. H. H. H.

BABY KRIJGT EEN JURKJE

VOOR DEN LEEFTIJD VAN 1/2-1 JAAR

Wij zijn er van overtuigd, dat velen onzer lezeressen dit snoezige babyjurkje met succes na zullen breien.

Benodigdheden zijn ongeveer 200 gram lichtblauwe babywol, 1 kluwentje witte angorawol, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 3, een haaknaald nr. 4 en 2 kleine knoopjes.

Het ruggand. We zetten 140 st. op en breien hierboven als volgt.

1e naald: steeds afwisselend 1 r., 1 av.

2e naald: r. boven r. en av. boven av.

3e naald: steeds afwisselend 1 av., 1 r.

4e naald: r. boven r. en av. boven av.

Deze 4 naalden vormen het patroon (dubbele gerstekorrel) van het middenstuk en het pasje.

5e naald: 58 r., 24 st. in dubbele gerstekorrel, 58 r.

6e naald: 58 av., 24 st. in dubbele gerstekorrel, 58 av.

Deze 2 naalden herhalen we nu voortdurend tot we in totaal 76 naalden gebreid hebben.

77e naald: 1 r., 7 maal 2 st. r. te zamen breien, 9 maal 3 st. r. te zamen breien, 8 maal 2 st. r. te zamen breien, 24 st. in dubbele gerstekorrel, 8 maal 2 st. r. te zamen breien, 9 maal 3 st. r. te zamen breien, 7 maal 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

We breien verder geheel in dubbele gerstekorrel.

Voor de *armsgaten* kanten we aan het begin van de 85e en 86e naald 4 st. af en aan het begin van de 87e en 88e naald 2 st.

Bij de 107e naald kanten we de middelste 20 st. af voor den *hals*.

Boven de laatste 21 st. breien we nu eerst den *linkerschouder*. Aan het begin van de 109e naald kanten we 2 st. af en aan het begin van de 111e naald 1 st.

Aan het begin van de 112e en 114e naald kanten we voor den *schouder* 9 st. af. Boven de overgebleven 21 st. van de 107e naald breien we den *rechterschouder* op dezelfde, doch tegengestelde wijze.

Het voorpand. Dit breien we tot en met de 84e naald hetzelfde als het ruggand.

85e naald: 4 st. afkanten, nog 32 st. breien, omkeeren. Boven deze 33 st. breien we nu eerst den *linkerschouder*.

Aan het begin van de 87e naald kanten we 2 st. af. Aan het begin van de 106e naald kanten we 10 st. af voor den *hals*; aan het begin van de 108e naald kanten we 2 st. af en aan het begin van de 110e naald nog

1 st. Voor den *schouder* kanten we aan het begin van de 113e en 115e naald 9 st. af.

Den *rechterschouder* breien we boven de overgebleven 37 st. van de 84e naald op dezelfde, doch tegengestelde wijze.

De mouwen. We zetten 38 st. op en breien hierboven eerst 10 naalden in dubbele gerstekorrel. Daarna breien we verder in tricotsteek, dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av. Aan het einde van de 21e, 22e, 33e, 34e, 45e, 46e, 57e en 58e naald zetten we er 1 st. bij op.

Voor den *kop* kanten we aan het begin van de 65e en 66e naald 4 st. af en aan het begin van de 67e tot en met de 76e naald 3 st. De overige st. kanten we bij de volgende naald inééns af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar.

Voor het *kraagje* nemen we de st. (30) rondom den hals op, d.w.z. van middenachter tot het splitje. Hierboven breien we als volgt:

1e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 23 r., 1 av., 1 r., 1 av.

2e naald: r. boven r. en av. boven av.

3e naald: 1 av., 1 r., 1 av., 23 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r.

4e naald: r. boven r. en av. boven av.

We breien dus steeds de 4 eerste en de 4 laatste st. in dubbele gerstekorrel en de middelste st. in tricotsteek. Bij omslaan van het kraagje moet de r. kant boven komen.

5e naald: 4 st. in dubbele gerstekorrel, 3 r., 2 st. breien uit den volgende st., * 4 r., 2 st. breien uit den volgende st. Vanaf * voortdurend herhalen. Eindigen met 3 r., 4 st. in dubbele gerstekorrel.

9e naald: 4 st. in dubbele gerstekorrel, 4 r., 2 st. breien uit den volgende st., * 5 r., 2 st. breien uit den volgende st. Vanaf * voortdurend herhalen. Eindigen met 3 r., 4 st. in gerstekorrel.

De 13e, 14e, 15e en 16e naald breien we geheel in dubbele gerstekorrel. Daarna kanten we af.

De tweede helft van het kraagje breien we op dezelfde wijze.

Langs het splitje haken we met de blauwe wol één toer vasten, terwijl we aan den linker kant tegelijkertijd 2

lusjes maken. Aan den rechter kant naaien we dan de knoopjes aan.

Langs den onderkant van het rokje, de mouwen en het kraagje haken we met de witte angorawol 2 toeren vasten.

Ten slotte persen we het kraagje nog even luchtig onder een vochtigen doek op.

EEN PAAR WARME SOKJES

VOOR DEN LEEFTIJD VAN ONGEVEER ZES JAAR

Deze warme sokjes zullen bij veel moeders zeker erg in den smaak vallen. Door den voet iets korter of langer te breien, zijn ze gemakkelijk ook voor een anderen leeftijd passend te maken.

Benodigdheden voor de sokjes van onze afbeelding waren: ong. 100 gram roode driedraads wol, een strengetje donkerblauwe wol en 4 breinaalden zonder knop nr. 8/0.

Met de roode wol zetten we 58 st. op en verdeelen deze over de drie naalden als volgt: 1e naald 30 st. en 2e en 3e naald 14 st. Hierboven gaan we in de rondte breien; we spreken nu dus van toeren (één toer bestaat vanzelfsprekend uit drie naalden).

1e, 2e en 3e toer: steeds afwisselend 1 r., 1 av. (met de roode wol).

4e toer: geheel recht en wel steeds afwisselend 1 rood, 1 blauw.

5e toer: geheel recht en wel steeds afwisselend 1 blauw, 1 rood.

6e, 7e en 8e toer: geheel recht met de blauwe wol.

9e toer: als de 4e toer.

10e toer: als de 5e toer.

11e, 12e en 13e toer: geheel recht met de blauwe wol.

14e toer: als de 4e toer.

15e toer: als de 5e toer.

16e, 17e en 18e toer: geheel met de roode wol en wel steeds afwisselend 1 r., 1 av.

We draaien nu het werk om, zoodat de av. kant boven komt en dus straks dit gedeelte (de boord) omgeslagen kan worden. We breien nu verder met de roode wol en wel alle toeren recht.

Wanneer we 38 toeren r. gebreid hebben, beginnen we aan den *grooten hiel*. We breien hiervoor boven de 30 st. van de groote naald 20 naalden in tricotsteek, dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av. Daarna beginnen we aan den *kleinen hiel*.

1e naald: 16 r., een overhaling (1 st. afhalen, 1 r., den afgehaalden st. over den gebr. st. halen), 1 r., omkeeren.

2e naald: 1 st. afhalen, 4 av., 2 st. av. te zamen breien, 1 av., omkeeren.

3e naald: 1 st. afhalen, 5 r., een overhaling, 1 r., omkeeren.

We gaan nu op deze wijze door totdat alle st. gebruikt zijn en we ze alle op één naald hebben.

Vervolgens zetten we de st. van de 2e en 3e naald op één naald; dit wordt dan de *voetnaald*. Hierop staan dus 28 st.

We nemen nu aan weerskanten van den hiel de lussen op (aan iederen kant ong. 10) en verdeelen deze lussen plus de st. van den hiel over 2 naalden; dit worden dan de kleine naalden. We beginnen nu aan den voet.

1e toer: 1e naald: recht; 2e naald: 2 r., een overhaling, en de naald verder r. uitbreien; 3e naald: de naald r. uitbreien tot op 4 st. na, dan 2 st. r. te samen breien en nog 2 r.

2e toer: recht overbreien.

Deze twee toeren herhalen we nu voortdurend tot we ten slotte nog 56 st. over hebben. Boven deze 56 st. breien we daarna 38 toeren recht en beginnen dan met den teen. Op de groote naald minderen we als volgt: 2 r., een overhaling, de naald r. uitbreien tot op 4 st. na, dan 2 st. r. te samen breien en nog 2 r. Op de twee kleine naalden minderen we op dezelfde manier als bij den voet is beschreven. (Dus bij de 1e kleine naald aan het begin en bij de 2e kleine naald aan het einde van de naald). We breien steeds 1 toer over zonder minderen. Op deze wijze gaan we door, tot we in totaal nog 28 st. over hebben. Daarna minderen we bij iederen toer tot er nog 6 st. over zijn. We draaien dan de sok om en kanten deze 6 st. twee aan twee te samen af.

Het tweede sokje breien we op dezelfde wijze.

WARME VOORGERECHTJES GEVULDE BROODJES

(4 PERSONEN)

4 harde broodjes, 200 gr. rookspek, 1 à 2 eetlepels tomatenpurée, 1½ liter melk of bouillon, 2 eetlepels boter, 2 eetlepels bloem, zout, peper, een scheutje bouillonaroma, 1 eetlepel fijngehakte peterselie.

Snijd van de broodjes de kapjes af en hol ze daarna uit. Snijd het rookspek in blokjes. Smelt de helft van de boter, voeg de bloem er bij en onder goed roeren de melk of den bouillon. Laat de saus even doorkoken. Roer er vervolgens de tomatenpurée doorheen en maak de saus op smaak met zout en peper. Vermeng de blokjes spek met de saus en vul met dit mengsel de broodjes. Smelt de rest van de boter en besmeer de broodjes aan den buitenkant. Zet de besmeerde dekseltjes er op en laat de broodjes in den oven bruin en knappend worden. Presenteer ze op een schotel, die met een vingerdoekje bedekt is.

BROODJES MET HAM EN KAAS

(4 PERSONEN)

4 sneetjes casinobrood, 4 plakken ham, 4 plakken kaas, boter om te bakken, een papje van bloem en water, paneermeel.

Rooster de sneetjes casinobrood licht bruin en knappend. Smelt wat boter in een koekenpan en bak hierin de plakken ham. Leg op ieder sneetje brood een plakje ham. Haal de plakken kaas, die niet te dun moeten zijn, door het papje van bloem en water en vervolgens door paneermeel en bak ze in de koekenpan aan beide zijden vlug bruin. Leg ze op de plakjes ham. Bestrooi de broodjes desverkiezende met wat fijngehakte peterselie en geef ze als warm tusschen-gerecht.

SCHELPEN MET EIERRAGOUT

(4 PERSONEN)

4 hardgekookte eieren, ¼ liter melk, 2 lepels boter, 2½ lepel bloem, zout, peper, een scheutje bouillonaroma, 1 eetlepel fijngehakte peterselie, paneermeel.

Pel de eieren en hak ze in stukjes. Smelt voor de saus de boter, voeg de bloem er bij en onder goed roeren de melk. Laat de saus onder voortdurend roeren doorkoken. Maak ze vervolgens op smaak met zout, peper en een scheutje bouillonaroma. Roer de fijngehakte peterselie en de stukjes ei er door. Doe de massa over in behoterde schelpen. strooi er wat paneermeel over en leg er hier en daar een klontje boter op. Laat de schelpen in den oven bruin worden.

RIJSTCROQUETTES

(4 PERSONEN)

250 gr. gaargekookte rijst, 1 ui, stukje selderijknol, fijngehakte peterselie, 2 eetlepels tomatenpurée, een scheutje soja, 25 gr. boter, 1 ei, paneermeel, frituurvet.

Smelt de boter, snijd den ui en het stukje selderijknol zeer fijn en fruit de stukjes in de boter gaar; voeg vervolgens de tomatenpurée, de rijst, de fijngehakte peterselie en de soja toe. Vorm van de massa croquetten en rol ze door paneermeel. Haal ze daarna door het losgeklopte ei, laat ze plm. 10 min. liggen en wentel ze nogmaals door paneermeel. Bak de croquetten in heet frituurvet bruin. Laat ze op grauw papier uitlekken en presenteer ze warm.

GEVULDE AARDAPPELBAKJES

(4 PERSONEN)

1 kg. koude gekookte aardappelen, 50 gr. boter, 1 eierdooier, 150 gr. resten vleesch, 2 dl. bouillon, 1 lepel boter, 2 lepels bloem, zout, peper, nootmuskaat, een scheutje bouillonaroma, frituurvet.

Maak de aardappelen fijn en vermeng ze met de gesmolten boter, den eierdooier, zout, peper en nootmuskaat. Vorm er rondjes van, ter grootte en dikte van een pastetje. Bak ze in heet frituurvet bruin. Hol ze daarna uit. Smelt voor de saus de boter, voeg de bloem er bij en onder goed roeren den bouillon. Laat de saus even doorkoken. Snijd het vleesch in blokjes en roer het door de saus. Maak den ragoût op smaak met zout, peper en een scheutje bouillonaroma. Vul met dezen ragoût de aardappelbakjes. Presenteer ze warm in plaats van pastetjes.

Wat zullen we eten?

Zondag:	Gevulde broodjes. Lamsbout. Worteltjes. Aardappelen. Blanc manger.
Maandag:	Koud vleesch. Savoyekool. Aardappelen. Griesmeelvla. Groentesoep.
Dinsdag:	Haché. Gestoofde peertjes. Aardappelen.
Woensdag:	Brusselsch lof met kaas. Aardappelen. Wentelteefjes.
Donderdag:	Sauceijsjes. Roodekool. Aardappelen. Chocoladevla.
Vrijdag:	Gebakken schol. Sla. Aardappelen. Rijstpap.
Zaterdag:	Magere aardappelsoep. Macaroni met krenten en rozijnen.

„Het is verwonderlijk, hoe frisch, zacht en fijn mijn huid is geworden”,

zegt LADY RUSSELL OF LIVERPOOL.

LADY RUSSELL, echtgenoot van Lord Russell of Liverpool, zegt:

„Ik gebruik Pond's Creams sinds langen tijd; zij zijn uitstekend. Zij hebben inderdaad mijn huid prachtig verbeterd en haar fijner, zachter en frisscher gemaakt. Bovendien hebben zij de kleine plooitjes verwijderd, die zich steeds dreigender begonnen te vormen”.

ANALYSE der gelaatstreken van Lady Russell.

- 1. Voorhoofd** — Hoog en blank zonder de minste rimpelvorming; geen vermoeide teint.
- 2. Oogen.** — Amandelvormig met lange gebogen wimpers. Diepliggend, maar zonder kraai-pootjes.
- 3. Neus.** — Fijn gemodelleerd zonder grove poriën of meeëters.
- 4. Mond.** — Edel met prachtig gevormde lippen; geen scherpe trekken.
- 5. Kin.** — Ferm en rond, ivoor-blanke huid; gelijkmatige poriën. Geen onreinheden of meeëters.

deden, zullen zij ook voor U doen: Uw teint wordt levendiger, zachter en mooier. Wijde poriën sluiten zich, en Uw huid straalt met een frissche natuurlijke kleur. Onreinheden en meeëters zijn verdwenen, evenals ieder spoor van rimpels of plooien.

Door het geregeld gebruik van Pond's Creams wordt Uw huid zacht als satijn en krijgt zij een fraaie teint. Neem iederen avond Pond's Cold Cream om Uw huid te reinigen en des morgens Pond's Vanishing Cream om haar overdag te beschermen en als basis voor Uw poeder. U zult verwonderd zijn, hoeveel aantrekkelijker Uw huid in korten tijd er uitziet.

Lady Russell schrijft haar prachtige vlekkelooze huid toe aan het geregeld gebruik van Pond's Creams. Wat Pond's Creams voor haar

HOE de CINEMA GLIMLACH WORDT VERKREGEN

Begin slechts met een centimeter Kolynos op een **drogen** borstel te doen. Spoedig zult U 't verschil zien. Uwe tanden zullen schitteren als die der cinemasterren.

Laat KOLYNOS Uw GLIMLACH
doen SCHITTEREN

KLEEREN MAKEN DEN MAN

van een hoed — voor dagelijksch gebruik wint de Eden-hoed het nog steeds — zou over het algemeen met wat meer zorg kunnen geschieden. Zwart of donkerblauw doen het nu eenmaal niet bij een bruine jas, terwijl een bruine hoed afschuwelijk staat bij een grijs pak. De zoo lang gedragen handschoenen van naturel-zeemleer hebben afgedaan en zijn verdrongen doorsportieve exemplaren van pigskin en voorgekleed door grijs of bruin suède.

Wat het trouwcostuum betreft, diene voor degenen, die het officieele jacquet om een of andere reden niet wenschen aan te schaffen, dat het zwarte

colbertje met grijze pantalon in dat geval de aangezeven dracht is. Bij dat semi-officieele zwarte colbertcostuum wordt dan een wit overhemd met een grijze das gedragen. Bij begrafenissen wordt deze das door een zwarte vervangen. Zoo'n zwart colbert doet ook dienst bij semi-officieele gelegenheden als de opening van een tentoonstelling, het brengen van een ietwat plechtstatig bezoek. Toch zal het gekleedere jacquet het altijd beter doen. Bij begrafenissen dragen de direct betrokkenen het liefst een jacquet, waarbij dan een zwarte das, zwarte handschoenen en een hooge hoed met een rouwband passen. De breedte van den band is afhankelijk van den graad van bloedverwantschap; daaromtrent kan men alle gewenschte inlichtingen in elk goed heeren-modemagazijn krijgen.

Bij de smoking, die hoe langer hoe meer verdrongen wordt door den inderdaad veel gekleederen rok, wordt tegenwoordig een wit overhemd met slappe borst gedragen, terwijl er zeer praktische exemplaren in den handel gebracht worden, waarbij zoowel de boord als de manchetten vast aan

het hemd zitten en bij het strijken ook zonder stijfsel toch voldoende stijf worden. Bij de smoking wordt een zwart dasje gedragen, terwijl een heer bij zijn rokcostuum een wit dasje draagt en ook een vest van wit piqué. Zoowel bij smoking als bij rok worden zwarte lakschoenen gedragen en zwartzijden sokken.

Hoewel we ons zeer wel bewust zijn, dat dit artikel verre van volledig is, meenen we hiermede toch een oplossing gegeven te hebben voor de meest voorkomende problemen op 't gebied van heerenkleeding. Schijnbaar onbelangrijke details, die echter niet verwaarloosd mogen worden, als men naar den eisch gekleed wil gaan, en waaraan we wel nauwelijks behoeven toe te voegen, dat de heerenkleeding steeds in vlekkeloozen staat moet verkeeren en keurig netjes opgeperst moet zijn.

Ofschoon er niets boven innerlijke beschaving gaat, waaraan de nutterlijke beschaving dient te beantwoorden, is het kleedingvraagstuk ook voor den man van groot belang. Vandaar dat we ons heden zullen bezighouden met het beantwoorden van de meest voorkomende vragen op dat punt, die geregeld op onze redactietafel verschijnen. En dan blijkt, dat het welhaast altijd de vrouwen zijn, die zich tot ons wenden, omdat zij er prijs op stellen dat haar echtgenoot, verloofde, in een enkel geval ook vader of broeder, correct gekleed door het leven gaan. Correct, maar nooit fatterig en vooral ook nooit overdreven noch wat betreft schouderverbreeding, noch wat betreft de wijde van de pantaloen of het getailleerd-zijn van een jasje.

En bij die vragen om inlichtingen inzake het kleedingvraagstuk is het vooral het tenue van den bruidegom, dat sterk op den voorgrond treedt. De correcte bruidegom! Zwart jacquet met gestreepte grijze broek, desgewenscht een grijs vest, grijs plastron of, indien men het liever wil, een grijze das, zwarte sokken met een grijs werkje en zwarte schoenen, liefst van mooi kalfsleer. Ook de handschoenen zijn grijs, terwijl in den borstzak een witte zakdoek gedragen wordt. Een cylinderhoed van middelmatige hoogte bekroont het geheel. Bij het witte overhemd wordt een stijve boord met omgeslagen punten gedragen, terwijl een parelspeld het goed doet op de grijze das.

Om van deze feestelijkheid af te stappen en in het gewone dagelijksche leven terecht te komen, kunnen we opmerken, dat er op het oogenblik in hoofdzaak zacht gekleurde overhemden gedragen worden van een weefsel — fil à fil — dat veel op shantung lijkt en dat over het algemeen hoogstens een fijn haarstreepje vertoont. Bij die overhemden mag men tegenwoordig gerust den slappen boord, die erbij behoort, dragen. Bij een donkerblauw pak ziet men veel overhemden van een onuitsproken blauw en een donkerblauwe lange das, die zoowel een discrete streep als een bescheiden motiefje kan vertoonen. Bij grijze costuums haalt men het wat

saaie lichtgrijze overhemd graag op met een das van een warm bordeaux-rood, terwijl er bij het bruine pak graag een beige overhemd met een bruine das gedragen wordt. De sokken worden in overeenstemming met het costuum gekozen. De zijden pochettes maken meer en meer plaats voor gewone zakdoeken van fijn linnen of madapolam. Het kiezen

VLOTTE MANTELS

130. Mantel van effen stof, hooggesloten met bontcol, de mantel sluit met twee rijen knopen, brandebourg-garneering. Benodigde stof 3 m. van 140 cm. breed.

132. Mantel van Engelse stof, sluit met twee rijen knopen, bontgarneering aan hals en zakken. Benodigde stof: 3 m. van 140 cm. breed.

133. Mantel van fluweel, hals hooggesloten met een bontkraag, bustenaden met figuren, de mantel sluit met een ritsluiting. Benodigde stof: 3 m. van 130 cm. breed.

134. Mantel van effen stof, hooggesloten, gegarneerd met bontpatten, mouw met bontpat, de mantel sluit met één rij knopen. Benodigde stof: 3 m. van 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en jassen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor de toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevr. D. K. te Arnhem. Een goed ontvlekkingsmiddel voor Verto-matten is het volgende: los een ½ pond zachte zeep op in 3 ½ liter water. Vermeng deze oplossing met 1 ¼ liter glycerine en een weinig ammoniak (u kunt natuurlijk de hoeveelheden kleiner nemen). Veeg de matten met een harden borstel goed schoon, verwijder het stof, wrijf bovenbedoelde oplossing stevig in de vloerbedekking, waarna deze met helder water moet worden afgedaan. De glycerine in de oplossing zorgt speciaal voor goede reiniging en verwijdert vlekken van velerlei aard.

Mevr. J. W. te Den Haag. Bloedvlekken kunt u, zolang ze nog vochtig zijn, verwijderen met zoutwater. Soms kunt u er oude vlekken ook mee wegwerken. Hebt u hiermede echter geen resultaat, maakt u de vlekken dan eens vochtig met waterstofsperoxyde 3%. Na het bleeken spoelt u met schoon water en laat het goed drogen.

Mevr. K. te Utrecht. De gouden ring kan in alcohol worden gereinigd. U laat den ring 'n tijdje onder den alcohol weken en borstelt daarna met een stevig borsteltje het vuil weg. U wrijft het metaal met een zachten doek droog en glanzend. U kunt er wat Parijsch rood bij gebruiken, maar dit is niet noodzakelijk.

Mevr. v. B. te Meppel. Wij raden u aan, de vlekken in te wrijven met glycerine en deze een tijdje te laten inwerken. Daarna wrijft u de vlekken voorzichtig af met benzine of tetra. Zoodra het vlekkenmiddel geheel is opgedroogd, borstelt u 't weefsel tegen de vleug op, zoodat de pool weer glad en glanzend wordt.

Mevr. K. S. te Budel-Schoot. Imitatie-smyrna-kussens en kleedjes kunt u het beste met een doek met tetra of ben-

zine afnemen. Daarna haalt u de kleuren op door het weefsel af te nemen met een spons en water en azijn. Werkt u niet te vochtig, om te voorkomen dat de gelijmde achterkant wordt aangetaast. U zou het kleed en de kussens eveneens kunnen afnemen met verwarmde zemelen en wat benzine of tetra.

Een pluchen tafelkleed weekt u in water met azijn. U maakt vervolgens een sop van een goede zeepsoort of, wanneer de kleuren donker zijn, neemt u een aftreksel van houtzeep. U klopt het op en zorgt dat zoowel het sop als het houtzeepaftreksel lauw is. Het tafelkleed wordt er door geslagen; als het noodig is, geeft u voor de helderheid nog een tweede sop. U spoelt in water met azijn om de kleuren op te frissen en te fixeren. Het kleed wordt liggend gedroogd met den rechterkant naar boven om doorloopen te voorkomen. Denkt u er om dat het goed niet gewrongen mag worden, want daardoor zouden de polen pletten. Na het drogen wordt het kleed stevig opgeborsteld en, als het noodig is, boven den damp van kokend water gestoomd.

Uw verzoek hebben wij genoteerd.

Mevr. S. te Eindhoven. Wit bont is het beste met magnesia en tetra te reinigen. U legt het bont plat op een tafel en wrijft het vervolgens in met een papje van magnesia en tetra. Zoodra de tetra geheel verdampt is, borstelt u het droge poeder uit.

Wanneer uw koper erg vuil is, kunt u het 't beste eerst schuren en daarna met een poetsextract behandelen. U schuurt het met Brusselsche aarde of zeer fijn zand en azijn. Direct na het schuren spoelt u met ruim water om het aanslaan van het koper te voorkomen. U droogt het zorgvuldig af en poetst het daarna met poetsextract. U wrijft met wollen doeken uit om den glans te verhooogen. Wilt u na 't poetsen al het vet verwijderen, dan polijst u het metaal met een doek, waarin wat krijt is gewreven.

OLIJFOLIE een bron van schoonheid en geluk

Wilt U een zachte huid en de teint der jeugd behouden? Volg dan de eenvoudige Palmolive-schoonheidsbehandeling. Masseer Uw gezicht, hals en schouders, tweemaal daags met het zachte schuim van Palmolive Zeep.

Voor de zoo teere huid van de Canadeesche Vijfeling koos Dr Dafoë eerst olijfolie en later Palmolive, de olijfolie-zeep. Volg dit goede voorbeeld! Vergeet niet dat de behandeling van de huid in de jaren van de jeugd beslissend is voor de schoonheid op lateren leeftijd.

Sport en spel en het leven in de buitenlucht vergen veel van Uw huid en Uw teint. Verzorg Uw schoonheid daarom met Palmolive, de zeep die een overvloedige hoeveelheid olijfolie bevat. Palmolive houdt Uw huid niet alleen jong, maar reinigt haar tevens grondig, want haar fijne schuim dringt door tot diep in de poriën. Begin er vandaag nog mee!

15 CT
PER
STUK

WINTER IN HET HAAGSCHE HERTENKAMP